

யானை வேட்டை

பால்குமாரன்

1

தேன்மொழி மெல்லக் கண் விழித்தபோது, விட்டத்தில்
ஒட்டியிருந்த காகிதத் தாமரைதான் கண்ணில் பட்டது.

அது தாமரையா? சூரியனா...?

தலையை மெல்ல உலுக்கி தேன்மொழி அதை உற்
றுப் பார்த்தாள். கையகலத்தில் கலர் ட்ரேஸ் பேப்ப
ரில் அடுக்கடுக்காய் ஒட்டப்பட்டு ஒன்றின் மேல் ஒன்று
பொருத்தப்பட்டு நடுவில் கோந்து தடவி சுவரோடு
பதிந்து கிடந்தது. முதலில் நீலம், பிறகு மஞ்சள், பிறகு
சிவப்பு... எல்லா இதழ்களும் தரை பார்த்துத் தொங்கின.

நர்ஸிங்ஹோமில் ஏன் கலர் தாமரை ஒட்டுகிறார்கள்? யாருக்காவது பிறந்தநாள் கொண்டாடியிருப்பார்களோ? தீபாவளி, நவராத்திரி என்று பண்டிகைக்கு ஒட்டியதாய் இருக்குமோ? இல்லை புது வருடம், கிறிஸ்துமஸ் என்று நடந்திருக்குமோ?

நர்ஸிங்ஹோம் பண்டிகை கொண்டாடுமோ? காகிதத் தாமரை அழுக்காய் இருக்கிறது, ஒட்டி நாளாகியிருக்கும் போல் தெரிகிறது. எவ்வளவு நாள் இருக்கும்? தொங்கும் ஓர் இதழைத் தடவிப் பார்த்தால் தெரிந்து விடும். காகிதத்தின்மீது படிந்திருக்கிற தூசியை வைத்து அது ஒட்டப்பட்ட காலத்தைச் சுமாராகக் கணித்துவிட முடியும். பார்த்துக் கணிக்க முடியுமா? உற்றுப் பார்க்க வேண்டும். முதல் இதழான நீலத்தில் அழுக்கு அதிக மில்லை. இரண்டாவது மஞ்சள். அதில் சிவப்பை விட அதிக அழுக்கு. மஞ்சள் நிறமென்பதால் அழுக்கு அதிகம் தெரிகிறது. சிவப்பு சுருண்டு கொண்டிருக்கிறது. வெளிச்சம் பட்டு சற்று வண்ணம் வெளுத்துப் போயிருக்கிறது. மஞ்சள் நிறத்தில் உள்ள அழுக்கை எக்ஸ் என்று எடுத்துக் கொள்வோம்.

ச்சேய்... என்ன புத்தியிது? அகழ்வாராய்ச்சி புத்தி, ஆர்க்கியாலஜி புத்தி. நர்ஸிங்ஹோமில் கிடக்கிறபோதும் அழுக்கை ஆராய்கிற புத்தி. பழங்காலத்திலேயே இருக்கிற புத்தி. கேள்வி கேட்கிற புத்தி. கற்பனையில் மிதக்கிற புத்தி. -

“நிகழ்காலம்தான் உசத்தி. போனதோ வற்றதோ முக்கியமில்லை. ப்ரஸண்ட் ஈஸ் இம்பார்ட்டண்ட் உனக்கு வேலை, பழசு தேடறது புதைபொருள் ஆராய்ச்சி. அதுக்காக உம் பழசு எம் பழசெல்லாம் சொல்லிண்டிருக்க வேண்டிய அவஸ்யமில்லை. கட் ஐ ஸே!” வரதராஜன் அடிக்கடி சொல்வான். விடுதியில் புருஷனை நினைக்கக் கூடாதாம். ஓர் விகுதியில்தான் நினைக்க

வேண்டுமாம். நினைப்பு இருக்கட்டும், வரதுவோடு பேசும்போது கூட ஒருமை வந்து விடுகிறது. 'சரியான தத்தி நீ' என்று வாய் வந்து விடுகிறது, கோபத்தில் மட்டுமில்லை; கொஞ்சலிலும் ஒருமைதான் ஆளுமையாகிறது.

“தடிமாதே. மூச்சு முட்டுது. கீழே இறங்கு...” என்று தள்ளுகிற போதும்... “ச்சேய்... முதுகு முழுக்க பிசுபிசுன்னு ஒட்டுது. குளிச்சுட்டு வந்து படுக்கறதுக்கென்ன?

எழுந்துரு... எழுந்துரு, சொல்றேன், போய்க் குளி, குளிச்சிட்டுப் பல் தேச்சிட்டு வா!” முயங்க வந்தவனை இழுத்து விலக்கி பாத்ரூமுக்குள் அடைத்து, குளித்துப் பல் தேய்த்து விட்டு வந்தவன் தலை துவட்டி, ஈரம் தெரிகிற சில்லென்ற தலையை நெஞ்சில் அழுத்திக் கொஞ்சுவது உண்டு. ஷவரில் நின்றதற்குப் பிறகு உடம்பு உஷ்ணம் முற்றிலும் அடங்கி வரது திண்டாடும்.

“என்ன இன்னிக்கு வச்சக்குவமா... வேணாமா...” என்று கண் சிமிட்டி வேண்டுமென்றே இடுப்பை அசைந்து ஒயில் காட்டி நடக்கிறபோது, கோபம் கொள்ளும். “நீ குடித்தனம் பண்பொம்பளையே இல்லை.”

“சரி, இல்லை... என்ன அதுக்கு?”

“சரியான தேவிடியா... ஜாதி தேவிடியா!”

“ஆமாம், நான் தேவிடியா ஜாதி. என்ன செய்யப் போற?”

“மயிரைப் புடிச்சு நாலு அறை விடணும் போல இருக்கு.”

“ஒண்ணும் ஆட்ட முடியாது. வேலைல திமிரு காணம். பேச்சு மட்டும்... மீசை, வேட்டி வேற கேடு உனக்கு

“ஏய்...”

“என்ன... என்ன ஏய்?”

“கழுத்தை நெரிச்சுக் கொன்னுடுவேன்.”

“கொன்னுடுவியா?”

“எச்சகலை நாயே...” வரது பேயாய் எழுந்திருக்கும். ஓங்கின கையை மடக்கி புஜத்தில் வெடுக்கென்று கடித்து, அது வலி தாளாமல் சுளீர் சுளீரென்று முதுகில் அறைய, படுக்கை அறைக்கு ஓடிப்போய் ஐஸ் வாட்டர் ப்ளாஸ்டிக் பாட்டிலை ஆயுதமாக்கி...

“கிட்டே வந்தே ஊத்திடுவேன்” என்று கூச்சல் போட்டு...

அது பளீரென்று பாட்டிலைப் பிடுங்கி படுக்கையில் தள்ள, மேலேறி உட்கார்ந்து தலையணையோடு முகத்தை அழுத்திக் கொக்கரிக்கும்.

“தேவிடியா. மகளே, உன்னைக் கதறக் கதறக் கற்பழிக்கிறேன் பார்...” என்று வசனம் பேசும். இடுப்பில் அழுந்த முழங்காலிட்டு உட்கார்ந்துகொண்டு வெடுக் வெடுக்கென்று இடம் பாராமல் கிள்ளும்.

ஆனால், வரதுக்கு இடுப்பை வருடினால் தாங்காது. மெல்ல கையை விடுவித்துக்கொண்டு இடுப்பைக் கிச்சு கிச்சு மூட்ட பம்பாய் தெளியும். கையை மறுபடி மடக்கப் போராடும். சிரிப்பும் கோபமுமாய் அழுந்தப்பற்றிக்கொள்ளும். பளீரென்று கன்னத்தில் அறையும். உதட்டைச் சுண்டுவிரலால் வலிக்க சுண்டும். மூக்கையும் வாயையும் அழுந்தப் பொத்தி சுவாசமில்லாது திணற அடிக்கும்.

‘முடியலை முடியலை’ என்று திமிறித் தளரும் போது அரசாட்சி செய்யும்.

களைத்துப் படுக்கையில் விழும் வர துவைத்தான்மிகவும் பிடிக்கும். ஒருக்களித்து வியர்வை வழியும் நெஞ்சை நீவி, “ஏய்... என்னைப் பிடிச்சிருக்கா உனக்கு?” என்ற கேள்வி வரும்.

வரது பதில்கூட சொல்லாது. இடக்கையைச் சுற்றிப் போட்டு தோளைச் சின்னதாய் அழுத்தும். திரும்பி கழுத்து வளைவில் முகம் புதைத்துக் கொள்ளும். புடவைத் தலைப்பால் உடம்பு முழுவதும் துடைத்து, அது தூங்கின பிறகு அதையே உட்கார்ந்து பார்த்திருக்கத் தோன்றும்.

இது பழக, பழைய சந்தோஷம். ஆனாலும் மறக்க முடியுமா? ஆயிரம் ஜென்மத்துக்கு என் புருஷனாயிருன்னு வேண்டுதல் வருகிறதே... அது எதிர்காலமா? வேண்டுதல் வேண்டாம் என்று ஆகிவிடுமா? வரது, மனுஷாளுக்கு நிகழ்காலத்திலேயே இருக்க முடியாது. இருக்க அவஸ்ய மில்லை. கனவும், கடந்ததும் கலந்ததுதான் வாழ்க்கை.

கனவு - பிரமிப்பு.

கடந்தது. சரித்திரம். சரித்திரமில்லாத ஓர் உயிர் உண்டா? ஒரு ஜீவன் உண்டா? புல்லுக்கும், புழுவுக்கும் கூட சரித்திரம் இருக்கிறது வரது. எப்படிப்ரஸண்ட்ல மட்டும் மனுஷரா இருக்க முடியும்?

மனித ஜாதிக்கு அஹிம்சை என்கிற இயல்பே இல்லை என்பது சுத்தமாய்த் தெரிகிற இடம் படுக்கை அறை தான். பெண்ணும் சரி, ஆணும் சரி, அடிப்படையில் மிருகங்கள்தான் என்பது இரவில்தான் புரிகிறது. அந்த மிருகத்தை ஒளித்து ஒளித்து உள்ளேவைத்துப் பூட்டிக் கொண்டு, வெளியே நாகரிகம் காட்டுகிறான். இரவில் மிருகம் தன்னிச்சையாக, அதைக் காமம் என்கிறான். இரவிலும் அதைக் கட்டிப்போட, அது எப்போது வேண்டுமானாலும் எகிறும். எந்த நேரத்திலும் சங்கிலி அறுக்கும்.

மிருகம் சங்கிலி அறுக்காமல் சுதந்திரமாய்த் திரிய ஓர் இடம், ஒரு நேரம், ஒரு விஷயம் தேவை. உள்ளே திமிறும்

மிருகத்துக்கு இரவு நேரம், உணவு போட... அது பகலில் தூங்குகிறது. வேறு விஷயங்களில் லயிக்கிறது.

என்றைக்கெல்லாம் காமம் திருப்தியாய் இதமாய் இருந்ததோ, அன்று பகல் எல்லாம் குடித்தனம் ஆண் - பெண் இருவருக்குமே சுகமாய் இருக்கிறது. எந்தக் கோபமும் தோன்றாமல், சிடுசிடுப்பில்லாமல் ஒரு ரம்யம் ஒட்டிக் கொள்கிறது.

காலையில் காபி கொண்டு போய்க் கொடுக்க... வரது கண் சிமிட்டி வாங்கும்.

“பர்ஸில் இரண்டு ரூபா இருக்கு எடுத்துக்க”

“எதுக்கு?”

“ராத்திரி வந்ததுக்கு.”

“கூட எட்டணா போட்டுக்குடு துரை.”

“இரண்டு ரூபாயே ஜாஸ்தி, இரண்டு வீடு தள்ளிப் போனா ஒரு ரூபாய்க்கு...”

“என்ன சொன்ன? ரெண்டு வீடு தாண்டி...ம்... போக விட்டுவனா?” அவன் ஆள்காட்டி விரலைப் பற்றி, பின் பக்கம் மடித்து... மிச்சம் மீதி இருக்கும் முரட்டுத்தனமும் வழிந்து விட

வலிதான், அழுகைதான் வரும், சிரிப்பு வருமா? வருமே.

“அம்மாடி சாவி எடுத்தா, கடை திறக்கணும்” ஒன்பது மணிக்கு வீட்டு வாசலிலேயே இருக்கும் புத்தகக் கடை திறக்க அவள் தான் சாவி எடுத்துத் தர வேண்டும்.

திறந்து காலையில் பேச ஆரம்பித்தால் இவள் குளித்து, சமையல் முடித்து, உடுத்தி ஆபீஸ் கிளம்புகிற வரை போன் பேச்சுத்தான்.

“சாப்பாடு எடுத்து வச்சிருக்கேன்”

“சரி.”

“சாப்பிட்டுட்டுப் போன் பண்ணுங்க.”

“சரி.”

“வரட்டுமா?”

“சரி; குடை எடுத்துக்கிட்டியா? பர்ஸில் பஸ்குக்குச் சில்லறை இருக்கா?” வாசல்படிவரை வந்து வழியனுப்பும், கையசைக்கும்.

பிற்பகல் ஒரு மணிக்கு போன் வரும்.

“மோர்க் குழம்புல உப்பு தூக்கல் தேன்மொழி”

“ஏன்? சரியாத்தானே இருந்தது, நான் சாப்பிடறப்போ.”

“தெரியல, ரசம் நல்லா இருந்தது. அத ஒதுக்கிட்டு ரசம் சாதம் சாப்பிட்டேன். வேற என்ன? சாப்பியா? என்ன பண்ற?”

“நாலு பானை, ஒரு ஓடுகிடைச்சதாம் ஆந்திராவில, கழுவிட்டிருக்கேன். மொகல் பீரியட்னு தோணுது. என் மதிப்புல நூறு வருஷம்கூட இருக்காது. கழுவணும்.”

“அப்புறம்?”

“ஒண்ணுமில்ல.”

“வச்சுரட்டா?”

மாலை வரும்போது, அடுப்பில் ரவா உப்புமாவோ, பிரட் உப்புமாவோ இருக்கும். உள்ளே நுழைந்து வந்த களைப்புத் தீர நாற்காலியில் உட்காரவும், காப்பி போட்டு கொண்டு வரும். மேடையும், சமையலறையும், ஹாலும் பளிச்சென்று இருக்கும்.

“பெருக்கினியா வரது?”

“கொஞ்சம் துணி போட்டுத் துடச்சேன்.”

“எதுக்குப்பா?”

“உனக்கு வந்து முடியாது. மத்தியானம் கடைக்கு வர ஆள் கம்மி. அதான் ஒரு ரவுண்டு துடைச்சுட்டேன்.”

வெட்கமேயில்லை. எந்த வேலைக்கும் எந்த நேரத்திலும் வெட்கம் இல்லை. இது என் வேலை என்கிற பேதம் இல்லை. ஆண் - பெண் பேதமில்லை.

அரைமணி நேரம், சோறு இறக்கிவிட்டு, குளித்து, ஹாலுக்கு வந்து ஏதாவது படித்துக்கொண்டிருப்பார்கள், பேசுவார்கள். காலாற நாலு தெரு நடப்பார்கள்.

“உறவு மனுஷானை நெருங்க விடலை. என்னை மட்டும் இப்படித் தாங்க எப்படிக் கத்துக்கிட்ட வரது?”

“சொல்லட்டுமா?”

“அதுக்குத்தானே கேக்கறேன்?”

“கொஞ்சம் புதுசா இருக்கும் நான் பேசறது”

“சொல்லு.”

“கொஞ்சம் தப்பாகூட இருக்கும் தேன்மொழி”

“உங்கிட்டயா? தப்பா? இனிமேதான் கண்டுபிடிக்கணும். சொல்லு.”

“இருபது வயசில தீர்மானம் பண்ணிட்டேன் தேன் மொழி”

“என்ன?”

“என் வீட்டை விட்டுத் தனியாப் போயிடணும்னு.”

“ஏன்?”

“வர பொண்டாட்டிக்கு அதுதான் சௌகர்யம்னு.”

“நெசமாவா?”

“யெஸ். பெரிய கும்பலோட இருந்தா குடும்ப வாழ்க்கை சரியா இருக்காதுன்னு தெரிஞ்சு போச்சு. நான், என் பொண்டாட்டி, என் பசங்கன்னு இருக்க ஆசை.”

“ஏன்?”

“முணாவது ஆள். அது பெத்த தாயாரா இருந்தாக்கூட, குடித்தனம் பண்ணது புருஷன் பொண்டாட்டிக்கு இயல்பா இருக்காது.”

“எப்படித் தெரிஞ்சது?”

“ம்... தினத்தந்தியில போட்டாங்க.”

“ச்ச்சு... சொல்லுப்பா.”

“நெசமாம்மா. தினம் பேப்பர் படிக்கிறியே... எத்தனை தற்கொலை, எத்தனை தீக்குளிப்பு, எத்தனை அடிதடி புருஷன் - பொண்டாட்டிக்குள்ள? அதுல பாதி காரணம் அடுத்தவங்கதான்.”

“சரியா அமையாத ஜோடியா இருக்கும்.”

“அமைப்பு, புரிஞ்சுக்கவே விடறதில்லை. தனியா குடித்தனம் பண்ணவே விடறதில்லை. கல்யாணம் பெத்தவங்க பாத்து நடக்குது. பொறுப்பு எப்படி வரும்? இருபது வயசில பையன் வீட்டைவிட்டு வந்திடணும். தன் சோத்துக்குத்தான் பாத்துக்கணும். தனக்குப்பிடிச்சவழில தான் துணிஞ்சு நடந்து நிமிரணும். நிமிர வழிவிடணும். படிப்பு, பேண்ட், அண்டர்வேர், முடி வெட்டிக்கிற சலூன் எல்லாம் பெத்தவங்க பாத்துப்பார்த்துப் போட்டா தத்தித் தனந்தான் வரும். அவன் எப்படிக் குடித்தனம் பண்ணுவான்? அம்மாவுக்குக் கேட்கும்; சிரிக்காதடின்னு கிச்சு கிச்சு மூட்டினா என்ன செய்வா பொம்பளை? எப்படி மதிப்பா புருஷனை?”

வரது வானுக்கும், மண்ணுக்கும் விசவரூபம் எடுத்தான். ஒரு நிமிடப் பேச்சில் உயர்ந்து நின்றான். இவன் புருஷன், இவனே புருஷன்!

“சரி, பேசிட்ட அழகா; நான் தட்டுக்கெட்ட கழுதையா இருந்தா?”

“அம்மா மடிமேல போய் அழுவேன்னு பாக்கறியா? மாட்டேன். உனக்கு அடங்கறதா, அறுக்கறதான்னு நானே யோசிக்க, நானே முடிவு பண்ணுவேன்.”

“ஒரு கேள்வி வரது.”

“கேளு.”

“இத எங்க கத்துக்கிட்ட, இருபது வயசில எப்படி, யார் கிட்ட கத்துக்கிட்ட?”

வரது யோசித்தது.

மெல்ல நிமிர்ந்து பதில் சொல்லிற்று: “கொஞ்சம் புத்தகம், கொஞ்சம் ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி, கொஞ்சம் வாழ்க்கை அனுபவம், கொஞ்சம் யோசிப்பு.”

“என்ன புத்தகம்-தமிழா? இங்கிலீஷா?”

“எல்லாம்தான். புஸ்தகம் பொழுதுபோக்க நான் படிக்கலை. புரிஞ்சுக்க படிச்சேன். ஒரு நாவலைப் படிச்சி கிட்டு அது சரியா தப்பான்னு யோசனை பண்ணுவேன். நானே ஒரு நாவல் யோசிப்பேன்.”

“எழுதறதுதானே?”

“எழுதறதைவிட படிக்கறது சுகம். சுலபம். எழுதற நேரத்துக்கு இன்னும் நாலு படிக்க முடியும்.”

“அப்புறம்?”

“என்ன, கதையா கேக்கற?”

“சொல்லு வரது.”

“ஜே.கே.பேச்சு கண்ணைத் திறந்தது. என்ன வேணும் எனக்குன்னு கேள்விகள் கேக்க வச்சது.”

“அப்புறம்?”

“கேள்வியோட அலையறபோது நாலு குடித்தனம் பாக்க வச்சது. அந்தக் குடித்தன அழகு புரிஞ்சது.”

“தப்புத்தண்டாவுக்குப் போவியா?”

“போனேன், ட்ரை பண்ணினேன்; புடிக்கலை.”

“எங்க?”

“அட்ரஸா கேக்கற?”

“எங்க, என்ன பண்ணினே சொல்லு.”

“எங்கியோ சைக்கிள் ரிக்ஷாக்காரன். கூட்டிக் கிட்டுப் போனான், காசு முதல்லியே வாங்கிட்டான்.”

“ம்...ம்.”

“உள்ள போனா ரொம்ப பாவமா நாலு பொண்ணுங்க.”

“ம்...ம்.”

“அதில் ஒரு பொண்ணு குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்துக்கிட்டு இருந்தது.”

“ம்...ம்.”

“அது வேணும்னு கேட்டேன். குழந்தையை விட்டுட்டு வந்தது; குழந்தையோடவான்னு சொன்னேன். கண்ட பொறுக்கிப் பசங்களளாம் எம் புள்ளையத் தொடக்கூடாதுன்னுட்டா.”

“அப்புறம்?”

“அப்ப வேணாம்னு எழுந்து வந்துட்டேன். ரிக்ஷாக் காரனைக் காணாம். முதல்லியே திரும்பி வர்றதுக்கும் சேர்த்து எங்கிட்ட கேட்டான். நடந்து பஜாருக்கு வந்

தேன். ரொம்ப உறுத்தலா இருந்துச்சு. கோவம் வந்துச்சு, ஆனா அந்தக் குழந்தை மட்டும் பாவமாப்பட்டுச்சு.”

“க்ரேட் ஐஸே.”

“கேளு, அந்தக் கோவத்துல ரெண்டு பொம்மை, சாக் லேட், ஃபீடிங் பாட்டில், கிலுகிலுப்பை, சின்ன நைலான் சட்டை எல்லாம் வாங்கிட்டு மறுபடி போனேன். திரும்பவும் துட்டுக் கேட்டாங்க, கொடுத்தேன். அதே பொண்ணு வேணும்னேன். 'பைத்தியம் வந்திருக்கு; போட'ன்னாங்க மத்த பொண்ணுங்க. அதும் என்ன வேணும்னு கேட்டுது. 'குழந்தையோட வா'ன்னு சொன்னேன். கைல இருக்கிற பை பார்த்தது. என்னைப் பார்த்தது. குழந்தையோட ரூமுக்கு வந்தது. பிரிச்சு குழந்தை கிட்டக் கொடுத்தேன். 'எதுக்கு இதெல்லாம்?'னு கேட்டது அந்தப் பொண்ணு.

நான் கொஞ்சம் பைத்தியம். அதான்னு சொன்னேன். ரொம்ப டேங்ஸ். வான்னு சொல்லி...”

“ம்...ம்.”

“படுத்துருச்சு.”

“ம்.”

“எனக்கு முடியலை, ரொம்ப அருவருப்பா ஆயிட்டுது. வந்துட்டேன். ரெண்டு நிமிஷத்தில் வந்துட்டதும் வெளிய பொண்ணுங்க சிரிச்சது. 'ஒட்ட நறுக்கிடறம் பார்னு' ஒண்ணா சிரிச்சதுங்க. விறுவிறுன்னு வந்துட்டேன்.”

“வரது?”

“போதும் தேன்மொழி.”

“சொல்லு வரது.”

“வந்து படுக்கலை விழுந்து அழுதேன்.”

“ஏன்?”

“ஏமாந்துட்டதா நினைச்சு அழுதேன். சாமர்த்தியமே இல்லைன்னு நினைச்சு அழுதேன்.”

“என் அம்மா.” தேன்மொழி நெஞ்சு பொங்கிற்று.

“என்ன தேடின வரது?”

“ச்சு, இருவது ரூபாய்க்குக் குடித்தனம் தேடினேன் தேன்மொழி. எவ தருவா? எப்படித் தருவா? தப்பு எம் பேர்லதான்னு அப்புறம் புரிஞ்சது.”

“அப்புறம்?”

“அத்தோட சரி... அந்த நினைப்பே வரலை. முதலனுபவமே போதும்பான்னு ஆயிடுச்சு.”

“குடிப்பியா?”

“ஒரு தடவை குடிச்சேன், முடியலை. நெஞ்சு எரிச்சல், தலை சுத்தல், இருக்கமா, செத்துட்டமான்னு தெரியாத உப்பல், பேய் பிடிச்சாப்ல ஆயிடுச்சு. ச்சீன்னு விட்டுட்டேன்.”

“அப்புறம்?”

“ஓயாத படிப்பு, வியாபாரம். உன்னைத் தேடி வந்தேனா, வீட்ல உட்கார வச்சு சோறு போட்டிங்களா? மறுபடி மனசு ஏங்க ஆரம்பிச்சது.”

“எதுக்கு?”

“குடித்தனத்துக்கு.”

ஆசைப்பட்டு ஈடுபட்டவனுக்குத்தான் எதுவும் ஆனந்தம். சம்சாரம் ஸாகரம்னு சொல்லிக் கொடுத்து படுக்கைக்கு அனுப்பப்பட்ட பிள்ளைகள் காலை மட்டும் நனைத்து விட்டு, மணலை ஒட்டிக்கொண்டு உதறி உதறி அவஸ்தைப்படும். உர் என்று நிற்கும். வரது வெள்

ளையாய் நிற்க ஆசையே காரணம். ஆசைப்பட்டதை அனுபவிக்கும் காரணம்.

பெண் மீது, மண் மீது, பொன் மீது ஆசை வரலாம். 'பெண் குடித்தனம் செய்ய, மண் உழவு செய்ய, பொன் வியாபாரம் செய்ய!' என்று நினைக்கவேண்டும். உன்னைக் கெடுப்பதே மூன்று ஆசைகள் - மண்ணாசை பெண்ணாசை, பொன்னாசை என்று போதிக்கப்பட்டதால் சுட்ட சட்டியாய் இவற்றோடு ஒட்டாமல் நிற்கிறது.

ஆண்களுக்கு ஆசை மூன்றிலும் இருக்கிறதே தவிர, இதனால் உண்டாகும் பயன் தெரியவில்லை. உழாதவனுக்கு நிலம் எதற்கு? சுட்ட செங்கல் செய்பவன் துளை மேடுதான் கட்டுவான். வரது நிலத்தை நேசிக்கும் உழவன். நான் உயர்ந்த விளைச்சல் நிலம்.

களீரென்று வயிறு வலித்தது. தலையைச் சிலுப்பி நிமிர்ந்தபோது முற்றிலுமாய் முழிப்பு வந்துவிட்டது.

“என்ன தேன்மொழி, முழிச்சிக்கிட்டியா? மெல்ல எழுந்திரு.” தாதி தட்டி எழுப்பினாள்

நிமிர் வயிறு மேலும் களீரென்று இழுத்தது.

அட்டே... அரை மயக்கத்தில் தான் இத்தனை யோசனையா? தாமரை பார்த்தேனா...?

தேன்மொழி தலைதூக்கிப் பார்த்தாள். காகிதத் தாமரை காற்றில் சிலிர்த்துக் கொண்டது

“சிஸ்டர், அது எப்ப ஓட்டினது?”

“எது காகிதப் பூவா? இந்த ஆஸ்பத்திரி கட்டின போது ஓட்டினது, ரெண்டு வருஷம் இருக்கும். ஏன்?”

“சும்மா கேட்டேன்.”

“கவுனைக் கழட்டிடுங்க”

சுருக்கு நாடாவை இழுத்து கவுனைக் கழற்றினாள். மார்பகங்களைத் தொட்டுப் பார்த்தாள்.

“குழந்தையை எடுத்தாரட்டுமா... பால் கொடுக்கிறியா?”

“அடிப்பாவி, எனக்குக் குழந்தை பிறந்திருக்கு இல்ல... எப்படி மறந்தேன்...” தேன்மொழிக்கு உடம்பு விதிர்த்துப் போட்டது.

“குழந்தை எங்கே?”

சுற்றுமுற்றும் தேடினாள்.

“தனியா ஏ.ஸி. ரூம்ல வச்சிருக்கோம். எடுத்தாரட்டுமா?”

“பையன்தானே?”

“சந்தேகமில்லாம பையன்தான். முழிச்சபடிதானே இருந்தே புள்ளை பெறும்போது... அப்பவே சொன்னேனே!” நர்ஸ் சிரித்தாள்.

“சட்டுன்னு மறந்து போச்சு.”

“ஊசி போட்டதும் தூக்கம் வந்திருச்சு. எட்டு மணி நேரம் தூங்கியிருக்கே.காபி சாப்பிடறியா?”

கூட்டிப் போனது நினைவிருக்கிறது. பிறகு பனிக்குடம் உடைந்தது புரிந்தது. ஊசி வலி தொடையில் இன்னும் தெரிகிறது. பிள்ளை வயிறுவிட்டு நகர்ந்தது ஞாபகம் இருக்கிறது. தொடைகளுக்கு நடுவே திபு உதைத்து வெளியே அது வருவது நினைவிருக்கிறது. பிறகு சில ரென்ற அழுகை. தலைகீழாய்த் தொங்கின குழந்தை.

“பையன் பிறந்திருக்கிறான் தேன்மொழி, கங்கிராஜு லேஷன்ஸ்.’

“அப்பாடா!”

அப்புறம் மயக்கமாகிவிட்டேன்.

தேன்மொழி மெல்ல அடிவயிற்றைத் தொட்டுப் பார்த்தாள். பேடிங் போட்டிருப்பது தெரிந்தது. இடுப்பை இறக்கித் துணி கட்டியிருப்பது விரலில் பட்டது.

நர்ஸ் வெளியே போனாள். இரண்டு நிமிடத்தில் குழந்தையோடு வந்தாள். துணியில் சுற்றின ஜீவன் கண் சுருங்கி... விரல்கள் சுருங்கி... முகம் சுருங்கி அழுதது கைநீட்டி வாங்கி முகம் பக்கத் துணியை விலக்கி, நெஞ்சில் வைத்துப் பால் தரும்போது முலைக் காம்பில் வாய் வைத்து உறிஞ்சியது.

அப்பா... நெஞ்சு நெக்கு விட்டது. ஊற்றுக் கண் திறந்தது போல... பாசம் இறங்கினது போல... அப்பா... இது என்ன சுகம். வரது கொடுத்த சுகம் போல. அதையும் விட சுகமாய்ப் பரவுகிற சுகம்.

நர்ஸ் மாற்றிக் கொள்ளச் சொன்னாள் குழந்தையை மெல்ல அகற்றி மாற்ற, உதைத்து அழுதது. இடப்பக்க முலைக்காம்பு பாரம் இறங்கத் தவித்தது. நர்ஸ் மார்பை அழுத்திக் காம்பைத் துடைத்து ஒற்றினாள். 'அழுத்தி விடு' என்றாள் காம்பிலிருந்து மஞ்சளாய் முதல் சொட்டு பூத்ததும் பிள்ளைக்கு தேன்மொழி பாலூட்டினாள்.

“எங்க வேலை முடிஞ்சு போச்சு. இனிமே இது உன் பொறுப்பு.”

“ப்ளக்” என்று கக்கின குழந்தையை நர்ஸ் வாங்கிக் கொண்டாள். உதடு துடைத்தாள்.

“யாரும் வரலையா தேன்மொழி?”

“இல்லீங்க”

“அம்மா - அப்பா யாரும் இல்லையா?”

“இருக்காங்க.”

“ஏன் வரலை?”

“கூப்பிடலை... வரலை.”

“சண்டையா?”

“நான் கல்யாணம் கட்டின விதம் பிடிக்கலை.”

“லவ்வா?”

“ம்.”

“அவரும் வரலை?”

“ஆபீஸ் வேலையா டெல்லி போயிருக்காரு. ரெண்டு நாளாகும் வர.”

“தகவல் சொல்ல வேண்டாமா?”

“எதுக்கு... வந்து தெரிஞ்சுக்கட்டுமே?”

“தனியா வந்து அட்மிட் ஆனது பாத்து ரொம்பக் கவலையாயிடுச்சு எங்களுக்கு.”

“எதுக்குக் கவலை? மாசம் தவறாம இங்கதான் செக்கப் புக்கு வந்தேன். பணம் முன்கூட்டியே கட்டியாச்சு. டாகடருக்கும் நான் யாரு என்னன்னு தெரியும்.”

“அது சரி, இந்த மாதிரி நேரத்துல மனுஷா வேணாமா? உறவுங்க அவசியமில்லையா?”

“உறவுதான் வரணும்னு இல்லியே. இடுப்புவலி எடுத்ததும் எதிர்வீட்டுக்குப் போய் சொன்னேன். நாலு நாள் முன்ன...டியே துணிமணி எல்லாம் தயாரா எடுத்து வச்சிருந்தேன். ப்ளாஸ்க், துணிமணி எடுத்துக்கிட்டு வீடு பூட்டினேன். அவங்க யார்கிட்டயோ கார் கேட்டு கொண்டாந்தாங்க. இங்க வந்த ரெண்டு மணிநேரத்துல குழந்தை பிறந்துடுச்சு.”

“கொஞ்சம்கூட அச்சமாயில்லையா?”

“இருந்தது.”

“நல்லபடியா பிறக்கணுமேன்னுதானே.”

“பிறக்கறது பெரியப்ராப்ளமில்லைங்க. பொண்ணா இல்
லாமப் புள்ளையாப் பொறக்கணுமேன்னு கவலை
இருந்தது.”

“ஏன் தேன்மொழி?”

“என் மாதிரிக் குடித்தனக்காரிக்குப் பெண்குழந்தை சிர
மம்.”

“மொதக் குழந்தைக்கே கர்ப்பத்தடை பண்ணச் சொல்
லிட்டியாமே?”

“ஆமாம்.”

“செய்துதான் ஆவணும்னு அடம் புடிச்சியாமே... நல்
லதா இது...”

“நல்லதுக்குத்தான்.”

“அவரு வேணாங்கலியா”

“அவரு ஆரம்பத்துல கூடாதுன்னுதான் சொல்லிப் பாத்
தாரு. நான் புடிவாதமாப் பண்ணிக்கத்தான் வேணும்
னுட்டேன். இதுகூடப் பெத்திருக்க மாட்டேன். ஆரம்
பத்திலேயே கலைச்சிருப்பேன். அவரு கண்டிப்பாக்
குழந்தை வேணும்னுட்டாரு. அதுக்காகத்தான் இதைப்
பெத்துக் கிட்டேன்.”

“லவ் பண்ணிக் கட்டிக்கிட்டாலே கஷ்டம்தான். ஒரு
பயம்தான்.”

“பயம் ஒண்ணுமில்லீங்க.”

“அப்புறம்?”

“நான் கல்யாணம் கட்டிக்கிட்டதே குழந்தை வயித்துல
வந்தப்புறம்தான்.”

“கடவுளே...”

“இல்லேன்னா ரெண்டு பேரும் அப்படியே இருந்திருப்போம்.”

“வீட்டைவிட்டு வந்ததும் கல்யாணம் கட்டலியா?”

“இல்லை. ஹாஸ்டலுக்கு வந்துவிட்டேன்.”

“ஏன் ஹாஸ்டலுக்கு?”

“இவரைப்பாக்கக்கூடாது, பேசக்கூடாதுன்னாங்க. முடியாதுன்னு ஹாஸ்டலுக்கு வந்துட்டேன்.”

“ஹாஸ்டலுக்கு வந்த பிறகு?”

“அங்கேயும் கேள்வி கேட்டாங்க. ராத்திரி இவரோட தங்கக் கூடாதுன்னாங்க, 'யாரு அது, ஏன் சுத்தறே'ன்னு கேள்வி கேட்டாங்க. ஓர் இடம் பார்த்து ஒண்ணா இருந்தோம்.”

“கல்யாணம் கட்டாமலியேவா?”

“ஆமா, கட்டாமலே...”

“ஏன்?”

“சேர்ந்து ரொம்ப நாள் வாழ முடியுமானு எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. அவசியமானா பாத்துக்குவோம்னு நினைச்சேன். உண்டான பிறகு அவரே கட்டிக்கிறேன்னாரு. சரின்னுட்டேன்.”

“கத்தியிலே நடந்திருக்கே தேன்மொழி”

“கத்தின்னு நினைச்சா கத்தி”

“கேக்கறப்பவே எனக்குக் கஷ்டமா இருக்கு.”

“என்ன கஷ்டம்?”

“ஏன் இப்படி இருக்கோம்னு நீ கேட்டுக்கிட்டதேயில்லையா?”

“கேக்கற மாதிரி எதுவும் வரலை.”

“இப்பக்கூடவா.”

“இப்பக்கூட”

“நான் ஒண்ணு சொல்லட்டுமா?”

“சொல்லுங்க.”

“ரொம்பப் படிச்சுட்டிங்க. எம்.ஏ. அப்புறம் என்னென்னவோ...”

“ப்ச்சு.”

“அப்ளிகேஷன்ல பார்த்தேன். பின்னாடி நிறைய போட்டுருக்கு”

“ஒண்ணுமில்லை. டிப்ளமா இன் ஆர்க்யாலஜி.”

“படிப்புதான் காரணமா?”

“எதுக்கு?”

“இப்படி விட்டேத்தியா இருக்கறதுக்கு.”

“எம்.ஏ., படிப்பு காரணமில்லை. வேற படிப்பு”

“வேற படிப்புன்னா?”

“உங்களுக்குப் புரியாது.”

“தூக்கம் வருதா?”

“ஆமா”

“தூங்கு தேன்மொழி!”

நர்ஸ் மெல்லச் சாய்த்துப் படுக்க வைத்துவிட்டு இடுப்பு மேட்டைத் தொட்டுப் பார்த்தாள். ராத்திரி மாத்திடலாம் என்றாள். குழந்தையைப் பக்கத்துத் தொட்டிலிலிட்டு வலையை இறுக்கினாள். தேன்மொழி கண் மூடியதும் அறையை விட்டுப் போனாள். வராந்தாவில் ஒரு முதிய பெண்மணி நர்ஸை நிறுத்தினாள்.

“தேன்மொழி எந்த ரூம்?”

“அஞ்சாம் நெம்பர்.”

“குழந்தை பொறந்துடுத்தா?”

“ஆம்பளக் குழந்தை.”

“பார்க்கலாமா?”

“தூங்கறாங்க.”

“ரெண்டு நிமிஷம் பார்த்துட்டுப் போயிடறேன்”

“நீங்க யாரு எதிர்வீடா?”

“இல்லை. தேன்மொழிக்கு மாமியார்.”

நர்ஸ் திடுக்கிட்டுப் பார்த்தாள். தேன்மொழியின் அறைக்கு அழைத்துப் போனாள். முதியவள் வலைத் துணியை விலக்கி விட்டுக் குழந்தையை உற்றுப் பார்த்தாள். கைப் பையிலிருந்த சின்ன டப்பா எடுத்து சர்க்கரை ஒரு சிட்டிகை எடுத்து குழந்தையின் வாயில் தடவினாள். குழந்தை முதலில் முகம் சுளித்து, பின் சப்புக் கொட்டிற்று.

“வரது மாதிரியே இருக்கு”

“யாருங்க?”

“இவன் அப்பா மாதிரியே இருக்குன்னேன்.”

“தேன்மொழியை எழுப்பவா?”

“வேண்டாம். நான் காத்தால வரேன்.”

“வந்து போனதா சொல்லவா?”

“சொல்லுங்க.”

தேன்மொழியும் தூக்கத்தில் சிரித்தாள். அந்தச் சிரிப்பு நர்க்குக்குப் பிடித்திருந்தது.

தேன்மொழி மெல்ல நகர்ந்தாள். குட்டையாய் வளர்ந்திருந்த தென்னை மரத்துக்கு அருகில் போனாள். இளம் தளிராய்த் தேடினாள். தும்பிக்கையை நீட்டி ஒரு மட்டையைச் சுழற்றிப் பற்றினாள். இழுத்தாள். மட்டைபிய்ந்து காலடியில் விழுந்தது. காலடியில் மிதித்து மெல்லத் தூக்கி வாயில் போட்டுக் கொண்டாள். தென்னை மட்டை தித்திப்பாய் இருந்தது. வால் சுழற்றி அசை போட்டபடி முன்னேறினாள். நாணல் புதர் தாண்டி நடக்கையில் தொலைவில் கூட்டத்திலிருந்து ஓர் ஆண் யானை திரும்பிப் பார்த்தது. தேன்மொழிக்கு அருகே நெருங்கி, 'என்னுடன் வா!' என்று இழுத்தது. அலட்சியமாய் விலக்கிவிட்டு மேலே நடக்க... மறுபடி வந்து வழி மறித்தது. பட்டென்று கண்ணுக்குக் கீழே தும்பிக்கையால் அடித்தது. தேன்மொழி பதிலுக்குத் தன் தும்பிக்கையால் அடித்தாள். மேலும் சில யானைகள் சூழ்ந்து கொண்டன. மூன்று புறமும் மடக்கிக் கொண்டன. தேன்மொழி இடித்துத் தள்ளிவிட்டு வயல் பக்கம் ஓடினாள். யானைகளும் துரத்தின. தேன்மொழி முழுச் சக்தியும் சேர்த்துத் தன் ஓட்டத்தை அதிகரித்தாள்.

நூல் மாதிரி ஒன்று இடற... இடப்பக்கம் படரென்று வெடி வெடித்தது. வெடிச் சத்தம் கேட்டதும் பறையொலிகளும் எழுந்தன. ஜனங்கள் சூழ்ந்து கொள்வது தெரிந்தது. பின்வந்த யானைகள் சிதறிப் போக... தேன்மொழி மட்டும் முன்னே ஓடினாள். குறுக்கே தென்னை ஓலைகள் பரப்பியிருந்தது. பார்த்ததும் தயங்கி நின்றாள். சடேர் சடேரென்று காலருகே வெடிகள் வந்து விழுந்தன. இடதும் வலதும் ஓடினாள். ஈர மண் சறுக்கிற்று. வழவழத்தது. பூமி

அசைவது போலிருந்தது. தென்னை ஓலைகள் பிளந்து கொண்டன. பெரிய குழியில் உருண்டு தேன்மொழி விழுந்தாள். பிளிறினாள். அவளைவிட உயரமான குழி. சுவர் முட்ட மண் சரிந்தது. சுளீர் சுளீரென்று நீண்ட சவுக் கடிகள் விழுந்தன. தேன்மொழி வலி தாங்காமல் அலறினாள்.

மெல்ல ஒரு துதிக்கை நீண்டது. “தேன்மொழி, மேலே வா!”

வரது என்று தலை நிமிர்த்தினாள்.

கனவு கலைந்துவிட்டது.

கண் விழித்துப் பார்த்தபோது இருட்டாய் இருந்தது. எழுந்து உட்கார... சுள்ளென்று வயிறு இழுத்தது. மறுபடி படுக்கையில் சரிந்தாள். கை உயர்த்தி காலிங்பெல்லை அழுத்தினாள். “இருங்க வரேன். பெல் சத்தம் கேக்குது...” வெளியே குரல் கேட்டது.

நர்ஸ் கதவு திறந்து வந்தாள்.

“தேன்மொழி, முழிச்சிக்கிட்டியா? நானே எழுப்பணும்னு நினைச்சேன். குழந்தைக்குப் பால் குடு” லைட் போட்டாள். மினுக்கி மினுக்கி ட்யூப்லைட் பளீரென்று எரிய, கண் கூசிற்று.

“மத்த யானையெல்லாம் எங்க.”

“என்ன?”

“ம்... ஒண்ணுமில்லை.”

“கனா கண்டியா?”

“ம்ம்...”

“கவுன் அவுத்துட்டமா?”

“மணி என்ன?”

“பதினொன்று. உங்க மாமியார் வந்திருந்தார்.”

“யாரு?”

“உங்க மாமியார்?”

“எதுக்கு.”

“எதுக்கா? உன்னைப் பார்க்க. உன் குழந்தையைப் பார்க்க. தோ பாரு, உம்புள்ளை ஒண்ணுக்குப் போயிட்டு மூத்திரத்திலேயே தூங்கறான்!” குழந்தையைத் தூக்கித் துடைத்து மடியில் போட, சினுங்கிற்று.

“எழுப்பறதுதானே சிஸ்டர்?”

“வேணாமனுட்டாங்க. பையனுக்குச் சக்கரை குடுத்தாங்க. நல்லா சப்புக்கொட்டிச்சு. தன் புள்ளை மாதிரியே இருக்கானனு சொல்லிக்கிட்டாங்க. நாளைக்கு வராங்களாம்... வீட்ல எல்லாரையும் கூப்பிட்டுக்கிட்டு. நானும் பாத்துட்டேன் தேன்மொழி, சாவுக்குக்கூட போகவேணாம் போன்னு ஒரு கோபம் இருக்கும். புள்ளைப் பேறுக்கு மட்டும் உறவுஜனம் வராம இருக்கவே இருக்காது.’

“வேற என்ன சொன்னாங்க?”

“ஒண்ணும் சொல்லலை. சக்கரை டப்பா மட்டும் வச்சிட்டுப் போனாங்க...” சின்ன எவர்சில்வர் டப்பாவைக் காட்டினாள்.

பிள்ளை கால் உதைத்துப் பால் குடித்தான். மூச்சுத் திணறிக் கக்கினான்.

“எனக்குப் பசிக்குது சிஸ்டர்.”

“ப்ரட், பால் சாப்பிடறியா?”

“காரமா ஏதாவது குடுங்களேன்.”

“நாளைக்கு சாப்பிடு. இப்ப இது போதும்!” ப்ளாஸ்கி
லிருந்து பால் ஊற்றி நாலு ஸ்லைஸ் ப்ரெட் எடுத்துக்
கொடுத்தாள்.

பேயாய்ப் பசித்தது. தோய்த்து முழுங்க மறுபடி கண்க
ளைத் தூக்கம் சுற்றியது.

“உடனே தூங்காதே கொஞ்சம் எழுந்து நட”

“நோவுதே”

“நோவும்; நட”

கை பிடித்து இறக்கிவிட, தலை சுற்றியது. உடம்பு பூமி
யில் நிற்காமல் ஆடியது. நர்ஸ் தோளை இறுகப் பிடித்துக்
கொண்டாள்.

“உங்க பேரு என்ன சிஸ்டர்?”

“சரோஜா.”

“மெட்ராஸ்தானா?”

“செங்கல்பட்டு, வாழ்க்கப்பட்டது இங்க”

“குழந்தைங்க இருக்கா?”

“இரண்டு. பெரிசு பொண்ணு, அப்புறம் பையன். அவரு
வீட்டு வாசல்லயே தையல்கடை வச்சிருக்காரு, நாலு
மிஷின் ஓடுது.”

“நடக்க முடியலை சரோஜா.”

“முடியும். கொஞ்சம் நடக்கணும்.” நர்ஸிங்ஹோம் வாசல்
பக்கம் குளிர்ந்த காற்று வீசியது.

“மாமியார் வந்தது சந்தோஷம்தானா?”

தேன்மொழி சிரித்தாள்.

“ஏதோ மரியாதைக்கு வந்திருப்பாங்க”

“அப்படித் தெரியலை. ரொம்பப் பிரியத்தோட் குழந்தை யைப் பார்த்தாங்க! கேட்டுரலாமான்னு நினைச்சேன்...” -

“என்னது...”

“புள்ளைப்பேறு பாத்தவளுக்குத் தட்சிணை வைக்காத போறியேன்னு...”

“ச்ச... உனக்கு வேணுங்கறத என்கிட்டக் கேளு.”

“அது தனி. கேக்காத விடுவேனா? என் பசங்களுக்கு சட்டைத் துணி எடுத்துக் குடு.”

“அவ்வளவுதானே? தரேன். இருநூறு ரூபாய்க்கு நாளைக்கே செக்தரட்டுமா?”

“போறச்சே குடும்மா போதும்.”

சிஸ்டர் மறுபடி கை கொடுத்துத் திருப்பினாள். அறையை நோக்கி மெல்ல நடத்தி அழைத்துப் போனாள்.

“அவரு ரொம்பப் பிரியமா இருப்பாரா?”

“ம்... ம்.”

“யப்பா. துணிச்சலா ஒண்டியா வந்தியே. அப்பவே உன்னை எனக்குப் புடிச்சப் போச்ச தேன்மொழி. இரு நூறு ரூபாய்க்காகப் பேசறேன்னு நினைக்காதே.”

“எங்க வேலை செய்யற?”

“ஸ்டேட் ஆர்க்கியாலஜி டிபார்ட்மெண்ட். ராஜா - ராணி கோட்டையெல்லாம் தேடிக் கண்டுபிடிக்கிறது.”

“கண்டுபிடிச்சு?”

“எப்படி வாழ்ந்திருப்பாங்க, என்னென்ன செய்தாங்கன்னு தெரிஞ்சுக்கறது.”

“வேலை மேல இருக்கச் சொல்லதான் அவரைப் பாத்தியா?”

“ம்ம்...”

“அதுக்கு முன்னாடி... வீட்டோட இருந்தியா?”

“ரொம்ப நோண்டி நோண்டிக் கேக்கறேனா?”

“கேளேன் சரோஜா. ஒளிவு மறைவு என்ன?”

“நான் எங்க சொந்தத்திலேயே கட்டிக்கிட்டேன். முறை ஆளுதான். எனக்கென்னவோ லவ் பண்றவங்களைக் கண்டா ஓர் ஆச்சரியம். சினிமாவுல காட்டற போது தெரியலை. எதிர்வீடு; பக்கத்து வீட்ல லவ்வுன்னா இது எப்படின்னு ஒரு யோசனை. விவரம் புரியாத வயசிலேயே எனக்குக் கல்யாணம் ஆயிடுச்சா... இது பத்திப் புரியற தேயில்லை.”

“லவ்வுன்னு ஒண்ணுமில்லை சரோஜா. வெறும் உடம்புக் கொழுப்புதான். எங்கியாவது விலங்கு மாட்டிக்

“அப்படியில்ல தேன்மொழி”

“அப்படித்தான். நாம தனியே கடைசி வரைக்கும் இருக்க முடியாதோன்ற பயம், ஆம்பளை தேடச் சொல்லுது. உரசி ஆம்பளையோட நடந்த பிறகு வேற சுகம் கேக்குது.”

“அதான் சொல்றேனே, நீ தேவைக்குமேல படிச்சிட்ட அலுப்பா பேசறே. வீட்டோட உட்கார வச்சிருந்தா இப்படி யோசிக்கவும் தோணாது. வாழ்க்கப் படவும் முடியாது.”

“படிப்பு தப்புன்றியா?”

“புண்ணியமில்லை. இடதா வலதான்னு அல்லாட்டம் தான் படிப்புல அதிகமாவுது... எனக்குத் தெரிஞ்ச வரை”

“கரெக்ட்”

“ஆனா, சம்பாதிக்க படிச்சாவணும். பி.ஏ, எம்.ஏ., படிச்ச வேலைக்குப் போவணும்னு நிலைமை பொண்ணுங்க ளுக்கும் வருது.”

“அந்தப் படிப்புல ஒண்ணுமில்லை சரோஜா. அதுக்கு மேல வேற சிலது நாமா படிச்சுத் தெரிஞ்சுக்கறம் பாரு... அங்கேதான் குழப்பம் வருது. திசை மாறுது.”

“தூக்கம் வந்தா தூங்கு தேன்மொழி. நடந்தது போதும்!” சரோஜா கட்டில் அருகே கொண்டு வந்து நிறுத்தினாள். உடம்பில் அலுப்பு படர்ந்தது. புத்தி விடி விளக்கு மாதிரி முணுமுணுப்பாய் எரிந்து கொண்டிருந்தது.

திரும்பி ஒருக்களித்துப் படுத்துப் பக்கத்தில் தொட்டிலில் கிடந்த குழந்தையைப் பார்த்தாள். எதிர்ப்பக்கம் முகம் திருப்பி விரல்கள் அனைத்தும் மடித்து வாய் அருகே வைத்தபடி ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தது குழந்தை.

‘என்னென்ன படப் போகிறதோ?’ என்கிற கவலை எழுந்தது.

சரோஜா மெல்ல வெளியேறிக் கதவைச் சாத்தினாள். கால் தலையணையை எடுத்துத் தேன்மொழி முதுகுக்குப் போட்டுச் சாய்ந்து கொண்டாள்.

‘அம்மாவுக்குத் தகவல் சொல்லலாமா... யார் மூலம் சொல்வது? சரோஜாவை அனுப்பலாமா? அம்மா வருவாளா?’

‘கொழுப்புடி. அலையறே’ படித்துக் கொண்டிருந்த வாரப் பத்திரிகையைப் பிடுங்கி எறிந்த அம்மா வருவாளா? வந்து என்ன ஆகவேண்டும்? ஏதுமில்லை. அம்மாவை மனசால் பதினெட்டு வயசிலேயே பிரிந்தாகி விட்டது. முப்பது வயசில் அம்மா எதற்கு?

அப்பாவுக்கு வேண்டுமானால் சொல்லலாம். மார்க் கெட்டுக்குப் போன் செஞ்சு சொல்லலாம், அப்பா இன்னமும் காய்கறி மார்க்கெட் போய்க் கொண்டிருக்கிறாராம். விடிகாலை மூன்று மணிக்கு எழுந்து பல் தேய்த்

துவிட்டு சைக்கிளில் சிந்தாதிரிப்பேட்டையிலிருந்து கொத்தவால் சாவடி போய் ஸோடியம் விளக்கு வெளிச் சத்தில் காய்கறி பார்த்து, மொத்த விலைபேசி சில்லறை ஆளுக்கு விற்று பத்து மணிக்கு சுள்ளென்று வெயில் ஏறினதும் வந்து குளிக்கிற அப்பா. உணவு முடித்துத் தூங்கி எழுந்து மறுபடி கலெக்ஷனுக்குப் போகிற அப்பாவுக்கு ஒரு மாசம் நாலாயிரம், ஒரு மாசம் ஆறாயிரம், ஒரு மாசம் ஆயிரம் என்று சீசனுக்குத் தகுந்தாற்போல வருமானம்.

செலவழிக்க மூன்று பெண்கள். சமைத்துப் போட அம்மா. படிப்பைவிட இது காரணமாய் இருக்குமோ... திமிருக்கும் ஒட்டாது போனதுக்கும். படிக்கிறியா படி, வேணாமா வட்டுறு. வீட்டிலேயே இரு. வழிகாட்டவே இல்லை. ஐந்நூறுக்கு நானூத்தி அறுபது மார்க் எஸ். எஸ்.எல்.சி புத்தகத்தை புரட்டி பார்க்க ஆளில்லை. நல்லா படிச்சியா சரி. இல்லையா விடு. பாராட்டவே இல்லை.

முதல் அக்கா ராணி, டீச்சர் ட்ரெயினிங் போனாள். இரண்டாவது அக்கா மலர்க்கொடி, வீட்டோடு இருந்தாள். நானூத்தி அறுபது மார்க் வாங்கின பிறகு என்ன படிப்பது என்று வீட்டில் யாருக்கும் தெரியவில்லை. வீடு அலுப்பாய் இருந்தது.

எந்த காலேஜ் அதிகம் கேள்வி கேட்காது என்று கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு கடற்கரைப்பக்க காலேஜுக்கு விண்ணப்பித்து பி.ஏ.லிட்ரேச்சர் என்று விரும்பி எடுத்துக் கொண்டு முதன் முதலாய் காட்டன் புடவையும் கரை வைத்த ரவிக்கையும் போட்டுக்கொண்டு போனது நினைவுக்கு வருகிறது.

அந்தக் கும்பல் திசைமாற்றி விட்டது. போன வாரம் வந்த லெக்சரர் இந்த வாரம் இல்லை. போன வருஷத்து

ப்ரொபஸர் இந்த வருஷம் இல்லை. க்ளாஸுக்கு வந்து பெயர் கொடுத்துவிட்டு வீட்டுக்குப் போகலாம். இல்லையெனில், உட்கார்ந்து பாடம் கவனிக்கலாம். அதுவும் இல்லையெனில், கவனிக்காமல் கதைப் புத்தகம் படிக்கலாம்.

மில்ஸ் அண்ட் பூன் இறைபடும். நாலு புத்தகம் காக கொடுத்து வாங்கினால், பன்னிரண்டு புஸ்தகத்துக்கு மாற்றிக் கொள்ளலாம். பிறகு சேஸ் பைத்தியம் பிடித்தது பிறகு ஹெரால்ட்ராபின்ஸ் கிடைத்தது. அதுவும் அலுக்க அயன் ராண்டில் மனசு மலர்ந்தது.

புஸ்தகம்... புஸ்தகம்... புஸ்தகம்! வீடு முழுக்க புஸ்தகமாயிற்று.

'மல்லாந்து படுத்துக்கொண்டு அவன் பெயர் சொல்லி அழைத்தான். அவன் மெல்ல நெருங்கி நின்று, துணிகளை" என்கிற இங்கிலீஷ் குப்பைகள் ஆரம்பத்தில் சூடாக்கின பிறகு அலுப்பாயின. மறுபடி மறுபடி இது தானா என்று பக்கங்களைப் புரட்ட வைத்தன.

'இதைப் படி' என்று எவளோ ஒரு சீனியர் கொடுத்துப் போன ஒரு தமிழ்ப் புத்தகம் நெருப்பு மாதிரி வெகு நாள் நெஞ்சைச் சுட்டது.

'அம்மிணி அம்மிணி... அம்மிணி...' என்று அரற்ற வைத்தது. யார் இந்த ஜானகிராமன்? எந்த ஊர்... எந்த தேசம்... என்ன உத்தியோகம்... என்ன படிப்பு எப்படி இவ்விதம் எழுத முடிகிறது என்று உடம்பெல்லாம் தவித்தது...

இங்கிலீஷ் கதையில் கெட்டுப் போனவளோ, கெட்டிக் காரியோ, நல்லவளோ, அழுழுஞ்சியோ மனசில் ஒட்டவில்லை. அம்மிணி அணைத்துக் கொண்டாள்.

அரசிலையை ஒதுக்கிவிட்டு அலைந்த அந்த தஞ்சாவூர் பாப்பாத்தியைப் பைத்தியமாக்கினாள். இங்கு இப்ப

டிப் பெண் உண்டா? நான் பார்த்திருக்கிறேனா... அம்மி
ணிக்கு மெட்ராஸா? பஸ்ஸில் போவாள்... கடற்கரைக்கு
வருவாளா? காரில் போவது அம்மிணியா... கடையில்
பார்த்தது அம்மிணியா என்று தேடத் தொடங்கியது.

சங்கீதக் கச்சேரி கேட்கத் தோன்றிற்று. யார் கோபாலி
என்று யோசனை வந்தது. காவிரி மீது மோகம் வந்தது.
அரசலாறு எப்படியிருக்கும் என்று பார்க்கத் தோன்றிற்று.

பெண் உலகம் தனி. அதில் ஆணுக்குப் பொறுப்
பில்லை. பங்கு தரலாமே தவிர பத்திரத்துக்கு ஆண்
தேவையில்லை. ஆசைக்கு இணங்கலாமே தவிர, அடி
மையாய் மாறத் தேவையில்லை.

உள்ளே கேள்வியும் பதிலும் கற்பனையும் யோசனை
யும் பதினெட்டு வயசில் நெருப்பாய்ச் சுற்றின; எரித்தன;
புடம் போட்டன.

க்ளாஸுக்குக் கட்டித்துவிட்டு கடற்கரைச் சாலையில்
நாலு தோழிகளோடு உலா வருகையில், அக்கா எதிர்ப்
பட்டாள். கூட யாரோ ஒரு பையன் தோள் உரச நடந்து
வந்தான். அக்கா இவளைப் பார்த்துவிட்டு விலகிக்
கொண்டாள். மௌனமாய் இவள் கடந்துபோக சங்கடத்
தில் நெளிந்தாள்.

இரவு சாப்பிட உட்காருகையில் கையைப்பிடித்துக்
கொண்டாள். அருகில் தலையணை போட்டுக் கட்டிக்
கொண்டாள்.

தன் காதலைக் கதை மாதிரி சொன்னாள். எந்தச் சல
னமும் இல்லாமல், விருப்பு -வெறுப்பு இல்லாமல், மரபு
மயக்கம் இல்லாமல் பதினெட்டு வயசில் தன் தமக்
கையின் காதலைப் பற்றி மௌனமாய் தேன்மொழியால்
கேட்க முடிந்தது.

வீட்டு சார்பா அந்தப் பையனோடு - அக்காவின் காதலனோடு பேச முடிந்தது.

3

“ஹலோ” அவன் தலைகுனிந்து வணங்கினான் தேன் மொழி கைகூப்பினாள்.

“எம்பேரு கண்ணன்.”

“தெரியுங்க. ராணி சொல்லிச்சி எல்லாத்தையும். இன் கம்டாக்ஸ்ல ஒர்க் பண்ணீங்களா?”

“ஆமாங்க”

“ப்ராமிஸா?”

“ஆமாங்க.”

“நல்ல காபியா சாப்பிடலாமா?”

“ரெடி.”

கடற்கரைச் சாலை புல்வெளிக்கு அப்பால் உள்ள ஹோட்டலுக்கு வந்தார்கள்.

காபிக்குச் சொல்லிவிட்டுக் காத்திருந்தார்கள்.

மாநிறம். சற்று நீண்ட கழுத்து. பெரிய நாசி. அடர்த்தியாய் அதே சமயம் சீராய் ஒதுக்கப்பட்ட மீசை. நடு உயரம். மெல்லிசாய் கைகள். கொஞ்சம் சிரிப்பும் அதிகக் கலவரமும் முகத்தில் தெரிந்தன.

“தஞ்சாவூருங்களா?”

“ப்ராப்பர் இல்லீங்க. பக்கத்துல கிராமம். பள்ளி அக்ரஹாரம்.”

“அம்மா மட்டும் தான்னு ராணி சொல்றா?”

“ஓர் அக்கா, ஒரு தம்பி. அக்காவுக்கு கல்யாணமாயி
டுத்து. தம்பி படிக்கிறான்.”

“நீங்க ராணியை லவ் பன்றதா சொன்னா வீட்ல சரிப்ப
டுமா, ஒப்புக்குவாங்களா?”

“மாட்டாங்க.”

“பிறகு...?”

“நானா நின்னு முடிச்சுக்கலாம்னு ஐடியா”

“வீட்ல கேட்டுட்டுச் சொல்றீங்களா, கேக்காத சொல்றீங்
களா?”

“கேட்டா சண்டைதான். கூடவே கூடாதுன்னு சத்தம்
தான் வரும்.”

“நாங்க வேளாளர்.”

“தெரியும்.”

“எங்க பக்கமும் நிறைய எதிர்ப்பு வரும். என்ன செய்யப்
போறீங்க?”

“நீங்க என்ன யோசனை சொல்றீங்களோ அதைச் செய்
யறேன்!”

“உங்க யோசனை என்ன?”

“முந்நாறு ரூபாய்க்குத் தனி வீடா பார்க்கணும். பாத்தி
ரம் பண்டம் வாங்கணும். ரிஜிஸ்டர் மேரேஜுக்கு அப்
ளிகேஷன் போட்டு சிம்பிளா கல்யாணம் முடிக்கணும்.
உங்க வீட்டுக்கு ஒருமுறை, எங்க ஊருக்கு ஒரு முறை
போயிட்டு வரணும். வீட்டைத் திறந்து ராணியை சமைக்
கச் சொல்லிட்டு ஆபீஸ் போகணும். எல்லார் போலயும்
குடித்தனம் பண்ணணும்.”

“ராணியை ஏன் செலக்ட் பண்ணினீங்க?”

“நல்ல அழகு, கொஞ்சம் படிப்பு, நிறைய பேச்சு அப்படியே நடுவுல எதாச்சும் ஆனா, தனியா நின்னு வாழறதுக்கு ஒரு டீச்சர் ட்ரெயினிங்.”

“என் அபிப்ராயத்தில் ராணி பேசிக்கலா மக்கு.”

“வாஸ்தவம்.”

“கற்பனை அதிகம். அழகின்னு கர்வம்.” -

“தப்பில்லைங்க. வீட்டோட இருந்து குடித்தனம் பண்ண... குழந்தை பெத்துக்க இது போதும்!”

“வயசு காலத்துல எல்லா வேளாளத்தியும் வளப்பமா தான் இருப்பா. அதுல மயங்கிட்டு பின்னால் ஐயரு வாழ்க்கைக்கு ஏங்கிடக் கூடாது!”

“நான் ஐயரே இல்லீங்க. வெறும் ஆம்பளை. அழகான பொண்டாட்டி வேணுங்கற ஆம்பளை. ஆளுமை பண்ண ஆசைப்படற ஆம்பளை.”

“இதுல லவ் எங்க வந்தது?”

“லவ்ங்கறது மேத்தமெடிக்ஸ். என்னப்ளஸ்... என்ன மைனஸ்ன்னு போடற கணக்கு. ஆளுமை பண்றது என் ஆசை. அடங்கி நடக்கறதுல ராணிக்கு விருப்பம். அவ அழகு எனக்குப் பிடிச்ச விஷயம். என் சம்பளம் அவளுக்கு சரி. ஊர்ல நிலம் இருக்கு. வீடு இருக்கு. என் காக தேவை யில்லை. யாரோ பொண்ணு பாத்து பின்னால் நொந்துக் கறதைவிட, சரியோ தவறோ என் பொறுப்பாவே இருக்கலாம்னு தோண்றது.”

இவ்வளவு தீர்மானமாய் இருப்பவனிடம் வேறு என்ன பேசமுடியும்?

“எப்ப கல்யாணம் செய்துக்கப் போறீங்க?”

“நாளைக்கே... ஸாரி... இன்னிக்கே கூட நான் தயார். ட்ரெயினிங் முடிச்சுடறேன்னுராணி சொல்றா.”

அடுத்த பஸ் பிடித்து ராணி கடற்கரை ஹோட்டலுக்கு வந்தாள். மிகுந்த கவலையோடு இருவரையும் பார்த்தாள். அருகே உட்கார்ந்தாள்.

“தேன்மொழி என்ன சொல்றா?” விரல்களைப் பின்னிக் கொண்டாள்.

இவ்வளவு திடமும் திமிரும் உள்ள ஐயர் பையனை நான் சந்தித்ததில்லை. வம்புக்குப் போகாதவர்கள் என்கிற ஜாதி, 'வம்பு வரும். வரட்டும். வரட்டும்' என்று குதிகால் ஆட்டி உட்கார்ந்திருப்பது ஆச்சரியம்தான். ஜாதிவேகம் குறைந்து, மனிதர்கள் பொதுவாகிவிட்டார்களோ என்று தோன்றிற்று.

“அடுத்த வாரம் அவரை வீட்டுக்கு வரச்சொல்லு. அம்மாகிட்டயும், அப்பாகிட்டயும் முன்கூட்டிப் பேசு. வர்றதுக்கு முன்னே இதுதான்- இவங்கதான்னு சொல்லிடு.”

“என்னங்க கண்ணன், எங்க வீட்டுக்கு வர்றீங்களா?”

“எப்ப வேணாலும்.”

“கிளம்பு ராணி.”

“நான் கொஞ்சம் இவர்கிட்ட பேசிட்டு வரேனே.” ராணி அனுமதிக்குக் கெஞ்சுவது வேடிக்கையாய் இருந்தது.

எழுந்து புல்வெளி தாண்டி சிவப்புக் கல் தளம் வழியே நடந்து பஸ்ஸ்டாண்டில் நிற்கையில் திரும்பி அவர்களைப் பார்க்கும் ஆவலைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை.

ராணியின் நீல ஷிபான் சாரி அவளை அடை யாளம் காட்டியது. இயல்பாகவே அசைந்து நடக்கிற இடுப்பு, மணல் வெளியில் நடக்க மேலும் அழகாய் அசைவது தெரிந்தது. இடுப்பைச் சுற்றி சுதந்திரமாய் கண்ணன் கை போட்டுப் போனது தெரிந்தது.

ராணி என்னை விட ஒரு அடி உயரம். மார் பாவாடையோடு குளியலறைக்குள் தலையில் எண்ணெய் அரக்கித் தேய்க்கிறபோது முழுவதும் குலுங்குவது கண்டு ஆச்சரியப்பட்டதுண்டு.

பிற்பகல் மூன்று மணிக்கு சதுரக் கண்ணாடியை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு தலை சீவி, முகம் கழுவி, பவுடர் பூசி, பொட்டிட்டு மையெழுதி பூ வைத்து நாலு மணிக்கு வாசலில் சும்மா உட்கார்ந்து காலை பேப்பர் படிப்பாள். அடுத்த வீட்டு அம்மாவோடு பேசுவாள். கால் கிலோ தக்காளிக்காக மார்க்கெட் வரை போவாள். வம்புக்குப் போகிற பெண்ணில்லை. வசீகரிக்க ஆசையுள்ள பெண். மினுக்கி.

மினுக்கட்டுமே. கொண்டையுள்ள சீமாட்டி முடிந்து கொள்ளட்டுமே. ஆனால், ராணி எவ்வளவு நாள் மினுக்க முடியும்? மினுக்கல் மின்னலாய் முடிவதற்குள் இடம் பார்த்து உட்கார்ந்து விடு. கண்ணனுக்கு இருப்பது மோகம்தான். நல்ல புருஷனுக்குப் பொண்டாட்டி மோகம் அறுபது வயசு வரைக்கும் இருக்கும். மயக்க ராணிக்கும் தெரியும்.

வீட்டுக்கு வந்ததும் மலர்க்கொடி சுருண்டு படுத்துக் கிடந்தாள்.

“என்னடி...”

“மறுபடி வயிறு வலிக்குது தேன்மொழி.”

“நாளா...”

“இல்லை. எட்டாம் நாளுதான் குளிச்சேன். என்னமோ வயிறு சுள்கள்ளு குத்தறாப்ப வலிக்குது.”

“டாக்டர்கிட்ட போலாம் வாயேன்!”

“போயிட்டுத்தான் வந்தேன். அஜீர்ணம்னு மாத்திரை கொடுத்தார்.”

“மாசாமாசம் அஜீர்ணம்! என்னவோ தப்பு இருக்கு. நாளைக்கு லேடிடாக்டர்கிட்ட போலாம் வா.”சாப்பிட்டு வாசலில் உட்காருகையில் ராணி வீட்டுக்கு வந்தாள். தட்டையெடுத்துத் தானே போட்டுக் கொண்டாள்.

‘என்னடி லேட்டு?’ என்கிற அம்மாவின் கேள்விக்குப் பொருந்தாமல் பொய் சொன்னாள்.

“எங்கேடி புடிச்ச அந்த ஆளை?” இரவு தேன்மொழி கேட்டாள்.

“பஸ்ல சில்லறை இல்லேன்னு கண்டக்டர் இறக்கி விட்டுட்டார். இவரு சில்லறை குடுத்தாரு. மறுநாள் திருப்பிக் கொடுத்தேன், வாங்கலை.”

“என்ன படிக்கிறே, ஏதுன்னு விவரம் கேட்டாரு, சொன்னேன். தினம் பஸ்ஸ்டாண்ட்ல பாப்போம். பேசுவோம். பத்துநாள் கழிச்ச லெட்டர் குடுத்தாரு.‘மனம் விட்டுப் பேச வேணும்’னு எழுதியிருந்தது. மியூசியம் பக்கம் போனோம். பேசினோம்.”

“ரொம்ப சாதாரணமான காதல் கதை, அப்புறம்...? அழகு அழகுங்கறானே கையை வச்சுக்கிட்டு சும்மா இருந்தானா?”

“ச்சீ... ச்சீ... ரொம்ப நாளா தொடவேயில்லை. இன்னிக் குத்தான்.”

“இன்னிக்குத்தான்?”

“கொஞ்சம் நெருக்கமா இருந்தோம்.”

தேன்மொழிக்கு நெஞ்சில் கவலை அப்பிக் கொண்டது. ராணிக்குக் குரங்கு புத்தி. நிலையான இடம், தெளிவு எப்போதும் இல்லை. இப்போது கள்ளும் குடிக்கிறது. என்னவாகும்?

“நாளைக்கு கோல்டன் பீச் போறோம்.”

“வேணாம்.”

“ப்ளீஸ் தேன்மொழி!”

“நேர போய் அம்மாகிட்ட சொல்லிடுவேன், ராணி. சும்மா இரு”

இரவு தேன்மொழி அருகே ராணி நெருங்கிப் படுத்துக் கட்டிக் கொண்டாள். முசுமுசுவென்று சப்தம் போடாமல் அழுதாள். உடம்பில் கங்கை படர்ந்தது. நெஞ்சக் கூட்டில் அவள் முழங்கைச் சூடு தணலாய்த் தகித்தது.

“என்ன வேணும் ராணி?”

“ஒண்ணும் வேணாம்”

“சரி; தள்ளிப்படு...” தேன்மொழி அவளை விலக்கி விட்டு ஒருக்களித்தாள்.

எவ்வளவு கஷ்டம் இந்த மனித ஜென்மம். இயற்கை உபாதைகள் எப்படிக் கட்டி இழுக்கின்றன? காமம் வந்து வயசு காலத்தில் பேயாய் ஆட்டுகிறது. தலை சீவலும் பவுடர் போடுதலும் சீராய் உடுத்துதலும் காமம்தான். உடம்பு துணை கேட்காமல் இருந்தால், உருவம் எப்படி வேண்டுமானாலும் இருக்கும். காமத்துக்கு அடிப்படை என்ன? ஏன் காமம் இயல்பாயிற்று? காமம் இனவிருத்திக்கு அடிப்படை. மென்மையும் திண்மையும் எதிர் எதிர் விஷயங்கள். மென்மை, திண்மைக்கு ஏங்குகிறது. திண்மை மென்மைக்குப் பறக்கிறது.

காமம் தப்பு என்று சொல்பவர்கள், இனவிருத்திக்கு எதிரானவர்களா...? இல்லை. மிருகங்கள் இனவிருத்தி செய்கிறதே எப்படி? காமமில்லாமலா? வேறு எங்கே தப்பு நடந்துவிட்டது? வெறும் இனவிருத்தி மட்டுமில்லை என்னுடையது. என் பிள்ளை என்கிற ஸ்தாபிதம் முக்கிய மாகிவிட்டது. நிலம் உடைமையாக்கப்பட்டபோது என் நிலத்தை என் பிள்ளையே ஆளவேண்டும் என்

கிற எண்ணம் வந்துவிட்டது. சொத்துக்குப் பிள்ளை வேண்டும்; பிள்ளை பெறப் பெண் வேண்டும். காமவயப்பட்டு, கட்டின பெண் ஓடக்கூடாது என்றுதான், தாலி, மூக்குத்தி, மெட்டி என்று அங்கங்கு வளையம் போட்டுக் கயிறு கட்டி இழுக்கிறார்கள். பெண்ணுக்குக் காமம் வருவது தவறு என்கிறார்கள். 'அடக்கு அடக்கு!' என்று அலறு கிறார்கள். இயற்கையை, இயல்பை எதிர்த்து, சவுக்கடி கொடுக்கிறார்கள். சவுக்கடிக்கு பயந்து பெண் தப்பிக்க முயல்கிறாள். பொட்டும் பூவும் வைத்து உடம்பு போர்த்திப் பத்தினி வேஷம் போடுகிறாள். எது வளையமோ, எது பிடித்து இழுக்கிற கயிறோ அதையே வைத்து மாயம் காட்டுகிறாள். மூக்குத்திக்கு வைரம் வேண்டும். மெட்டிக்கு வெள்ளி வேண்டும். தாலிக்கொடிக்குத் தங்கம், வேண்டும். உடம்பு முழுக்க ஜிலுஜிலுப்பு வேண்டும் 'அடே!' என்று ஆச்சரியப்படும் ஆபரணமாய் அவை மாற வேண்டும்.

'அடக்கி ஆளுகிற ஆணே, ஒரு வைரம் வாங்கு, வெள்ளி வாங்கு, தங்கம் தேடு. இவை தராமல் தொடாதே. தொட வேண்டுமெனில் தங்கம்தா, வெள்ளியால் இழைநீ மறைக்கச் சொன்ன இடங்களை மறைத்துவிட்டேன். மார்பை மூடிக்கொண்டேன். மூடப்படாத இடத்துக்கு மூக்குக்கு, காதுக்கு, கழுத்துக்கு, கைகளுக்கு, கால்வி ரலுக்கு அலங்காரம் செய். அவற்றை அந்நியர் பார்க்கட்டும். மெட்டி சத்தம் கூப்பிடட்டும். கால் கொலுசு கொஞ்சிப் பேசட்டும், கை வளையல் சிரிக்கட்டும். காது தோடு கண் சிமிட்டட்டும். மூக்குத்தியும், புல்லாக்கும் 'கிட்ட வா' என்று கூப்பிடட்டும். மறைக்கச் சொல்லி உத்தரவு போடுகிறாய்? யாரும் பார்க்கக் கூடாது என்று கட்டளையிடுகிறாய். ஊர் முழுக்கக் கூப்பிடுகிறேன் பார்... கூப்பிட்டு கிட்ட வரச் சொல்கிறேன் பார்!' வெஞ்சினம் இது. பெரிய தந்திரம் இது.

யாருக்கும் புரியவில்லை. புரிந்து கொள்ள மனசில்லை. காலம் காலமாய் ஒரு திருட்டு யுத்தம் நடக்கிறது. தடுக்கத் தெரியவில்லை.

கண்ணனுக்கு ராணியின் மார்பும் வயிறும் முதுகும் பிருஷ்டமும் பிடித்துப் போயிருக்கிறது. 'குடித்தனம் பண்ண வா!' என்று கூப்பிடுகிறான். வீடு பார்த்துப் பாத்திர பண்டம் வாங்கிரிஜிஸ்டர் மேரேஜ் செய்து, இந்த வீட்டுக்குப் போய்...

அவுருடி நாயே...

எல்லாத்தையும் அவரு.

அவுக்கறேன், பட்டுப்புடவை நிறைய ஜரிகை போட்டு வாங்கித் தரியா?

வாங்கித் தரேன், சீக்கிரம் அவரு.

அவிழ்த்து பட்டு வாங்கி பட்டை அவிழ்த்து நகை வாங்கி பண்டமாற்றா குடித்தனம்? வேசித்தனமா கல்யாணம்?

இதில் காமம் தீருமா?

காமம் தீருகிறதோ இல்லையோ... வேறு கௌரவம் கிடைக்கிறது. கௌரவத்துக்குக் காமம் பலியாகிறது. கௌரவம் மேல் கௌரவம் வர, காமம் இரண்டாம்... மூன்றாம் பட்சமாகி, 'சச்சி தப்பு' என்று பேசப்பட்டு, இயற்கையை, உடம்பு இயல்பை மடக்க நினைத்து முடியாமல், போறலை போறலை என்று ஆதங்கம் வர

என்ன போறலை?

புடவை போறலை, நகை போறலை என்று பொய் சொல்லி, சொன்ன பொய்யை உண்மையென்று நம்பி ஓடியாடி தகிடுதத்தம் செய்து மனித இயல்பையே கொண்டு விட்டோம்.

கொல்வதை மரபு என்று சொல்லி விட்டோம்.

தன்மொழி எழுந்து உட்கார்ந்தாள். தலையைப் பிடித்துக் கொண்டாள். எழுந்துபோய்த் தண்ணீர் குடித்தாள். வராந்தாவைத் திறந்து வெளியே வந்தாள். வீட்டுக் கும் தோட்டத்துக்கு கதவுக்கும் இடையே உலவினாள்.

“இவ்வளவு தெரிந்த பிறகு இனிமேல் காதலிக்க முடியுமா?”

“முடியாது!”

யாரையும் எதையும் எப்போதுமே காதலித்தல் முடியாது. காதலுக்குக் கீழே இருக்கிற பொய் புரிந்து போன பிறகு, முடியாது. கீழே இருக்கிற சேறு தெரிந்த பிறகு, தாமரை உயரே வந்துவிடும். எனக்கும் இதற்கும் சம்பந்தமில்லை என்று சிரிக்கும். தெறித்தாலும் ஒட்டாது. சேறு கீழே விழும்.

ஆனாலும் தாமரை சேற்றில்தான் இருக்க வேண்டும்.

தேன்மொழிக்கு யோசிப்பு அயர்ச்சியில் தூக்கம் வந்தது.

“கண்ணன் வருவான்

கதை சொல்லுவான்...”

பாட்டுப் பாடிக்கொண்டே ராணி குளித்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. பல் தேய்த்துவிட்டு தேன்மொழி ஹாலுக்குத் திரும்பினாள். மலர்க்கொடி சுருண்டு தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள்

“மலர் எழுந்திரு. ஏழாச்சு.”

மலர் எழுந்து உட்கார்ந்து, இரண்டாவது நிமிடம் மறுபடி வலியில் துடித்தாள்.

“என்னடி?” அம்மா கத்தினாள்.

“தாங்க முடியலைம்மா!”

“இடுப்பு குறையணும், இடுப்பு குறையணும்னு இறுக்க இறுக்கப் பாவாடை கட்டிக்கிட்டா... உள்ள எசகு பிசகா சுளுக்கு விழுந்திருக்கும். நாடாவ அவுரு!” அம்மா வயிற்றுப் பகுதியில் விரலால் அழுத்திப் பார்க்க, மறுபடி மலர்க் கொடி வலியில் துடித்தாள்.

குடல் பகுதியில் எக்ஸ்ரே எடுக்க வேண்டும். பேரியம் டெஸ்ட் செய்ய வேண்டும் என்று டாக்டர் எழுதிக் கொடுத்தார். வலி குறைய, அயர்ந்து தூங்க மாத்திரைகள் கொடுத்தார்.

மாத்திரைக்கு வலி மட்டுப்பட்டது.

ராயப்பேட்டைக்கு அழைத்துப்போய் பேரியம் டெஸ்ட்டுக்கு வைக்கையில் மனசுக்குள் ஏதோ எங்கோ சரியில்லை என்று தோன்றி விட்டது. பேரியம் டெஸ்ட் முடிந்து பஸ் ஏறுகையில் மறுபடி வலியில் துடிக்க ஆரம்பித்து விட்டாள்.

வலி அதிகமாயிருந்தால் இரண்டு மாத்திரையாகக் கொடுங்கள் என்று டாக்டர் போனில் சொல்ல, மாத்திரைகளைச் சாப்பிட்டு சோர்வோடு படுத்துக் கொண்டாள். “அல்சரா இருக்கலாமனு டாக்டர் சந்தேகப்படறாரு. நாம் காரம்கூட அதிகம் சேர்க்கறதில்லையே...”

வீடே மலர்க்கொடியைச் சுற்றிக்கொண்டு ஆச்சரியப்பட்டது.

அல்சருக்குத் தமிழ் வைத்தியம்... கீரை வைத்தியம்... கிழங்கு வைத்தியம் என்று பலதும் பேசப்பட்டது.

அப்பா பிற்பகல் மார்க்கெட்டுக்குக் கிளம்பும்போது வாசலில் தேன்மொழி பின்னாலேயே போனாள்.

“என்னம்மா?”

“ஓர் ஆயிரம் ரூபா வச்சிட்டுப் போப்பா”

“எட்டுநூறு வீட்ல இருக்கு. என்ன வேணும்?”

“மலரை ஆஸ்பத்திரில சேர்க்க வேண்டியிருக்கும்.”

“அல்சர்தானம்மா... கீரையே குணப்படுத்திடலாமே.”

“அல்சரா இல்லேன்னா?”

“கட்டி இருக்கும்னு நினைக்கிறியா?”

“தெரியலை.”

“சட்டுன்னு சேர்க்கும்படியா ஆச்சுன்னா காசு வேணுமில்ல?”

“பீரோவுல இருக்கறதை எடுத்துக்க. தக்காளி லோடு வர ஆரம்பிச்சிடுச்சு... போவாத போனா பார்ட்டி கை மாறிடும். எதுனா வேணும்னா எதிர்க்கடைக்கு போன் பண்ணு.”

ராணி அன்றும் தாமதமாக வந்தாள்

“போவேணாம்னு சொல்லியிருந்தேன்ல?” தேன் மொழி இரைந்ததும் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

“வாசல்ல வந்து நின்னுட்டாங்க. போகாத இருக்க முடியல. வர வியாழக்கிழமை இங்க வரேன்னாங்க.”

“வேண்டாம். இன்னும் கொஞ்சநாள் போவட்டும்.”

“ஏன் தேன்மொழி?”

“மலருக்கு உடம்பு சரியில்லை.”

“வெறும் வயித்து நோவுதானே?”

“வேற ஏதாவது இருந்தா?”

“எதுவும் இருக்காது, தேன்மொழி. அவ வயித்துக்கு சாப் பிடாதயே நோவு கொண்டாந்திருக்கா. பள்ளிக்கூடம் மட்டம் போடறதுக்கு சாக்கு கண்டுபிடிச்சா. அதையே இத்தினி வருஷம் கழிச்சும் சொல்லிக்கிட்டிருக்கா.”

“உனக்குப் புரியலை ராணி யாரும் வீட்டுக்கு வர வேணாம், சொல்லிட்டேன்”

“வரதா ப்ராமிஸ் பண்ணிட்டாரு.”

“வேணாம்னு சொல்லிடு.”

“அதுக்கு மறுபடி நான் போயாகணும்.”

“லெட்டர் எழுதிப் போட்டுடு...”

“ஐயோ... லெட்டர் எதுக்கு... எழுத்து மூலமா மாட்டிக்கி
றது நல்லதா?”

தேன்மொழிக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

“நேர போய் சொல்லப் போறியா? சரி சொல்லு. மறுபடி
ஏதாவது சாக்கு வச்சுக்கிட்டு சுத்தாத”

“அம்மாகிட்ட ஒண்ணும் சொல்லலியே நீ?”

“இருக்கற வேதனைல அதை வேற ஆரம்பிக்கணுமா...
போய் சாப்பிடு!” இரவு சாப்பாடானதும் டிரான்ஸ்சிஸ்ட்
ரோடு வாசல்படியில் உட்கார்ந்த ராணியைப் பார்க்கப்
பாவமாய் இருந்தது.

“இதுக்கு ஏதாவது கல்யாணத்தைப் பண்ணி முடி
யேம்மா.” மெல்ல படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டு பேச
ஆரம்பித்தாள்...

“ம்... வந்து கேக்கத்தான் செய்யறாங்க. அப்பா என்ன
நினைச்சட்டுருக்கார்னு தெரியலையே?”

“பத்து ரூபால முடிக்க முடியாது?”

“பன்னண்டு பதிமூணு ஆவும். இருக்கற நகையைப்
போட்டுக் கட்டிக் குடுத்துடலாம். படிப்பு முடியட்டும்னு
அப்பா நினைக்கிறாங்களோ... என்னவோ?”

இதையேன் படிக்க வச்சே?”

“அவதான் வீட்ல இருக்கப் பிடிக்கலைன்னு படிக்கப் போறா. காலேஜ் போடின்னுதான் அப்பா சொன்னாரு. இவளுக்கு பயம். இங்கிலீஷ் சரியா வராது எனக்கு, டீச் சர் ட்ரெயினிங் போறேன்னு சொல்லிட்டா. நம்ம ஜாதில எட்டாவது போறும்னுடுவாங்க. இப்பதான் எல்லா ஜாதியும் படிப்பு படிப்புன்னு அலையுதே, சரி போவட்டும்னு விட்டுட்டேன். ஏன் உன் கிட்ட கேட்டாளா கல்யாணம் பண்ணச் சொல்லி?” -

“கேக்கலை.”

“பின்னே?”

“உட்கார்ந்து கன்னாபின்னான்னு பாட்டுக் கேக்குது. சிங்காரிச்சிட்டு சுத்துதேன்னு கவலை.”

“தப்பு வழிக்குப் போகமாட்டா. ராணிக்கு தைரியம் பத்தாது”

“அதெல்லாம் சொல்லாத. எந்தப் புத்துல எந்தப் பாம்பு இருக்கும்னு யாருக்குத் தெரியும்?”

“நீ தெரிஞ்சு பேசறயா... தெரியாத பேசறியான்னு புரியலையே?”

“பொதுவுல் பேசினேன். மூணுபொண்ணு பெத்துட்டு கவலையில்லாத இருக்கியேன்னு யோசிச்சேன்”

“நான் மட்டும் கவலைப்பட்டு என்ன நடக்கும்? உங்கப் பாருக்குப் புரியணும். ஆனா அவரும் அசராத, ஒரு நாள் கூட வீட்டுல உட்காராத ஓடறாரு. சாப்பாட்டுக்கு துணி மணிக்குக் கவலையில்லாத கொண்டாந்துடறாரு.”

“அது போதுமா?”

“ஒருவகையில் பாத்தா அதுவே பெரிய விஷயம். தண்ணி போட்டுட்டு வராம... கூத்தடிச்சுச் செலவு பண்ணாம்... வீடு - மார்க்கெட்டுன்னு போய்வரது பெரிய விஷ

யம். உங்க சித்தப்பா கதை தெரியும் உனக்கு. கள்ளு - சாராயம் இல்லாத நாள் கிடையாது. பொம்பளைய அடிக்காத ராத்திரி கிடையாது!”

“கேடு கெட்டதுங்க!”

“அத்தனை கேடுல இவரு சுத்தமா இருக்கறது பார்த்தா, என்னுடையது பெரிய குடித்தனம்.”

“ராணியை சட்டுன்னு கட்டிக் குடுத்துரு. அதான் நல்லது. திழுசுக்கட்டை மாதிரி வளர்ந்துட்டா. அப்புறம் ஊர் பேச்சு வாங்கும்படியாயிடும்.”

“ஏண்டி எதுனா தப்பா நடக்கறாளா?”

“நடந்துடலாம்.” -

“விவரமா சொல்லேன்.”

“யாரோ ஐயர் பையன் லவ் பண்ணானாம். என்ன செய்யறதுன்னு கேட்கறா?”

“செருப்பைக் கழட்டி அடிக்கச் சொல்லு. என்னமோ இழுத்து இழுத்துப் பேசறியேன்னு பாத்தேன். அதான் சமாச்சாரமா?”

“வீட்டுக்கு வந்து பொண்ணு கேட்கட்டுமானு கேட்டானாம்.”

“விளக்குமாறு பிஞ்சிடும். எங்க அவ?”

“அவளைத் திட்டாத பொண்ணு வெளில வாசல்ல போனா இப்படித்தான் ரெண்டு மூணு சங்கடம் வரும். கேக்கறதுக்கு என்ன சொல்றதுன்னு தைரியம் இல்லாம முழிக்கும்படியாகும்.”

“முழிக்கிறது எதுக்குடி? அவன் ஐயரு. நாம வேளாளரு. சரிப்படுமா? அவங்க வீட்ல விட்டுவாங்களா? வீட்டுக்கு முதல் பொண்ணு ஜாதி விட்டு ஜாதி கட்ட முடியுமா?”

“ஜாதி என்ன வாழ்ந்தது? கொண்டாடித் தலைல வச்சுக்கற அளவுக்கு நம்ம ஜாதிக்காரன் என்ன செய்துட்டான்?”

“அதுக்காக...”

“யாரும் வீடு தேடி வந்தா என்ன ஏதுன்னு பொறுமையா விசாரிச்சு... இது சரிப்படாதுன்னு திருப்பி அனுப்பிடு.”

“வருவானேன்... திருப்புவானேன்... எவனும் வாசப்படி ஏறக்கூடாதுன்னு சொல்றதை விட்டுட்டு.

“வீட்ல உட்கார்ந்து சொல்லிடலாம். நாளைக்கு அவ பஸ்பிடிச்சி காலேஜ் போக வேணாமா?”

“கையைப் பிடிச்சு இழுத்துருவானா?”

“இழுத்துட்டா?”

“அதோட் விட்டுருவமா?”

“போய் வெட்டுவ. ஆள் கூட்டிக்கிட்டுப் போய் அடிப்பே அப்புறம் உங்க ஜாதியே சிரிக்காதா? பொண்ணைப் படிக்க அனுப்பிட்டு, இப்ப அவஸ்தைப் படறாங்கன்னு பேசாதா?”

“இழுத்து மூடிகிட்டுப் போனா எவண்டி வந்து பேசப் போறான்? இவ அழும்பு புடிச்சவள். தளுக்கி மினுக்கிக்கிட்டுப் போனா... எலாஸ்டிக் நாடா பின் கொக்கி போட்டு இழுத்துக் கட்டிக்கிட்டு நெஞ்சை நிமிர்த்திக் கிட்டு போனா?”

“இப்ப என்ன சொல்ற? அவ அழகா இருக்கிறது அவ தப்பு இல்லை. வயசுல பொண்ணுங்க திமிறித்தான் இருக்கும்.”

“திமிறி இருந்தா தெருவுல போறவனை இழுத்து சம்பந்தம் பேசறதா?”

“யாரும் கூப்பிடலை. அவன் வரேன்றான்.”

“வரட்டும்! விளக்குமாறு பிஞ்சிபோற மாதிரி அவன் எதிரிலேயே நாலு போடறேன்.”

“சரி போடு, போட்ட பிறகு வேளாள ஜாதில பையன் தேடறியா, இல்லை... இப்பவே தேடறியா?”

அம்மா மௌனமாய் இருந்தாள். உள்ளே நடந்து டிரான்ஸிஸ்டரை வைத்துவிட்டு விளக்கை அணைத்து குப்புறப் படுத்துக்கொண்ட ராணியையே பார்த்தபடி இருந்தாள்.

சுவரில் சாய்ந்து புடவைத் தலைப்பால் கண் களைப்பொத்திக் கொண்டு சப்தமில்லாமல் அழுதாள். இரவு புரண்டு புரண்டு நெளிந்து விடியற்காலையில் கண் எரிய எழுந்திருக்கும்போது அம்மா தலையணையின்றி சுவர் அருகே தூங்கிக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. மலர்க் கொடியிடமிருந்து சின்ன அனத்தல் கேட்டது தலையில் கை வைக்க... ஜூரம் தெரிந்தது.

பல் தேய்த்து வாசலில் வந்து பால் வாங்கி காபி போட்டு குடித்துவிட்டு, வாசலில் உட்கார்ந்து தேன் மொழி ஹிண்டு பேப்பர் படித்தாள்.

தந்தியிலிருந்து ஹிண்டுவுக்கு வர இவள்தான் அதிகம் சண்டை போட்டாள்.

“ராசிபலன் கூடப் போடறதில்லை. இதை எதுக்கு வாங்கறே... துட்டு வேற அதிகம்...” ராணி கடுமையாய் எதிர்த்தாள்.

தினமணி வாங்கலாம் என்று மலர் யோசனை சொன்னாள். “அது டீஸன்டா இருக்கும். ராசி பலனும் போட்டிருக்கு.”

“எனக்கு ஹிண்டு வாங்கணும். உங்களுக்கு வேண்டியது வாங்கிக்கங்க!” தேன்மொழி தீர்மானமாய் சொல்லிவிட்டாள்.

“ரெண்டு பேப்பர் வாங்க கொழுத்துப் போயிருக்குதா?” அம்மா குறுக்கிட, நிறைய சண்டைக்குப் பிறகு ஹிண்டு வாங்கப்பட்டது.

அப்பா மார்க்கெட்டில் எல்லா பேப்பரும் படித்து விடுகிறார். ஹிண்டு சும்மா புரட்டிப் பார்ப்பார்.

ராணிக்கு ஹிண்டு புரிவதில்லை; மலருக்குப்பரியும். ஆனால், அது தமிழ் மாதிரி சுவாரச்யம் இல்லை. அம்மா எந்த பேப்பரும் படிப்பதில்லை.

4

வீடு மாறிவிட்டது. பல்பொடி தேய்ப்பதில்லை. எல்லாருக்கும் தனி பிரஷ்; பொதுவான பேஸ்ட், தனித்தனி சோப். பொதுவான பவுடர். எப்பவாவது இறைச்சி. அநேகமாய் வருஷாவருஷம் தீபாவளிக்கு பட்டுப்புடவை. தினப்படிக்கு ஷிபான், நைலெக்ஸ். வராந்தாவில் சோபா செட். 'வருக வணக்கம்' என்கிற போர்டு. சமையலறை முழுக்க எவர்சில்வர் பாத்திரம். உள்ளே சின்னதாய் பூஜை மாடம். சுத்தம், தெளிவு, நல்ல வார்த்தைகள். வாசற்படி கோலம். துவைத்து இஸ்திரி செய்த வைத்த உடைகள். கெட்ட வழக்கம் ஏதுமில்லாத தகப்பன். கோபமில்லாத தாய். வாழ்க்கை நிலை முன்னேறியிருக்கிறது.

ஐயர் பையனுக்கு வீடு பார்த்தால் சரி என்றுதான் படும். ராணியிடம் பேசுகையிலேயே நம்பிக்கை துளிர் விட்டிருக்க வேண்டும். ஐயா இது வேளாள ஜாதி என்று இழிபட ஏதுமில்லை. மாறாய்-உயர்வு, ஒரு பொது உயர்வு, வந்திருக்கிறது.

பையனைப் பற்றி இன்னும் விசாரிக்க வேண்டும். காலேஜ் கட்டிவிட்டு விட்டு ராயப்பேட்டை போய் மலர்க் கொடியின் எக்ஸ்ரே ரிசல்ட் வாங்கி வந்து இன்கம் டாக்ஸ் ஆபீஸ் போகலாம். சும்மா வந்தேனென்று போய் அவன் எதிரே நிற்கலாம். இன்கம் டாக்ஸ்தானா அவன் இடம் என்று பார்க்கலாம்.

எட்டு மணிக்கு செருப்பு மாட்டி இறங்கினபோது ஏதோ ஒரு பயம் உள்ளே தள்ளாடிற்று. என்னவோ மனசு சரியில்லை என்று பட்டது.

‘ராணியா, மலர்கொடியா...?’ யார் காரணம் என்று தெரியவில்லை.

ஒன்பது மணிக்கு ரிசல்ட் வந்ததும் தெரிந்து விட்டது. மலர்க்கொடி!

இரைப்பை முழுவதும் புண்கள்.

“அல்சரா?” தேன்மொழி எக்ஸ்ரே ஆளிடம் கேட்டாள்...

“இருக்கலாம், அல்லது வேறெதுவாகவும் இருக்கலாம். ஐந்து வருடம் வலி இருந்திருக்கிறது. கவனிக்காமல் விட்டது பிசகு. இரைப்பை புண் சட்டென்று ஆறாது!”

பயமுறுத்தினார்கள். உடனே ஆஸ்பத்திரியில் சேரும்படி சொன்னார்கள்.

டாக்டர் ரிசல்ட் பார்த்துவிட்டு உதடு பிதுக்கினார்.

“நினைச்சதைவிட மோசமா இருக்கு.”

“என்ன டாக்டர் செய்யறது?”

“உடனே ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரி போய்டுங்க. நான் சாயந்திரம் வேற டாக்டரைக் கூப்பிட்டு வரேன்.”

“ஆபரேஷனா?”

“பார்ப்போம்,”

“மைனரா, மேஜரா டாக்டர்?”

“பயாப்ஸி டெஸ்ட் செய்யணும். என்ன வகைப் புண் என்று பார்க்கணும், டெஸ்ட் ப்ரைவேட் நர்ஸிங் ஹோம் பார்க்கலாமா?”

“சரி டாக்டர்...”

“கொஞ்சம் செலவாகும்.”

“பரவாயில்லை டாக்டர்.”

நேரே மார்க்கெட்டுக்கு ஓடினாள். கடையில் அப்பா இல்லை. ஆள் அனுப்பினாள். காத்திருந்தாள்.

‘சமயபுரத்தாளே, ஒண்ணுமில்லாத செஞ்சிரும்மா!’ என்று வேண்டினாள்.

அப்பாவைக் கடை பூட்டச்சொல்லி ஆயிரம் ரூபாய் கடன் வாங்கச் சொல்லி, வீட்டுக்கு ஆட்டோவில் வந்தாள். அதே ஆட்டோவில் மலரை ஏற்றி நர்ஸிங் ஹோம் போனாள்.

ஒண்ணுக்கு நாலு டாக்டராகச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். மார்பின் குறுக்கே ஒரு துண்டு மட்டும் மடித்துப் போட்டு விட்டு உடம்பு முழுவதும் ஆராய்ந்தார்கள்.

மலர்க்கொடி அழுதாள்.

“எதுக்குடி?” டாக்டருக்குத் தெரியாமல் தேன்மொழி கடிந்து கொள்ள, “அசிங்கமாயிருக்கு தேன்மொழி!” என்று பதில் சொன்னாள்.

“உடம்பு குணமாகணுமில்ல... இதெல்லாம் பாத்தா முடியுமா...?”

மலர்க்கொடி வளத்தியும் இல்லை. வாட்டமும் இல்லை. ராணி மாதிரி திமுகக் கட்டடையில்லை. தேன்மொழி மாதிரி சாதாரணத்தில் சேர்த்தியில்லை. நடுவாந்திரம். வேளைக்கு ஒழுங்காகச் சாப்பாடு இறங்கினால் ராணி

யைக்கூட உருவ அமைப்பில் தாண்டிவிடமுடியும். பிடித்
ததை, நாலு பிடி கூட சாப்பிட்டால் வயிற்று வலி வந்துவி
டும். சாப்பாடு இறங்கவில்லையென்றாலும் பருவம் தன்
வேலையை ஒழுங்காகச் செய்திருந்தது.

எல்லா டாக்டர்களும் நகர்ந்துவிட, ஒரே ஒரு டாக்டர் மட்
டும் நெஞ்சுவரை மலர்க்கொடியைப் போர்த்திவிட்டு...

“ஒண்ணும் கவலைப்படாதீங்க. புண்ணு வந்திருக்கு
இரைப்பைல. மருந்துல குணப்படுத்திடலாம்.”

“குணமாகற வரைக்கும் சாப்பாட்டுல கவனம் இருக்க
ணும். காரமே கூடாது. ரொம்பப் புளிப்பு கூடாது. தயிர்
சாதம், பால் சாதம், கீரை சாதம் சாப்பிடலாம். சரியா?”

“சரி!”

“உங்களுக்குப் பிடிச்சது என்ன சாப்பாட்டுல?”

“ஸ்னீட்”

“மிட்டாயா?”

“மிட்டாய் பிடிக்கும்?”

“மிட்டாய் எது? சாக்லேட்டா... இல்லை...”

“ஸ்ட்ராங் பெப்பர்மிண்ட்”

“அட... நிறைய சாப்பிடுவீங்களா?”

“நிறைய இல்லை. ஒருநாளைக்கு ஒன்று இரண்டு...”
மலர் பதில் சொன்னாள்.

“அவளுக்குச் சின்ன வயசில பலப்பம் சாப்பிடற பழக்கம்
இருந்துச்சு. அதை மாத்த இது குடுக்கச் சொன்னாங்க”

“வாட்”

“பலப்பம்... மண்ணு... சுண்ணாம்பு... இதெல்லாம் தின்
னுவா...”

“எப்ப...”

“ஏழு எட்டு வயசு வரைக்கும்.”

“ஐஸீ... இப்ப என்ன வயசு...?”

“இருபத்திரெண்டு...”

“வயித்து வலி... எப்ப வந்தது முதன்முதலா...?”

“பதினெட்டு வயசுல...”

“அப்படியா... பயாப்ஸி செய்துடலாம். வாய்வழியா ட்யூப் விட்டு இரைப்பையை மெல்ல கிளறிப் பார்க்கலாம்.”

“ஏதாவது மோசமா இருக்கும்னு நினைக்கிறீங்களா டாக்டர்?”

“வியாதி வந்த இடம் சிரமமான இடம். லிவர் ரொம்பப் பொறுமையான வஸ்து. எவ்வளவு தொந்தரவு பண்ணினாலும் சகிச்சுக்கும். அளவுக்கு மிஞ்சி தொந்தர வாச்சு... மறுபடி நார்மலுக்கு வர்றது கஷ்டம்.”

“நான் எவ்வளவு பணம் கட்டணும்.”

“நர்ஸ் சொல்வாங்க.”

ஐந்நாறு ரூபாய் டெபாஸிட். இருநாறு ரூபாய் மருந்து. இரண்டு நாள்களில் ஆயிரம் காணாமல் போயிற்று. வாய் மூடாமல் இருக்க ரப்பர் அடைத்து ரப்பர் ஓட்டை வழியா தொண்டைக்குள் ட்யூப் விட்டு உள் சதை கிளறி வெளியே எடுத்துப் பரிசோதனைக்கு அனுப்பினார்கள்.

காலையில் கூட இருந்த ராணி பத்து மணிக்கு ட்ரெயினிங் காலேஜ் போகிறேன் என்று புத்தகங்களோடு நகர்ந்துவிட்டாள். அவள் காலேஜ் போகமாட்டாள் என்பது தெளிவாய்த் தெரிந்தது. இந்த நேரத்தில் அதைக் கிளற மனசில்லை. சண்டை போட இஷ்டமில்லை. ரிசல்ட் ரிசல்ட் என்று மனசு அடித்துக் கொள்ளும்போது வேறு எந்தக் காரியம் பற்றியும் யோசிக்க முடியவில்லை.

ரிசல்ட் வந்தது.

ஒட்டப்பட்ட கவரில் வெள்ளை கோட்டுப் போட்ட பெண் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

“என்னங்கரிசல்ட்?”

“டாக்டர்கிட்ட்தான் சொல்ல முடியும். பேஷண்ட் கிட்டரி சல்ட் சொல்லக்கூடாது.”

“நான் பேஷண்ட் இல்லீங்க, என் அக்காதான்.”

“யார்கிட்டயும் முடியாது.” அந்தப் பெண் நகர்ந்து விட்டாள். தேன்மொழி ஒட்டப்பட்ட கவரோடு கெஞ்சிக் கொண்டே பின்னால் ஓடினாள்.

“விடுங்கம்மா சொல்ல முடியாது!”

தேன்மொழிகோபத்துடன் நின்றாள். ஒட்டப்பட்ட கவரைத் திருப்பிப் பார்த்தாள். அவள் பார்வை அந்தப் பெண்ணுக்குப் புரிந்து விட்டது.

“கவர் கிழிக்கக் கூடாது.”

தேன்மொழி பதில் சொல்லவில்லை. மெல்ல நகர்ந்து கவரோர பெஞ்சில் சோர்வோடு உட்கார்ந்தாள். அந்தப் பெண் மேலே நடக்கத் தொடங்கினாள் நின்றாள், மெல்லத் திரும்பினாள்.

“உங்க பேர் என்ன...”

“தேன்மொழி”

“என்ன செய்யறீங்க...”

“பி.ஏ.லிட்ரேச்சர் படிக்கிறேன்.”

“பேஷண்ட் என்ன வேணும்...”

“அக்கா-கூடப் பிறந்த அக்கா...”

“அவங்களுக்குக் கேன்ஸர். ஸாரி, நான் சொன்னதை டாக்டர்கிட்ட சொல்லாதீங்க. கவர் பிரிக்காதீங்க.”

இடி விழுந்து தரை பிளந்து... தரையிலிருந்து அக்னிகிளம்பி, சகலமும் தீய்த்தது.

தேன்மொழி சுருண்டு பெஞ்சில் படுத்தாள். அந்தத் காகித உறையால் முகம் பொத்திக் கொண்டாள். விம்மி விம்மி அழுதாள். அந்தப் பெண் அங்கேயே சற்றுநேரம் நின்றுவிட்டு நகர்ந்து போனாள்.

வராந்தாவில் நடக்கிறவர்கள் நின்று பார்த்து விட்டுப் போனார்கள்.

‘பயம், பயம், பயம்!’ என்று உள்ளே கூவல் எழுந்து கொண்டிருந்தது. நாலு வாரமாய் இதுதானா... கடவுளே வீடு மேலே வந்துவிட்டது என்று நினைத்தேனே... இல் லையா? சரிவா? அதல பாதாளமா... இதைச் சரி செய்ய முடியுமா?

“பதினேழாம் நம்பர் பேஷண்ட் மலர்க்கொடியாரு? நர்ஸ் சப்தமிட்டுக் கொண்டே வந்தாள்.

மலர் எழுந்திருந்தாள்.

“ரிசல்ட் எங்க?”

“வரலையே...”

“கொடுத்தாச்சுன்னாங்க லேபில?”

“வரலையே...”

“என்னாடி இது நாறப் பொழப்பா போச்சு. எழுந் திரு. எங்கயாவது தலைகாணிக்கடி ல வச்சட்டுப் போயிருப் பாளுங்க” -

“நான் முழிச்சுட்டுதான் இருந்தேன். யாரும் எதுவும் வைக்கலை.”

“டாக்டர் இப்ப கேக்கிறாரே...”

“தெரியலையே...”

“உன்கூட ஒரு பொண்ணு இருந்துச்சே அது எங்க...”

“தெரியலையே...”

நர்ஸ் கோபத்தில் காலை உதைத்தாள். விறுவிறு வென்று லெபாரட்டரிக்கு நடந்து போனாள்.

தேன்மொழி எழுந்து முகம் துடைத்துக்கொண்டு உட்காரவும் நர்ஸ் அவளைக் கடக்கவும் சரியாய் இருந்தது

“நீதானாம்மா மலர்க்கொடி கூட வந்தது?”

“ஆமாம்.”

“இது என்ன கவர்?”

“ரிசல்ட்”

“இங்கென்ன பண்பு இதை வச்சுக்கிட்டு? ஊரெல்லாம் தேடறேன் காணமே காணமேன்னு. பெஞ்சு கிடந்தாபடுத்துடுங்க. ரிசல்ட் வந்தா என்கிட்ட கொடுக்க வேண்டியதுதானே? எல்லாத்துக்குமா நாய் மாதிரி நர்ஸ் அலையணும்?”

கூச்சலாய்ப் பேசினது எல்லாருக்கும் கேட்டது. தேன்மொழி சிறுத்துப் போனாள்.

“என்ன ஆச்சு ரிசல்ட்?” நர்ஸ் கோபத்துடன் உறையைக் கிழித்துக் கடைசி வார்த்தையைப் படித்தாள்.

“மாலிக்னென்ட்...” -

“போ. இது பூட்டகேஸா!” முணுமுணுத்து நர்ஸ் அலுப்புடன் திரும்ப, தேன்மொழிக்கு சுள்ளென்று கோபம் வந்தது.

“மரியாதையாய்ப் பேசு.”

“ஏன், என்ன குறைவா போச்சு?”

“பூட்ட கேஸுன்றியே... இதுக்குத்தான் ஆஸ்பத்திரி நடத்தறீங்களா...? ஆயிரம் ஆயிரமா வாங்கறீங்களே?”

“ஐயோ நான் எங்கே சொன்னேன்? ரிசல்ட்ட இடுப்புல வச்ச முடிஞ்ச தூங்கறியேன்னு கேட்டேன்...” நர்ஸ் பச்சையாய் திசை திருப்பினாள்.

“போடி தேவிடியா!” உள்ளே கனன்று கொண்டிருக்கிற துக்கமும் வேதனையும் அது கிளறப்பட்ட முறையும் ஆணவமும் பாம்பாய்ச் சீறி எழுந்தது.

“என்ன சொன்னே...”

கூட்டம் கூடியது.

நர்ஸ் கலபமாய் ஜெயித்தாள்.

“இவ கூலிக்கு வேலை செய்யறவம்மா... அப்படித்தான் அலுத்துக்குவாங்க. நாமதான் பட்டும் படாமயும் போவணும்.” சமாதானம் சொன்னார்கள்.

“புடிக்கலைன்னா வேற ஆஸ்பத்திரி போயிடுங்க” தீர்வு சொன்னார்கள்.

“மன்னிப்புக் கேட்காத விடமாட்டேன்!” நர்ஸ் மிகுந்த ரோசமுள்ளவளாய் சப்தம் போட்டாள்.

மலர்க்கொடி நாலுபுறமும் பார்த்து, “என்னது என்னது?” என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

தேன்மொழி மன்னிப்புக் கேட்டாள். உணவு எடுத்து வந்து அம்மாவிடம் எதுவும் சொல்லாமல் மலரை ஒப்படைத்து விட்டு வீட்டுக்கு வந்தாள்.

துக்கம்... அவமானம்... ரோஷம்... இயலாமை... கலவரம்... பின்னிப் பின்னி உள்ளே இழுத்தது.

யார் துக்கமும் யாருக்கும் புரிவதில்லை. புரிந்து கொள்ள முயற்சியில்லை. துக்கம் நட்பு கொடுப்பதில்லை. விலகிப் போகச் சொல்கிறது. சந்தோஷமும் நட்பு தருவதில்லை. உனக்கு இத்தனை சந்தோஷமா என்கிற வெறுப்பை... ஆத்திரத்தை... பொறாமையைக் கவிழ்க்கிறது.

நட்பு யாரிடமும் இல்லை. உதவி கேட்கும்போது நட்பு காட்டுகிறார்கள். ஒரு ரூபாய் லாபம் இருந்தாலும் புகழ்ந்து பேசுகிறார்கள். உதவி தேவையாயிருந்தால் சிநேகத்துடன் இருக்கிறார்கள். காசோ... பொருளோ... உடம்போ தேவைப்பட்டால் ஆதரவு காட்டுகிறார்கள்.

கண்ணனுக்கு ராணியின் உடம்பு தேவை. காதல் என்கிறான். ராணிக்குத் தன் திருட்டுத்தனத்துக்கு உதவி தேவை. கைகளைப் பிடித்து சொன்னதைக் கேட்பதாய் அடக்கம் காட்டுகிறாள். நர்ஸின் உதவி மலருக்குத் தேவை. எனக்கு மலர்க்கொடி தேவை. நான் மன்னிப்புக் கேட்கிறேன். 'பூட்டகேஸு' என்ற நெருப்பாய்ப் பேசுகிறவளை தேவிடியா' என்று கூப்பிட்டது தப்பா? தப்புதான் அவள் உதவி தேவை. அதனால் தப்புதான்!

இரண்டு நாளில் ஆயிரம் ரூபாய்... இன்னும் எத்தனை நாளோ... எவ்வளவு ஹிம்சையோ...

வீடு நெருங்க...

வாசலில் விளக்கு எரிந்தது

உள்ளே பேச்சுக் குரல் கேட்டது.

வாசலில் பெரிய ஆண் பிள்ளைச் செருப்புகள் கிடந்தன.

“ச்சீ... உனக்கு கொஞ்சம் கூடப் பயமேயில்லப்பா... வாசப்படில் உட்கார்ந்திருன்னுதானே சொன்னேன். வராந்தா, ஹாலுன்னு உள்ளே நுழைச்சிட்டு... வேணாம் ப்ளீஸ் வேணாம்!”

ராணியின் குரல் கெஞ்சிற்று.

ஒருக்களித்த கதவைப் பளிச்சென்று தேன்மொழி திறந்தாள்.

கண்ணன்!

சோபாவில் உட்கார்ந்து ராணியை மடியில் போட்டு சுதந்திரமாய்த் தொட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

தேன்மொழிக்கு உடம்பு ஆடிற்று.

நர்ஸும் மலரும் அம்மாவும் அப்பாவும் டாக்டரும் மண்டைக்குள் வந்து போனார்கள். திறந்த கதவு மறுபடி தானாய் சாத்திக் கொள்ள கோபத்துடன் தேன்மொழி மூடும் கதவை எட்டி உதைத்தாள்.

கண்ணன் எழுந்திருந்தான்.

தேன்மொழி வழிவிட்டு நகர்ந்து வராந்தா கம்பிகளுக்கு அருகே போய் நின்று கொண்டிருந்தாள். 'இது ஏன்... இது ஏன் நடக்கிறது? பொட்டச்சி மட்டும் ஏன் இப்படி சுயநலமாய் நடக்கிறாள். இது பொட்டச்சி சுயநலமா... ஆண்பிள்ளை அத்துமீறலா... ராணி மயக்குகிறாளா... கண்ணன் வலை விரிக்கிறானா? அவன் அந்நியன், இந்த வீட்டு நிலை தெரியாதவன். இந்த நாய்க்கு என்ன துணிச்சல்? எதற்கு இவனை வரவழைத்தாள்? ஏன் இப்படி நடந்து கொள்கிறாள்? ஒரு பெண்ணை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்திருப்பது தெரிந்தும் ஏன் இந்த அசிங்கம் செய்கிறாள்?'

“வியாழக்கிழமை பார்க்க வரதா சொல்லியிருந்தேன். அதான் வந்து காத்துக்கிட்டிருந்தேன். ராணியும் தனியா இருக்க பயப்பட்டுச்சு. உள்ளே உட்கார்ந்து பேசிக்கிட்டிருந்தோம்.”

‘பொய்... பொய்... ச்சே! அல்பமான அசிங்கமான பொய்... கேவலமான பொய்...’

“இரண்டுல ஒண்ணு பட்டுன்னு உங்க வீடு முடிவு சொல்
லிடுச்சன்னா... எனக்கு செளகர்யம்... வீடு பார்க்கணும்...
நிறைய செலவு இருக்கு.”

‘இந்த பன்னாடையிடம் மதித்துப் பேசியதே பிசகோ?
ஆண் பிள்ளையாய் இவனை மதித்ததே அசிங்கமோ...’

‘கோவப்படாமே நான் பேசறதைக் கேட்கணும்.’

கண்ணன் கிட்டே வந்தான்.

“ப்ளீஸ் வெளியே போங்க” தேன்மொழி பல்லைக் கடித்
துக் கொண்டு பேசினாள்.

“வீட்டுக்கு வரச் சொல்லிட்டு வெளியே போன்னா என்ன
அர்த்தம்?”

“எப்ப வரச் சொன்னேன்?”

“பீச்சுல உக்காந்து ஆயிரம் கேள்வி கேட்கலை?”

“அதால...”

“பதிலுக்கு நான் கேட்டேனா...? கல்யாணம் பண்ணிக்க
விருப்பம்னு சொல்ல வந்தேன், சிடுசிடுன்றீங்களே...”
கண்ணன் அதட்டினான்.

“இப்போதைக்கு எதுவும் இல்லை. போயிட்டு வாங்க...
எங்க நிலைமை சரியில்லை.”

“சரியான காரணம் சொல்லுங்க.”

சொல்லத் தேவையில்லை.”

“சொல்லியாகணும்... இல்லேன்னா...”

“இல்லேன்னா...” தேன்மொழிக்குள் சீற்றம் பொங்கியது.

“ஐயம் ஸாரின்னு போயிட வேண்டியதுதான்...”

“போயேன்...”

“ராணி...”

“வெளியே போங்க...”

“நான் ராணிகிட்டே பேசணும்...”

“ப்ளீஸ் வெளியே போங்க...”

“ஏய் ராணி... பொட்டிய எடுத்துண்டு கிளம்பு” விரல் சொடுக்கினான்.

“போடா கம்மனாட்டி! போடா வெளியே...”

“ஏய்...”

“செருப்பு பிஞ்சிடும்... வெளியே போ...”

“தேன்மொழி... பின்னால இதுக்காக வருத்தப்படுவே...”

“கெட் அவுட்!”

அக்கம் பக்கம் வீடுகளின் கதவுகள் திறந்தனஆட்கள் வந்தார்கள்.

“யாருப்பா, என்னது... யார் நீ...”

கண்ணன் பாம்புமாதிரிக் கூட்டம் பார்த்து வெளியே போனான்.

“தேன்மொழி! நீ செய்தது தப்பு. நீ யாரு அவரைத் திட்டறதுக்கு?” -

“பேசின... கொன்னுடுவேன்...”

“ஆத்திரக்காரி... பொறாம புடிச்சதே... உனக்கு ஆள் கிடைக்கலேன்றதுக்கு...”

பளீர் பளீரென்று தேன்மொழி ராணியை அறைந்தாள். பாய்ந்து அடிக்க வந்தவளை இழுத்துத் தரையில் போட்டாள். மிதித்தாள். அலறினவள் முகம் பார்க்காமல் பாத்ரூமுக்குப் போனாள். தாளிட்டுக் கொண்டாள். ஷவரைத் திறந்துவிட்டு உடம்பெல்லாம் நீர் வழிய நின்றாள்.

கண்ணில் நீர் வழிந்து ஷவர் தண்ணீரோடு கலந்தது.

உடுத்திக் கொண்டு ஆஸ்பத்திரி போனாள். ஆஸ்பத் திரி கான்டனில் காபி குடித்தாள். அம்மாவைத் தனியே அழைத்து மலருக்கு கான்ஸர் என்று சொன்னாள்.

அப்பா பன்னிரண்டு மணிக்கு வர... அவருக்கும் தெரி விக்கப்பட்டது. மரத்தடியில் மூவரும் உட்கார்ந்து அழு தது இன்னும் நினைவில் இருக்கிறது.

5

'ஆறு மாசம் உயிரோடு இருப்பாள்!' என்று சொன்னார் கள்.

காலையில் ஒரு பெதின், மாலையில் ஒரு பெதின் போட்டார்கள்.

பலப்பம் தின்றதுதான் காரணம். அஞ்ச வருட ஆரம்பம் இல்லையா... பன்னிரண்டு வருட புண்ணாம். இரைப்பை ஓட்டையாகி விட்டதாம். உணவுக்குழாய், பெருங்குடல் எல்லாம் கொப்பளங்களாம்.

மலர் தெரிந்து கொண்டாள்.

எந்த பாதிப்பும் இல்லாமல் இருந்தாள். வலி விரக்தி ஏற் பட்டிருக்கலாம்.

கோபால்ட் சிகிச்சைக்கு வாராவாரம் அழைத்துப் போகப்பட்டாள். அல்ட்ரா வயலட் பாயப் பாய வேறு தொந்தரவுகள் வந்தன. வயிற்றுப் போக்கு, தலைவலி, ஜரம், தோல்புண் என்று வந்தன. முடி கற்றை கற்றை யாய்க் கொட்டிற்று. கண் பார்வை மங்கிற்று. நினைவு தடு மாறிற்று. நெஞ்சு சுருங்கியது. தோல் வெடிப்பு ஏற்பட்டது. நகம் சொத்தையாயிற்று. பல்வலி ஏற்பட்டது.

பெண்ணாய் இடுப்பு அசைய ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்தவள், எலும்புக் கூடாய்ப் போனாள்!

முழியும் முன் பற்களும் மட்டுமே எடுப்பாய்த் தெரிந்தன.

“நான்தான் மலர்க்கொடி; மறந்துட்டீங்களா...” பார்க்க வந்தவர்கள் தடுமாறுவதைக் கவனித்துவிட்டுக் குழந்தை மாதிரித் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டாள்.

மழைத் தண்ணீரை சொம்பால் ஊற்றி அலம்புவது மாதிரி காசு செலவாயிற்று. ஆயிரம் ஆயிரமாகத்தான் கொடுக்கும்படி இருந்தது. நகைகள் வந்த விலைக்கு விற்கப்பட்டன. கடன்... கடன் என்று பார்த்தவர்களிட மெல்லாம் பேச்சு தொடங்கியது. காலேஜ் எந்தப் பக்கம் என்பதே மறந்து போயிற்று.

ஒரு திங்கட்கிழமை காலை எட்டு மணிக்கு டாக்டர் வந்து பார்த்துவிட்டு நினைவு தப்பிப்போயிருந்த மலர்க் கொடியை வீட்டுக்கு எடுத்துச் செல்லும்படி சொல்லி விட்டார். டாக்ஸிக்கு அலைந்து தகவல் சொல்லி வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்தார்கள். இரண்டு நாள் நினைவே யில்லாமல் மூச்சு மட்டும் இழுப்பாய் வந்து கொண்டிருந்தது. அம்மாவும் தானுமாய் மாறி மாறி மடி யில் போட்டுக்கொண்டு, “மலர், கண் திறந்து பாருமமா!” என்ற அழுதது. இந்த ஜென்மத்தில் மறக்க முடியாது. கண் திறக்காமலே மலர் உயிரும் அடங்கியது. ‘வியாதியாய்க் கிடந்த உடம்பு தாங்காது!’ என்று அரை மணி நேரத்தில் எடுத்துப் போய்விட்டார்கள். அன்றைய துக்கத்துக்கு மிக நெருக்கமான உறவுகள் கூடக் கலந்து கொள்ளாதது உறவுமீது, ஜாதிமீது வெறுப்பை வளர்த்தது.

மலரின் போட்டோ எதிரே இலை முழுவதும் ஸ்வீட்டாய் வாங்கி வைத்து அப்பா அழுதார். பெண்ணை வளர்த்துப் பறிகொடுத்த சோகத்தில் துவண்டு கிடக்கும் அம்மா

வைத் தேற்ற, தேன்மொழி அருகில் இருக்க வேண்டிய தாயிற்று. பெயர் நீக்கப் போவதாய் வந்த மெமோவுடன் மறுபடி காலேஜ் செல்ல... நிலைமையைக் கேள்விப் பட்டு திரும்பச் சேர்த்துக் கொண்டார்கள்.

கடன் நெருங்கியது.

காலேஜ் பஸ்ஸுக்குக்கூட காசு தட்டுப்பாடு வந்தது.

ராணி, டீச்சர் ட்ரெயினிங் பரீட்சை எழுதினாள்.

தேன்மொழி எழுதவில்லை. எழுதப் பணம் கட்ட வேண் டும்.

முடியவில்லை.

வேலைக்கு மனுப்போட ஆரம்பித்தாள். பத்து ரூபாய் கட்டி டைப்ரட்டிங் கற்றுக்கொண்டாள்.

அக்கௌன்டென்ஸி படித்தாள்.

ராணி பாஸ் என்று ரிசல்ட் வந்தது.

தேன்மொழிக்கு சென்னை அரசு தலைமையகத்தில் தற்காலிக வேலை கிடைத்தது. அரசுத் தேர்வு எழுதி னால் நிரந்தரமாகும். எழுதச் சொன்னார்கள். விண்ணப் பத்தில் பிற்பட்ட வகுப்பு எனக் குறிப்பிட்டாள். தேர்வில் பாஸானாள். வேலை நிரந்தரமானது.

ராணி கார்ப்பரேஷன் பள்ளியில் வேலைக்குப் போனாள். அப்பா இரவில் சைக்கிள் மிதிக்கக் கஷ்டமா யிருக்கிறது என்று கடையிலேயே படுத்துக்கொண்டார். கடையில் இருக்கிற நேரமெல்லாம் காசு என்பதால் இப் படி முடிவெடுத்தார்.

சிறுகச் சிறுக மலருக்கு வாங்கிய கடனை அடைத்தார் கள். நகைகளை மீட்டார்கள். மூன்று வருஷம் ஆயிற்று நிமிர்வதற்கு. ராணியைப் பெண் கேட்டு வந்தார்கள் உற்று உற்றுத் தேன்மொழியைப் பார்த்தார்கள். நிறைய

விசாரித்தார்கள். “என் பிள்ளைக்குத் தேன்மொழியைத் தருகிறீர்களா?” என்று கேட்டார்கள். அம்மா, ‘சரிதான் போய்யா!’ என்று அந்த இடத்தை விட்டாள்.

அடுத்தவரன் வரும்போது தேன்மொழி ஆபீஸுக்குப் போய்விட்டாள். ‘ராணியைப் பிடித்திருக்கிறது!’ என்று வந்தவர்கள் சொன்ன பிறகுதான் வீட்டில் தங்கினாள்.

ஆனால், மறுபடி கடன் வாங்க வேண்டும். எட்டாயிரம் ரூபாயாவது கடன் வாங்க வேண்டும்.

வாங்கினார்கள். பதினைந்து பவுன் நகை ராணிக்குப் போட்டு கல்யாணம் நடந்தது.

கல்யாணத்துக்கு கண்ணன் தன் மனைவியோடு வந்திருந்தான். அவன் ஜாதிப் பெண்ணாம். இன்ஷூரன்ஸ் கம் பெனியில் வேலை செய்கிறாளாம்.

மலர் செத்துப் போனதற்குத் துக்கம் கேட்டான். தேன் மொழி மன்னிப்புக் கேட்டாள். இரண்டு பேருமே விதி என்று பெழுச்சு விட்டார்கள்.

ராணி தண்டையார்பேட்டையில் தனிக்குடித் தனம் போனாள். முதல் மாத விலக்கின்போது வீட்டுக்கு வந்து பரண் ஏறி ஒரு கூடையை இறக்கினாள். கூடைக்குள் இருந்த ப்ளாஸ்டிக் பையை எடுத்தாள். கவிழ்த்தாள். நூற்றுநூற்பது கடிதங்கள். கண்ணன் எழுதின கடிதங்கள்.

படித்துப் படித்து ஒவ்வொன்றாய்க் கிழித்துப் போட்டாள். சிலதை, தேன்மொழி படிக்கக் கொடுத்தாள்.

“என் மேல கோவமா?”

“அதெல்லாமில்லை...”

“உண்மையைச் சொல்லு...”

“எப்படிச் சொல்றது?”

“சொல்லேன்... தெரிஞ்சுக்கறேன்.”

“உங்கிட்ட சொல்லியிருக்கக் கூடாது. சொன்னது பிசகு...”

“ஏன்?”

“உனக்குப் புரியலை. லவ்வுன்னா என்னன்னு தெரியலை. கை போடறதப் பெரிசா எடுத்துக்கிட்ட.”

“உன்னது லவ்வேயில்லை!”

“யாரு லவ் சொல்லு? நானும் கண்ணனும் ஆவி ரூபமாகந்தர்வர்களா... தேவர்களா... வெறும் காத்தா பறந்து போறது காதலா... தொடறது, கிள்ளறது, தடவறது இருக்கத்தான் செய்யும். ஐயய்யோன்னுட்டா... பொம்பளைகஷ்டம் பொம்பளைக்குக்கூட தெரியலைன்னா எப்படி?”

“வீட்ல கல்யாணம் பார்த்து வைக்கமாட்டோமா...”

“அதனாலேயே கண்ணனை வேணாம்பனுட்ட... வெளியே போடான்பனுட்ட... நெஜம் பேசு தேன்மொழி! ஏதோ செய்துட்ட அதையே சரின்னு சாதிக்காதே... உனக்கு நாங்க தொட்டுக்கிட்டது அசிங்கமாப் போயிடுச்சு...”

“அசிங்கம்தான்...”

“எப்படிப் புரிய வைக்கிறதுன்னு தெரியலை... என் ஃபர்ஸ்ட் நைட் சொல்லட்டுமா... ஓர் அசிங்கம். கேக்கறியா... ‘பாங்க் மாப்பிள்ளை பாங்க் மாப்பிள்ளை’ன்னீங்களே... உள்ள நுழைஞ்சதும் மார்ல கைவச்சாரு ஹார்னாம். செத்துட்டேன் தெரியுமா? தலை காணிக்கடியிலேர்ந்து சப்பை பாட்டில் எடுத்து மூடி திருகி சோடா ஊத்திக் குடிச்சாரு. ஒண்ணும் கண்டுக்காதன்னு கண்ணடிச்சாரு. பாவாடையோடஸ்கிப்பிங் ஆடுன்னாரு. தினம் ஆடுறேன். வேற வழி? ஆனா

தேன்மொழி, என் கனா வேற. பாட்டுப் பாடி தோள்ள
கை போட்டு நிலா பாத்து... மல்லிப்பூ தலைக்கு வச்
சுக்கிட்டு படுக்கைக்குக் கீழே கோடுபோட்டு, மல்லிப்
பூவும், மருக்கொழுந்தும் வச்ச ஆடு புலி ஆட்டம் ஆடி
வேணும்னாலும் தோத்து கொண்டாடிக் கொண்டாடி
கட்டற புருஷனுக்கு ஆசைப்பட்டேன். அழுது சிரிக்க
மயக்கி கண்ணனை என் கைக்குள்ள போட்டு வச்சி
ருப்பேன். நானா தேடி... நானா கண்டுபிடிச்ச... நானா
தேர்ந்தெடுத்த ஆளை என் பக்கம், இழுத்திருப்பேன்.
இங்கிலீஷ் கத்துக்கொடு, பெயட்ரி கத்துக் கொடுன்னு
அதிகம் தெரிஞ்சுக்கிட்டிருப்பேன். இப்ப குடிக்க கத்
துக்கணும்ங்கறாங்க... நேத்து குடிச்சேன். இன்னிக்கும்
குடிப்பேன்!”

ராணி அழுகிறாளா என்பது தெரியவில்லை. துக்கம் மட்
டும் தெரிந்தது.

“ஒண்ணு மட்டும் தெரிஞ்சுக்க தேன்மொழி! சாகற மட்
டும் என்னால கண்ணனை மறக்க முடியாது. கண்
ணணும் என்னை மறக்கமாட்டார். அது காமமோ...
காதலோ... டாவோ... உடம்புக் கொழுப்போ... யார் கைல
யாவது மாட்டி இந்தக் கடிதாசிங்க... என் குடியைக்
கெடுக்கப் போறதேன்னு கிழிக்கிறேனே தவிர, இது
எதுவும் எனக்கு மறக்காது.”

“ராணி, ஐயம் ஸாரி...”

ராணி வாய்விட்டுச் சிரித்தாள். மொத்தமும் ஆவேச
மாய்க் கிழித்தாள். பக்கெட்டில் முக்கினாள். நீர் ஊற்றி
னாள். கசக்கிக் கசக்கிப் பிழிந்து குப்பைத் தொட்டியில்
போட்டாள்.

“கண்ணன் நிஜமாகவே காதலிச்சிருந்தா காத்திருக்க
லாமே... ஏன் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டாரு...”

“நான்தான் வேண்டாம்னுட்டேன். ஒண்ணுமே யில்லாமே கிளம்பி அந்த நாள் பின்னாடி போகணும். அந்த நாள் குடித்தனமும் பண்ணி எனக்கு நகையும் வாங்கிப் பூட்டணும். ஒருநாள் இதுவே எங்களுக்குள்ளே கசப்பு கொடுக்கலாம். எனக்கு மதிப்புக் குறைவுதானே? தவிர, மலர் சாகப்போற நேரத்துல மனசு நொந்து போய் சாபம் குடுத்துட்டா, நான் நல்லா இருப்பேனா... என்னோட சுயநலத்துக்கு அந்தாளை ஏன் காத்திருக்கச் சொல்லணும்... காத்திருக்கறது மட்டுமில்லை. கட்டுத்திட்டமா நடந்துக்கச் சொல்லணும். தொடாதே... இன்னிக்குப் பார்க்காதேன்னு இதெல்லாம் கொடுமைதானே! அதனால்தான் தெளிவா எல்லாத்தையும் சொல்லி விலகிட்டேன்

“நீ சந்தோஷமாயில்லையே...”

“இரண்டாயிரத்து நூறு சம்பளம். நிலம் வாங்கிட்டாரு. வீடு எழுப்பணும். எண்பதாயிரம் லோன் போடப் போறாரு. வீடு கட்டப் போறோம். மாமனார் அஸ்திவாரத்துக்குக் காசு தருவார். கொழுந்தனார், பத்தாயிரம் கடன் தருவார். ஒரு மாப்பிள்ளை காண்ட்ராக்டர், வீடு கட்டித் தருவார். எல்லாருக்கும் எல்லாத்துக்கும் ஈடு கொடுத்து வீடு கட்டி... புள்ளை பெத்து சந்தோஷமா இருப்பேன். கிரஹப்பிரவேசத்துக்குக் கூப்பிடுவேன். வெளியே பளபளன்னு இருக்கும். நான் துணியில்லாம ஸ்கிப்பிங் ஆடறது யாருக்கும் தெரியாது. தெரிஞ்சாலும் இந்த தேவிடியாத்தனத்துக்கு விடிவு கிடையாது!”

“ராணி...”

“ஒரு விஷயம் தேன்மொழி! என் வீட்டுக்குத் தேவையில்லாம வராதே. மெல்ல மெல்ல அறுத்துக்க!”

அந்தி மயங்கினது ராணி அவசரமாய்க் கிளம்பிப் போய் விட்டாள்.

மனசு முழுவதும் இருண்டு போயிற்று.

அவிழ்த்துப் போட்டுஸ்கிப்பிங் ஆடுகிற பெண்ணும் எலும்புக்கூடாய் முடி உதிர்ந்து பல் பெரிதாய் சிரிக்கிற பெண்ணும் கனவில் வந்தார்கள். நினைவிலும் வந்தார்கள். தனிமை சுற்றிக்கொண்டு உருக்கிற்று. தேன்மொழி பிணம்போல ஆபீஸ் போனாள். திரும்பி வந்தாள்.

‘எங்கு தப்பு நடந்துவிட்டது?’ என்று தேடினாள்.

6

வாரத்துக்கு ஒரு முறைதான் வீட்டுக்கு வருவது என்பது இன்னும் அப்பாவுக்கு வழக்கமாய் இருந்தது.

“இருமிக்கிட்டிருக்கியே... வெறும் தகரக்கூரை கீழே படுத்துப் படுத்து கபம் கட்டிப் போச்சு. பாதிநாள் போனாப் போறாதா...” அப்பாவின் நெஞ்சில் தவிட்டுப் பையை துடுபடுத்தி வைத்துக்கொண்டு தேன்மொழி கேட்டாள்.

“ராணி கல்யாணக் கடன் இருக்கில்ல...”

“நான் அடைக்கிறேன்.”

“அப்புறம் உன் கல்யாணத்துக்கு என்ன செய்யறது? உன் காக உனக்குன்னு வச்சுக்க!”

“எனக்கு ஒரு கருமாந்திரமும் வேணாம்.”

“அப்படிப் பேசாதம்மா. முடிஞ்ச வரைக்கும் உழைக்கிறேன். உனக்கு முடிஞ்சதைச் செய்துட்டுப் போறேன்.”

“வேணாம். உன் காக உனக்குன்னு வச்சுக்க முடியாத போது யாரையும் அண்டாம இப்பவே கொஞ்சம் சேத்து வச்சுக்க...”

“அது கிடக்கு. உன் கல்யாணம் முடிஞ்சிட்டா...”

“அப்படியே நெஞ்சுக்கூடல் வச்ச அழுத்திடுவேன் போய் சேருன்னு. அந்தப் பேச்சையே எடுக்காதே...”

“ஒத்துடி நீ எங்கயாவது அழுத்திடப் போற... நகர்ந்துக்க, நான் ஒத்தடம் கொடுக்கறேன்!” - அம்மா பையை வாங்கிக் கொண்டாள்.

“இருபத்தி நாலு வயசாகுது. கல்யாணம் வேணாம்னா எப்படி? உச்சி நரைச்ச பிறகா மாப்பிள்ளை தேட முடியும்?”

“உன் கௌரவத்துக்காக ஒண்ணு தேடி முடிச்சிட்ட... அதோடவுடு...”

அப்பா சண்டை போட்டுக்கொண்டு பஸ் பிடிக்க ஓடினார். இப்போது சைக்கிள் விட முடிவதில்லை. கடைசி பஸ் பிடித்து பதினொரு மணிக்கே எழுந்திருந்து எட்டு மணிவரை மேலும் கீழும் சுற்றி வியாபாரம் பேசி அங்கேயே பகல் தூக்கம் போடுவார். முடிந்தபோது வருவார்.

அப்பா கடைக்குப் போனதும் மறுபடி வீடு வெறிச் சென்று போகும். ராணியில்லாமல், மலர் இல்லாமல், அப்பாவும் இல்லாமல் - அம்மாவும், தேன்மொழியும் வாசல் படியில் உட்கார்ந்திருப்பார்கள். கடைசிச் செய்தி வரை கேட்டு விட்டு ரேடியோவை அணைத்த பிறகு தூங்கப் போவார்கள்.

“உனக்கு எத்தினி வயசுல கல்யாணம்மா...”

“ஏண்டி?”

“சொல்லேன்.”

“பதினேழு வயசுல. உங்கப்பாவுக்கு அப்போ இருபத்தி மூணா இருபத்திநாலோ...”

“பொண்ணு பாத்தாங்களா...?”

“ம்...ம் நானேதான் ரவா கேசரி செய்தேன்”

“என்ன கேட்டாங்க அப்பா?”

“அப்பா என்ன கேக்கறது? சும்மா உட்கார்ந்திருந்தாரு.”

“நல்லா பாத்தியா அப்பாவை...”

“வரச் சொல்லவே ஸ்டூல் போட்டு ஏறி நின்னுமேல் கண்ணாடி விரிசல் வழியா பார்த்தேன்.”

“பிடிச்சிருந்ததா...”

“கை கால் ஒழுங்கா இருந்துச்சு. அது போதும்னு இறங்கிட்டேன்.”

“கல்யாணத்துக்கு முன்னாடி பேசலையா...?”

“எங்கேபேசறது. அதுவரைக்கும் கடை கண்ணிக்குப் போவேன். அப்புறம் அதையும் நிறுத்திட்டாங்க...”

“எங்க கல்யாணம்...”

“டவுன்ல...”

“அப்புறம்...”

“அப்புறம் என்ன?”

முத ராத்திரி என்ன பேசினாரு அப்பா...?”

“எதுக்குடி?”

“சும்மா கேக்கறேன்... சொல்லேன்”

“பாட்டுப் பாடுவியான்னாரு...”

“பாடுவேன். நீங்க அடிச்ச நான் அழுவுற மாதிரி வெளில இருக்கறவங்களுக்குப் படும்னு சொன்னேன்.”

தேன்மொழி சிரித்தாள்.

“அப்புறம்?”

“என்ன வேணும் உனக்கு...”

“சொல்லேன்... என்ன வெட்கம் உனக்கு...”

“சொல்லக்கூடாது.”

“ஏன்?”

“பொண்ணு பிள்ளைக்கிட்டே பேசற விஷயமா இது?”

“பேசினா என்ன?”

“மதிப்புக் குறைவு நீ ஏன் இதைக் கேக்கறே...”

“ராணி சந்தோஷமாயில்லையாம். வீட்டுக்காரரு அசிங்கப்படுத்தறாராம்...”

“அசிங்கம்னா...”

“இப்படி இரு. அப்படி இருன்றாராம்...”

“இருந்துட்டுப் போறது...”

“கண்ணனை மறக்க முடியலையாம்.”

“செருப்பு எடுத்து அடி நாயை...”

“எனக்கு புரியலைம்மா...”

“எனக்குப் புரியறது. படிக்க வச்சது தப்பு; செல்லம் கொடுத்து பொட்டச்சியை ஆணா வளர்த்தது தப்பு!”

“கோவப்படாத யோசனை பண்ணு.”

“உங்கப்பாவுக்குக் கெட்ட சகவாசம் உண்டு. தெரியுமா?”

“எங்கே?”

“மார்க்கெட்டுப் பொம்பளையோட தலைச்சமை தூக்கறவ... பஜாரி...”

“எப்படித் தெரிஞ்சது?”

“அவங்க அம்மாவே சொல்லிச்சு...”

“என்ன செய்தே?”

“ராத்நங்கற வேலை கூடாது. தங்கினியா தள்ளிப்படு. சேராத்தேன்னுட்டேன்.”

“அப்புறம்...?”

“அடி போடின்னாரு... துவையல்ல உப்பு இல்லேன்னு அடிச்சாரு. கல்யாணத்துக்கு வாங்கின பட்டுச் சட்டையைக் கிழிச்சுப் போட்டாரு...”

“ம்...ம்...”

“நான் திரும்பவேயில்லை!”

“அப்புறம்...”

“எல்லாம் வுட்டுட்டேன். கோச்சுக்காதேன்னாரு. நான் பெருமாள் மேல சத்தியம் பண்ணுன்னு தூடம் ஏத்தி நீட்டினேன். சத்தியம் பண்ணினாரு. அதோட அந்தக் கதை முடிஞ்சு போச்சு. ராணி பொறந்தா; தகப்பனார் கடையை வுட்டுட்டு தனிக்கடை போட்டாரு. ஒத்திக்கு இருந்த வீட்டையே வாங்கினேன். துட்டு வெறி வந்துடுச்சு. அண்ணங்கிட்டேயே கடன் வாங்கி அடைச்சாரு. அதிகம் ஆட முடியலை...”

“அப்புறம் அடிக்கிற ரகளை இல்லை...”

“என் தம்பி ஒருநாள் குடிச்சிட்டு வந்து காசு கேட்டான். அப்ப நாலு அறை வாங்கினேன்.”

“எதுக்கு?”

“அக்காவை அடிச்சாத்தான், தம்பி வெளியே போவானு கணக்கு...”

“ச்சேய்...”

“அதுவும் நல்லதுக்குத்தானு வெச்சுக்க. அப்புறம் யாரும் கிட்ட வரலை!”

“அப்பா நல்லவரு இல்லே...”

“குடிப்பழக்கம் இல்லேங்கறதே பெரிசு. அலுத்து வந்தா சுடுதண்ணி வச்ச சாப்பாடு போட்டா போறும். மத்தியானத் தூக்கம் கெடக் கூடாது. அவரைத் தூங்க வச்சட்டு பகல் சாப்பாடு எடுத்துக்கிட்டு உங்க பள்ளிக் கூடத்துக்கு வந்திடுவேன்.”

“கண்ணனுக்கு, ராணியைக் கட்டிக் குடுத்திருக்க லாம்னு தோணுது.”

“சரிப்படாது!”

“ஏம்மா...”

“யார் யாரோன்னு விலகியிருப்போம். விலகறதுக்கா கல் யாணம் பண்பு?”

“இப்ப என்ன ஓட்டிட்டோம்?”

“நல்லது - கெட்டதுக்குப் போலாமில்ல?”

“ராணி துக்கத்தோட பேசுதும்மா...”

“எத்தினி நாளு ஆம்பளை ஆட முடியும்? ஆரம்ப வேகம் துரத்தனம் காட்டும். தானா சரியாய்ப் போகும்.”

“எப்படிச் சொல்ற...?”

“அனுபவம்தான்...”

“சொல்லேன்...”

“எழுந்து போடி... போய்ப்படு!”

புரியவில்லை. வாழ்க்கை அமைப்பே புரியவில்லை. இந்தப் பண்டமாற்றுத் தத்துவம் புரியவில்லை. அம்மிணிக்கு இதுதான் கேள்வியாகி விட்டது. எதற்குப் பொய்... ஏன் இந்த வியாபாரம் என்று கேள்வி வந்துவிட்டது.

பண்டமாற்று இல்லாது வாழ முடியாதா?'எனக்குப் பிடிக்கிறது... வா, என்று கூப்பிட முடியாதா? ஏன் இந்த வட்டம்? இயற்கைக்கு எதிரே ஏன் சட்டம்?

எனக்கு ஒரு வேலை. கொஞ்சம் சம்பளம். என் இஷ்டத்துக்கு துணிமணி. எனக்குப் பிடித்த ஆளுடன் போகம். தவறா?

யார் முன்னாடியோ ஸ்கிப்பிங் ஆடிக்கொண்டு யார் உறவையோ நெஞ்சில் சுமந்துகொண்டு... கொஞ்ச நாள் யௌவனத்தையும் அங்கு வைத்துவிட்டு ஆக்கிரமிப்பு நடத்த விட்டுவிட்டுப் புழுங்கிப் புழுங்கி...

அதற்கு பதில் இளம்வயதிலேயே மரணமடையலாம். மலர் போல் உடம்புவற்றிச் சருகாகி இளமையிலேயே கிழத்தனம் வந்து ஒளவையாருக்கு கான்ஸர் வந்திருக்குமோ? முடி கொட்டி முலை சுருங்கிக் கூன்விழுந்து 'போதும்டா சாமி... இதுபோதும்!' என்று முடிந்து போயிருப்பாளோ? மன்னனுக்கு ஏன் வாழ்க்கைப்பட ஒளவை மறுத்தாள்? இந்த அடிமைத்தனம் பிடிக்காமலா?

கண்ணனோடு செய்ததும் தாசித்தனம். கணவனோடு செய்வதும் தாசித்தனம். எது பெட்டர் யோசி என்கிறாள் ராணி. இரண்டுமே அபத்தம்!

அம்மா அப்படித்தான் என்கிறாள். காதுபட பேசக் கூடாது. கண்ணுபட பேசக்கூடாது. மையிருட்டில் புணர்ந்துவிட்டுத் தடவித் தடவி உடுத்துக் கொண்டு விடிகாலை எழுந்து விலகி விடவேண்டும். அப்படித்தான் மூன்று பெற்றாள். இது அறியாமை. அவ்வளவுதான் என்கிறது மனது.

“மூட்டை தூக்கற பொம்பளையோடு படுத்தியா? சரி போ.என்கிட்டப் படுக்காதே.”

“ஏன்?”

“எனக்கு நீன்னு விலங்கு போட்டுருக்கு. அதே மாதிரி உனக்கு நான்னு விலங்கு போட்டுக்க. மூட்டை தூக்கற பொம்பளை வேணாம்பனு சத்தியம் பண்ணு. சூடம் அணை!” அணைத்திருக்கிறான். அம்மா நிம்மதியாய் நம்பியிருக்கிறாள். குடித்தனம் நடந்து குழந்தைகள் வளர்ந்து ஒன்றுக்குத் திருமணம் ஒன்றுக்கு... கரு மாதிரி, ஒன்றுக்கு உத்தியோகம் எல்லாம் நடந்திருக்கிறது. வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் அல்லது வாழ்ந்தோம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

போதுமென்ற மனசு.

எனக்கு ஏன் இல்லை? ஏன் கேள்விகள்? படித்தது, உடுத்துக்கொண்டு ஊர் சுற்றியது, உத்தியோகம் பார்க்கிறேன் என்று வெளியே கிளம்பியது, அம்மாவை விட நாலு பிடி உசரமாய் புத்தி வளர்ந்துவிட்டது, இடை வெளி வந்துவிட்டது, தாலி கட்டிக் கொண்டு இரவு படுக்கைக்குப்போய் எவனாவது ஸ்கிப்பிங் ஆடு என்றால் என்ன செய்யமுடியும்...

போடா. கதவு திறந்துகொண்டு நடு இரவில் தெருவில் இறங்கி விடுவேன். எங்கு போவது? எங்கு. வேண்டுமானாலும் போகலாம். எது வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். ‘மாமா வரியா?’ என்று விஸில் அடித்துக் கூப்பிடலாம். இரண்டும் ஒன்று.

‘கண்ணெதிரே தோன்றினாள்.

கனிமுகத்தைக் காட்டினாள்’

என்று எவனாவது விரல் தொட்டுப் பாடுவதை ஏற்க முடியுமா? ரசிக்க முடியுமா? இப்போது கனிமுகம் காட்டு. நாளைக்கு ஜாக்கெட் அவிழ்த்துக் காட்டு. இதுதானே தந்திரம். இதற்கு எப்படி மயங்குவது? அப்பாவைப் பார்க்க வந்தேன் என்று சொல்லி நடுஹாலில் கதவை ஒருக்களித்து விட்டு மடியில் அந்த வீட்டுப் பெண்ணைப்

போட்டுக் கொண்டு... எத்தனை ஆத்திரம்... வெறி... கண் மூடிக் கொள்கிற மோகம். இது என்ன காதல்... என்ன அர்த்தம் இதற்கு? உண்மை என்ன... அப்பட்டமான உண்மை. எது நிர்வாணமான உண்மை? எது சத்தியம்? எது நிஜம்? எது அடிவேர்?

உடம்பா... மனசா... மரபா...?

உடம்பைக் கட்டிப் போடுகிற மரபு. அந்த சங்கிலிக் கட்டுக்குள்ளிருந்து தலை நீட்டும் மனசு. காமம் என்கிறது இயல்பு. கல்யாணம் என்பது மரபு. இடையே காவல் என்கிற மனசு. காமத்தை சர்க்கரை தடவிக் காட்டுகிற மனசு. தெய்வீகம் என்று சூடம் ஏற்றிக் காட்டுகிற தந்திர புத்தி. களவு இயலாம். பக்கிப் பசங்க... களவு இயற்பாற்பட்ட கற்பாம்!

ஆசைவந்தது. கட்டிக்கொண்டார்கள். ஊர் பார்த்து விட்டது. கற்பு என்று சொல்லிவிட்டார்கள்.

எப்படித் தலைமுறை தலைமுறையாய் இப்படிப் பொய் சுமந்து வந்திருக்கிறோம்?

கணவனின் துணையோடுதானே

காமனை வென்றாக வேண்டும்?"

வெல்லவே முடியாது. நொந்து நெஞ்சு ரணமாகி வீழ்ந்து விடத்தான் முடியும். பெண்ணுக்கு மட்டும் இந்த 'தானே' என்று பேசுகிறார்கள். கணவன் மட்டும் என்கிறார்கள். ஆண் உலகம் வேறு. நடு வீட்டில் மார்பில் கைபோட்டு விட்டு வேற ஒரு பாப்பாத்தியைக் கல்யாணம் செய்யலாம்; மூட்டை தூக்குகிறவளுடன் காசுக்குப்போய் வரலாம்.

'கணவனின் துணையோடுதானே...' என்று இவள் தலையில் மட்டும் பாறாங்கல் ஏற்றிவிட வேண்டும்.

மூளைக்குள் கொதிப்பும் கோபமும் ஏறின.

மறுநாள் உடுத்திக்கொண்டு ஆபீஸ் போகும் போது, ராணி நினைப்பே நெஞ்சை அழுத்திற்று.

“ஒரு விஷயம் தேன்மொழி! என் வீட்டுக்குத் தேவையில்லாம வராதே. மெல்ல மெல்ல அறுத்துக்க.”

ஏன்... எதற்கு அறுத்துக் கொள்ளவேண்டும்? பெற்றவர்களை, உடன்பிறப்புகளை பெண் மட்டும் ஏன் அறுத்துக் கொள்ளவேண்டும்? இருபத்து மூன்று வயது வரை ஒட்டி ஒட்டிப் பழகிவிட்டு, ஒரே நாளில் ஏன் வீடு வேறு, வாழ்க்கை வேறு, மனிதர்கள் வேறு என்று போக வேண்டும்?

ஆண்கள் இப்படிப் பிரிந்தால் என்ன? திருமணமான பின்னர் எல்லா ஆணும் மாமனார் வீட்டுக்குப் போய் விட்டால் என்ன?

இப்படிச் செய்யலாமா? பெண் தன் வீட்டோடு இருக்க, ஆண் வந்துபோய்க் கொண்டிருந்தால் என்ன? மருமக்கள் தாயம். இப்படி ஒரு பகுதியில் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். பெண் பெயருக்கே சொத்து, சுகம் என்று எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். வீடும் நிலமும், பெண்ணுக்கு, பெண்ணின் பெண்ணுக்கு என்று மாறும்; பிள்ளைக்கோ மாப்பிள்ளைக்கோ போய்ச் சேராது. பிள்ளை திருமணமாகிப் பெண் வீட்டிற்குப் போய் விடுவான். மாப்பிள்ளை இங்கு வந்து மனைவியின் நிலத்தில் விவசாயம் செய்து கொண்டிருப்பார்.

சரிதானே அது. நல்ல முறைதானே மருமக்கள் தாயம். பெண் ஸ்திரப் பொருள். நிலம் போல, வீடு போல, வா, வந்து குடியேறு, பயிர்செய். வாங்கிக் கொண்டு

போகாதே. பெண் மாடு இல்லை, சந்தையில் பிடித்து ஊருக்குள் ஓட்டிப்போக. பெண் கால்நடையில்லை! பெண் ஸ்திரீப் பொருள், மனை-களர் நிலம்.

ஆனால், அங்கேயும் மருமக்கள் தாயம் ஒழிந்து விட்டது. என்னவோ இது சரியில்லை என்று ஒழித்து விட்டார்கள். பெண் வீட்டிற்குப் பெண்டாள மட்டும் புருஷன் வருவதா என்று ஒழித்து விட்டார்கள் போலிருக்கிறது. பொருளா தாரம், சுதந்திரம் பெண்ணுக்கு இருப்பதில் பிரச்சனை கள் வந்துவிட்டது போலிருக்கிறது.

இங்கேயும் இப்பவும் பிரச்சனை. அம்மா ஆயிரம் ரூபாய் சம்பளம் வாங்கியிருந்தால், வேறு மாதிரிக் குடித்த னம் பண்ணியிருப்பாளோ? துவையலுக்கு உப்பில்லை என்று அடித்தபோது, 'போடா என்கிட்ட கவர்ன்மெண்ட் வேலை இருக்கு, நானே பொங்கி, நானே தின்னுக்க றேன், உன் கத்திரிக்காய் வியாபாரம் எனக்கு வேண் டாம்!' என்று போயிருப்பாளோ?

மனித உறவில் மட்டும் ஏனிந்தச் சிக்கல்? மரபுகளாலா? இல்லை, மனித குணமே குழப்பம் நிறைந்ததா? ஏனிந் தக் குழப்பம்? மரபுக்குழப்பம்? ஏன் நம்ப மறுக்கிறான்? சக மனிதனை ஏன் சந்தேகத்தோடு பார்க்கிறான்? சந் தேகத்திற்கு என்ன காரணம்? செளக்கியத்திற்கு எவரும் எப்போதும் இடைஞ்சல்கள் செய்யலாம் என்கிற நிச் சய மற்ற தன்மைதானா எல்லாக் குழப்பத்திற்கும் அடிப் படை? மரணத்தானா அஸ்திவாரம்?

ஒரு நாள் செத்துப் போகிறோம் என்று தெளிவாய் உணர்ந்துவிட்டால், எவர் மீதும் கோபம் வராது. எது வும் முக்கியமாய்ப் படாது. கல்யாணம், பிள்ளை பெறல், பேணி வளர்த்தல் எல்லாம் மரணத்தோடு போயிற்று. எல்லாம் தீயோடு முடிந்துவிட்டது. மலர்க்கொடிக்கு எத்

தனை கனவுகள், எவ்வளவு ஆசைகள்! எல்லாம் வியாதி தின்று விட்டது.

இந்த நெஞ்சத் திமிரும், பிருஷ்டப் பிடிப்பும், நாலு நாள் வயிற்றுப் போக்கில் காணாமல் போகும். எப்போது வேண்டுமானாலும் சரியும். மார்பு ரோமமும், முறுக்கு மீசையும், இரும்புப் பட்டயம் மாதிரி மாறும். மஞ்சக் காமாலையில் சுருங்கிப் போய்விடும். எப்போது வேண்டுமானாலும் எவரையும் நோய் தாக்கும்!

சாவு வரும். இதில் ஸ்கிப்பிங் ஆடுடி என்று எவளை எவன் சொல்வது? முப்பது வயசுப் பெண்ணின் முலைகள் குலுங்குவது மட்டுமா காட்சி? மழையில் நனைந்து தடுமன் பிடித்து விநாடிக்கு ஒரு முறை மூக்கு உறிஞ்ச நேர்ந்தால் எந்தக் கூட்டம் ரசிக்கும்? எவர் தொட்டால் இனிக்கும்?

இளமை பொய். வாழ்க்கை பொய். மரபு பொய். அதில் காட்டும் மதிப்பு பொய். சகலமும் பொய். எல்லாருக்கும் இது தெரியும். சாவு பற்றி பயம், ஆனாலும் மறந்துவிட முயற்சி செய்கிறார்கள். மறந்து விட்டதாய் நினைக்கிறார்கள். உள்ளே சகலரையும் மரணம் குத்திக் கொண்டேயிருக்கிறது.

ஒருவேளை ஜனங்கள் சந்தோஷத்திற்குப் பறக்கிற காரணமும் மரணம்தானோ? சாகறதுக்கு முன்னாடி ஒரு தடவை தாஜ்மஹால் பாக்கணும். அம்மா சொல்லியிருக்கிறாள். சாவுக்குக் கட்டின கட்டிடத்தை, சாகுமுன் பார்க்க வேண்டுமாம். சாவதற்கு முன் என்னென்னவோ ஆசை. சாகும் போது சாகாமல் இருக்க ஆசை!

மடியில் படுத்தபடி செத்துப்போன மலர்க்கொடி நினைப்பே தினம் தினம் நெஞ்சுள் சுற்றிச் சுற்றி வந்தது.

இடை இடையே பாவாடையோடு ஸ்கிப்பிங் ஆடுகிற ராணி நினைவு வந்தது.

மரபுக்குச் சம்பந்தமில்லை. மரணத்துக்கும் அர்த்தமில்லை!

இங்கே எந்த நியதியும் எந்த இலக்கணமும் சரியில்லை. 'இதுதான் வாழ்க்கை, இதுதான் இதன் இலக்கணம்!' என்று மனிதனுக்குத் தெரியவே இல்லை. அதனால் தான் இத்தனை மதங்கள், இத்தனை மரபுகள், இதுதான் சரி என்று வாதங்கள்

இந்த வழி நல்ல வழி என்று நடக்க ஆரம்பித்து முட்டுச் சந்தாகவே போய் நிற்கிறது. பாதை தேடி நடந்து இருட்டில் முடிகிறது. எல்லாப் பாதையும்- முட்டுச் சந்துதான்.

சோறு தின்று, தினம் தூங்கி, மலம் கழித்து, மறுபடி தின்று... மறுபடி தூங்கி ஒரு நாள் க்ளோஸ்.

அத்தனை யோசனையும், 'பட்'டென்று ஒரு நாள். ஒரே ஒரு காட்சியில் அறுந்துவிட்டது.

பைத்தியம்? அப்படித்தான் எல்லாரும் சொன்னார்கள். பத்துப் பேர் சுற்றி நின்றிருந்தார்கள்.

சாக்கடை, சிந்தாதிரிப்பேட்டையில் நடைபாதை உடைந்து, உடைந்த நடைபாதையில் லாரி இறங்கி, சைப்பன் பைப்பை உடைத்து, கழிவுநீர் சாக்கடையை உண்டு பண்ணியிருந்தது. இரண்டு இடுப்பு ஆழமும், தாங்க முடியாத துர்நாற்றமும் அந்த பகுதியில் வீசிற்று. சுற்றி நடக்க ஜனங்கள் பழகினார்கள். அவர் மட்டும் நடு சாக்கடையில் இருந்தார்.

கலைந்த தலை; வெறித்த கண்கள்; இரண்டு கை நரகல்கும்பலை அள்ளி உடம்பில் பூசிக் கொண்டார்; "சோறு தின்று, பேண்டு தின்று. சோறு தின்று, பேண்டு தின்று" என்று ஆயிரம் தடவை சொன்னார்.

பைத்தியம் என்றார்கள். கயிறு வீசி, கட்டி, தரையோடு இழுத்துப் போனார்கள். போகும்போது அதையே சொன்னார்கள்.

தேன்மொழி உறைந்து போனாள். 'ஐயோ' என்று காதைப் பொத்திக் கொண்டாள். பரிதாபப்பட்டுக் கத்துவதாகக் கூட நின்றவர்கள் எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

தேன்மொழி நிஜத்தைத்தவலி தாங்காமல் அலறியது யாருக்கும் தெரியவில்லை. கனவிலும் பைத்தியம் வந்தான். தேன்மொழி 'ஐயோ!' என்று கூவினாள்.

'மெடிடேட் பண்ணினா கனவு வராது!' என்று யாரோ தவிர்க்க வைத்தியம் சொன்னார்கள்.

தேன்மொழி சப்பணமிட்டு, சிந்தனையை ஒரு முகப்படுத்திக் கொள்வதைக் கற்றாள்.

எதில் ஒருமுகப்படுத்துவது என்று கேட்டாள்.

விவேகானந்தர் இதே மாதிரி உட்கார்ந்தபோது பக்கத்துல இருக்கற தொழிற்சாலை சங்கு அடிக்கடி தியானத்தைக் கலைத்ததாம். பரமஹம்சர் கிட்ட போய்க் கேட்டாராம். சங்கு சத்தம் தியானம் பண்ண முடியலை. தொந்தரவு பண்ணதுன்னு.

எது தொந்தரவோ அதை தியானம் பண்ணுன்னா ராம் பரமஹம்ஸர். ஸோ, யூடிஸைட்!

கற்றுத் தந்த யோகி சிரித்தபடி சொன்னார்.

தேன்மொழி பைத்தியத்தின் மீது சிந்தனையை ஒருமுகப்படுத்தினாள்.

'அவன் பைத்தியமில்லை!' என்று தெரிந்து கொண்டாள். 'அவனைப் பைத்தியம் என்பவர்களே பைத்தியம்!' என்பது தெரிந்து கொண்டாள்.

விட்டுப் போயிற்று.

விட்டுப்போன கணத்தில் சகலரோடும் உறவு ஏற்பட்டது. எல்லா உடம்பும் மலம், எல்லா மனிதரும் சாம்பல், மலர்க்கொடி, ராணி, ராணி புருஷன், கண்ணன் சகலரும் சாம்பல்!

தேன்மொழி சந்தோஷமானாள்.

அது சிரிப்பு இல்லாத சந்தோஷம். கேள்வியே வராத இடம்.

8

தேன்மொழி நினைவிலும் ஒருமுறை சறுக்கினாள். அப்பாவுக்கு முடியாமல் போய் விட்டது. மூச்சிரைப்பும் ஜூரமும் வாட்டி வதைத்தன. ஆறு நாள் கடை மூடும் படியாகி விட்டது. நாலு இடத்தில் கலெக்டன் நிற்கிறது. ஒரு லாரி லோடுக்குக் காசு கொடுக்க முடியாமல் போய் விட்டது.

போய் எதிர்க்கடை பாண்டியனை காசு கொடு என்று கேட்டு நாலாயிரத்து நானூறு ரூபாய் கொடுத்தனுப்பினார். கலெக்டன் ஐந்தாயிரம் வரவேண்டும் என்கிற கணக்கு எழுதித் தந்தார். கடைக்கு உள்ளே நாலு கூடை தக்காளி இருக்கிறதாம். கடை திறந்து வெளியே போடச் சொன்னார்.

பாண்டியன் கை கூப்பினான். “நானே வரணும்னு நினைச்சேங்க. காசு குடுத்தாரா? எதுக்கு? வச்சுக் கங்க லாரிக்காரன் கேட்டான். உடம்புக்கு முடியலைன்னேன். சரின்னு கோயம்புத்தூர் போயிட்டேன். கேக்க வேயில்லை கேக்கமாட்டாங்க. அய்யா அப்படி ஆளு. இங்க உட் காருங்க.”

கடை சாவி வாங்கித் திறந்து தக்காளிக் கூடையை வெளியே போட்டான். ஜனங்கள் பாய்ந்து வாரிக்

கொண்டனர். தக்காளி புழுக்கத்தில் அதுங்கியிருந்தது.
“இதுகூட வியாபாரமாயிருங்க” என்று சிரித்தான்.

கலெக்ஷனுக்கு ஆள் அனுப்பினால், தாவா சொன்ன
யாரிடமோ சண்டைக்குப் போனான்.

“மொத்த கலெக்ஷன் வாங்கிட்டேன். அற நூறு மிச்
சக் காசு கோயம்புத்தூர் லாரி ஆள்கிட்ட நானே
சேர்த்துடறேன். சாயந்திரம் வரதா சொல்லுங்க... எப்
படிப் போவீங்க... அஞ்சாயிரம் வச்சுகிட்டு... கொஞ்சம்
இருங்க...”

மேல் கயிறுபிடித்துக்கொண்டு வேட்டியை மடித்துக்
கொண்டு கோசுமூட்டையைக் கூவி ஏலம்போட்டுக்
காசு கொடுத்து காசு வாங்கி, “இப்ப தூங்க முடியாது.
லேடீஸ் இருக்காங்க. வெளியே போ!” யாரிடமோ சீறி
விழுந்து...

“எதுக்கு விரட்டறீங்க...”

“லாரி க்ளீனர், கடை பின்னால் வந்து தூங்குவான்.”

“நான் கிளம்பறேன்”

“இருங்க கொத்தவால்சாவடி ஒரு மாதிரியான இடம்.
வாசல் வரைக்கும் வரேன்.”

மார்க்கெட் கடந்து பஸ் ஏறியதும் கை கூப்பினான்.

சாயந்திரம் கதவு தட்டும்போது ஆளே அடையாளம்
தெரியவில்லை. பேண்டும் சட்டையும் மாற்றியிருந்தான்.
“கடைல பேண்ட் போட முடியாதுங்க சேறாயிடும். அப்பா
இருக்காரா?”

அப்பாவும் அவனும் நிறையப் பேசினார்கள்.

“ஒரு மாசம் கடைக்கு வராதீங்க. உங்களால முடி
யலை, என்கிட்ட வாடகைக்கு விடுங்க. இல்லை முதல்

போடுங்க. சமமா பிரிச்சுக்குவோம். பகடி அம்பதாயிரம் போவும். அந்தக் கடைக்கும்..." -

கூசாம வாடகை ஆயிரம் தருவான். பத்துக்குப் பதினைஞ்சு அடி. ஆனால், அது கொத்தவால் சாவடி.

"அப்பா, ஒரு மாத வாடகைக்கு உடலாம்."

அஞ்சாயிரம் அவனிடமே கொடுத்து வட்டி தரச்சொன்னார்.

நடுவே ஒரு முறை காய்கறிகளோட பாண்டியன் வந்தான். சாப்பாடு சாப்பிட... அம்மாவும் தேன்மொழியும் பரிமாறினார்கள். எம்.ஏ - வாம்..."

"எதுக்குப் படிச்சீங்க..."

"திமிரு. காய்கறிக் கடைன்னு தலைல எழுதியிருக்குன்னு தெரியும். எப்படியும் இதுலதான் வந்துவிழணும். அத மெல்ல விழலாம்னு தள்ளிப் போட்டேன்."

"பிடிச்சிருக்கா..."

"கொஞ்சம் காட்டுத்தனமான வியாபாரம். கூச்சல் போடணும். கைமேல ரொக்கம். ஒருநாள் அடிபடும். ஒரு நாள் டபுள் ரேட் போகும். சூதாட்ட சுகம்."

"எப்படிடபுள் ரேட்?"

"உருளைக்கிழங்கு லாரி வருது. நான் ரெண்டு லாரி லோட் பத்தாயிரத்துக்கு எடுப்பேன். மலை மாதிரி கூடை கூடையாகக் கொட்டுவான். அன்னிக்கு ரெண்டாயிரம் ரூபா சரக்கு விப்பேன். மறுநாள் கிழங்கு லோட்வரலை... ஏத்திடுவேன்."

வந்திடுச்சன்னா?"

"இரண்டாயிரம். ஆயிரத்து எட்டு நூறு... ஏழு நூறுக்குப் போகும்..."

“அடியா...”

“லாபத்துல அடி”

“நஷ்டம் வராதா?”

“தக்காளி மெறிச்சிடும். இரண்டு நாளைக்கு மேல பந்தயம் ஆட முடியாது. சும்மா எடுத்துக்கினு போன்னு - பத்துக் கூடையை தள்ளும்படியா ஆயிடும். கூடைக் காக ரெண்டு ரூபா குடுத்துட்டுப் போவான்...”

“சூதுதான்...”

“சரியான சூது...”

“எது லாபம்...”

“வெங்காயம். இப்போதைக்கு மூணு ரேட் போச்சு. ஒரு சமயம் ஐயாகூட செமத்தியா அள்ளினாரு. ஆனா அவரு ரொம்ப நிதானம். ஏதாவது ஒரு லோடுதான் வாங்கு வாரு. நீங்க பி.ஏ - வா?”

“முடிக்கலை...”

“ஐயாவுக்குப் புள்ளை இருந்தா இந்நேரம் கடை மூடியிருக்குமா?”

“எனக்கேகூட ஆசையாயிருக்கு நீங்க பேசறதப் பார்த்தா...”

“பொம்பளைங்களுக்கு கஷ்டம்.”

“என்ன கஷ்டம்?”

“ஓடணும். லாரி கிட்டே போய்ப் பேசணும். துட்ட புடின்னு முந்திக்கணும். சரக்கு சரியா இறக்கறானான்னு பார்க்கணும். அதட்டணும். சில சமயம் அடிதடிகூட வரும். நம்பிக்கையான கூலியாள் வேணும்.”

“பொம்பளையே இல்லியா கொத்தவால்சாவடில்?”

“ஏன் இல்லை...”

“இருக்கற பொம்பளைங்க எப்படி?”

“பத்து ஆம்பளைக்குச் சமமா பொம்பளை உண்டு. நாலு லாரி லோட் இறக்கி நாலையும் ஒரே நாள்ல விக்கிறவ உண்டு.”

“எப்படி?”

“திமிருதான்!”

அடிக்கடி அவன் சொன்ன ‘திமிர்’ அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது.

“நான் கத்துக்கட்டுமா?”

“வேணாங்க...”

“ஏன்...?”

“கச்சடாவாக இனிமே முடியாது. சின்ன வயசிலேர்ந்து அங்கேயே ஊறின பொம்பளைங்களுக்கு முடியும். ஐயாவுக்குத் தெரியுமே... காமாட்சின்னு ஒரு பொம்பளை...” அம்மா தோளில் இடித்துக் கொண்டாள்.

“மூட்டை தூக்கற பொம்பளையா...?”

“எப்பவோ மூட்டை தூக்கிச்சு. இப்ப ரெண்டு கடை இருக்கு. மடமடன்னு ரூபா நோட்டு எண்ணத் தெரியாது. ஆனா, பண்டல தடவிச் சொல்லிடும் கட்டு சரியில்லைன்னு.”

“எப்படி?”

“திமிருதான்...”

வாடகை வாங்க தேன்மொழி கடைக்குப் போனாள். வட்டியும் வாடகையும் சேர்த்து எண்ணிக் கொடுத்தான். திருப்பிப் புரட்டி தேன்மொழி எண்ணுவதை வியப்புடன் பார்த்தான்.

“சரசரன்னு எண்ணீங்களே?”

“பார்க்கறது கேஷியர் வேலைதானே...”

“ஓர் உதவி செய்வீங்களா...?”

“சொல்லுங்க...”

“காலைலேர்ந்து வாங்கிப் போட்டது போட்டபடி இருக்கு. கட்டே கட்டலை. பிரிச்ச அடுக்கித் தர்றீங்களா?” மேஜை டிராயரை இழுத்துக் காட்டினான். சுருளலும், கசங்கலு மாய் நோட்டுகள் குப்பையாய்க் கிடந்தன.

புடவைத் தலைப்பை விரித்துப் பிடித்தாள். அள்ளி அள்ளிப் போட்டான். கீழே சுவரோரம் கோணி பரப்பினான். மணைக்கட்டை கொடுத்தான். மணையில் உட்கார்ந்து ரூபாய் நோட்டுகளைத் தரையில் போட்டாள். சரசர வென்று அடுக்கினாள். தலை வால் புரட்டிப் போட்டாள். ஐந்து கட்டு, பத்து கட்டு, இரண்டு கட்டு, நூறு கட்டு என்று பிரித்தாள். அரைமணி நேரம் முதுகு வியர்வை ஓட வகை பிரித்துக் கட்டுக் கட்டி மறுபடி எண்ணிப் பேரேட்டில் குறித்து டோட்டல் போட்டு நிமிரும் நேரம் மேஜை டிராயரில் மறுபடி காசு குப்பையா யிற்று. தக்கா ளிக்கூடை காலியாகி, கோசு மூட்டை இறங்கிற்று.

“கோசு பிரிக்கிற மாதிரியில்லை. அப்புறம் வா!” துரத்தி னான்.

“போதும் வாங்க.” காட்ரெஜ் மேஜையைப் பூட் டிக் கொண்டு கட்டுகளை பனியனுக்குள் செருகிக் கொண்டு கீழே இறங்கினான். அங்கேயே விநியோகம் செய்தான்.

“சாப்பிட்டீங்களா?”

“இல்லை...வீட்டுக்குப் போவணும்...”

“என்கூட சாப்பிட்டீங்களா?”

தாஜ் ஹோட்டல் போனார்கள். சின்னச் சின்ன அறைகளாகப் பிரிக்கப்பட்ட இடத்தில் நுழைந்தார்கள். நெய் பரோட்டா... சிக்கன் குருமா... சூப் இரண்டு ஆர்டர் செய்தான்.

குனிந்து ஏதோ பேசினாள்.

“கடையை நீங்க எடுத்து நடத்துங்களேன். நான் உதவி செய்றேன்!”

சிரித்தாள். முடியாது என்று தலையசைத்தாள்.

“ஏங்க?”

“திமிருதான்...”

அவனும் சிரித்தான்.

சாப்பிட்டார்கள்.

“ஐஸ்கிரீம் சொல்லட்டுமா?”

தலையசைத்தாள்.

சாப்பிடும்போது அவன் பார்வை உடல் முழுவதும் மேய்வதை உணர்ந்தாள். முழங்கால் உரசல் செய்தி சொல்வதை அறிந்தாள். அவன் சட்டையில் சிதறின குருமா துளிகளைச் சுண்டிவிட்டான்.

“எப்ப கல்யாணம் உங்களுக்கு? பார்க்கறாங்களா வீட்ல...” முகத்தை சீரியஸாக வைத்துக் கேட்டான்.

“இல்லை...”

“ஏன்?”

“நான் சரின்னு சொல்லலை...”

“அதான் ஏன்?”

“திமிருதான்?”

“எனக்குப் புடிச்சிருக்கு.”

“எது...?”

“உங்க திமிரு...”

அவள் வேண்டுமென்றே நாற்காலி பின்பக்கம் சாய்ந்து கொண்டாள்.

“என் திமிரு ரொம்பக் கஷ்டம். ஆம்பளைக்குத் தாங்காது.”

“புரியுது!”

“எப்படி?”

“தரைல கோணி போட்டு உக்கார்ந்து எந்தப் பொம்பளைக்கும் இப்படி நோட்டு எண்ண முடியாது!”

“ம்ம்... அப்புறம்?”

“முழங்கால் தொட்ட பிறகும் நெளிந்து உட்கார முடியாது...”

“ம்ம்... அப்புறம்...?”

“பார்க்கறது தெரிஞ்ச பிறகும் சாஞ்ச உட்கார முடியாது. இந்தத் திமிரு எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு!”

“பிடிச்ச... என்ன பண்ணப் போறீங்க...”

“தொடப் போறேன்...”

“அப்புறம்...”

“உங்க இஷ்டம்...”

“லவ்வா...”

“நான் வியாபாரி... எனக்கு லவ் பண்ண முடியாது!”

“நான் வியாபாரியும் இல்லை... லவ்வரும் இல்லை...”
தேன்மொழி ஐஸ்கிரீமை வெட்டிச் சிதைத்து சாஸரில் தள்ளினாள்.

“அப்புறம்?”

“திமிர் பிடிச்சவ; அவ்வளவுதான்...”

அவன் சட்டென்று நெருங்கி அவள் கன்னத்தில் முத்தமிட்டான். தேன்மொழி பேசாதிருந்தாள். வலக் கையைத் தோளில் போட்டு இறுக்கினான். மெல்லத் துழாவினான். முகம் திருப்பி உதடுகளைக் கௌவினான்.

தேன்மொழி ஸ்பூனால் அவன் முகத்தைத் திருப்பினாள். “போதும்!” என்றாள்.

“யம்மாடியோவ் செம திமிரு!” பாண்டியன் நிஜமாகவே வியந்தான்.

“கும்பிட வைக்கிற திமிரு இது. கட்டிக்கிறியா தேன் மொழின்னு கேக்க முடியாதுங்க - கேக்கவும் மாட்டேன். ரெண்டு கையெடுத்துக் கும்படுவேன். அடிச்சிட்டங்க என்னை. மாக்ஸிம் கார்க்கி படிச்சிருக்கீங்களா... அவரு கதைல வற்ற பொம்பளை எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும் என்ன உதவி வேணுமோ கேளுங்க. பாண்டியன் செய்வான். முத்தம் கொடுத்த கிக்குல பேசலீங்க... ஒரு நட்புல பேசறேன்... நட்புன்னுதான் சொல்லத் தோணுது. சரீங்களா...”

தேன்மொழி அவனுக்காகத் திரும்பினாள். ஆரத் தழுவிக் கொண்டாள். வலிய முத்தமிட்டாள். நெஞ்சு ரோமம் பற்றினாள். வலிக்க இழுத்தாள். அவன் தொட அனுமதித்தாள்.

ஐஸ்கிரீம் தானாய் உருகி மிதந்தது.

அது அவ்வளவுதான்!

அதோடு சரி. வீடு திரும்பி காசைக் கொடுத்துவிட்ட பிறகு சோர்வு வந்துவிட்டது. கண்மூடிக் கொண்டாள்.

ண்டியன் விரல்கள் இன்னும் உடம்பில் பிரமையாய் இருந்தன. அதன் பிறகு கடைக்கு வாடகைக்காக அப்பா மட்டும் போனார்.

ஆபீஸுக்கு போன் வந்தது.

“ஹலோ... கோபங்களா...?”

“இல்லையே...”

“வருத்தமுண்டா...”

“ச்சே... ச்சே...”

“அதான் கேட்டேன். எனக்குக் கொஞ்சம் வருத்தமாயிடுச்சு...”

“எதுக்கு வருத்தப்படணும்?”

“ரொம்ப நன்றிங்க!” போன் வைக்கப்பட்டுவிட்டது.

புது வருட வாழ்த்து ஒன்று அனுப்பினாள்.

அவன் திருமணப் பத்திரிகையை நேரில் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். குண்டாய் கறுப்பாய் சின்ன முகமாய் ஒரு பொண்ணை இருநூறு சவரன் தங்கம்-நாற்பது கிலோ வெள்ளி-லட்ச ரூபாய் ரொக்கம் என்கிற வகைகளோடு கல்யாணம் செய்து கொண்டான்.

“எப்படியிருக்கா எம் பொண்டாட்டி?”

“சுமார்தான். ஏன் சரின்னுட்டிங்க?”

“ஒரு திமிருதான்.”

ரிசப்ஷன் கூட்டத்தில் இரண்டு நிமிடம் ரகசியமாய்ப் பேசிப் பிரிந்து விட்டார்கள்.

அப்பா கடையை எழுபதாயிரத்துக்கு விற்றுவிட்டார். பிறகு பாண்டியனைப் பார்க்கவேயில்லை. பார்க்கத் தோன்றவில்லை.

உடம்பு தணல் மட்டும் சீறிச் சீறி எழுந்தது.

மறக்க, மாலை கல்லூரிக்குப் போனாள். பி.ஏ. முடித்தாள். எம்.ஏ. எழுதினாள்.

தலைமையகத்தில் பிரமோஷன் கிடைத்தபோது எக்மோர் மியூசியத்துக்கு மாற்றல் கேட்டு வாங்கிக்கொண்டாள் டிப்ளமோ இன் ஆர்க்கியாலஜி மனுப்போட்டாள். கிடைத்தது. விடுமுறை போட்டுப் படித்தாள். அகழ்வராய்ச்சிக்குப் போனாள். ஊர் ஊராய் சுற்றினாள்.

நெல் வயல் நடுவே கூடாரம் போட்டு, நிலம் தோண்டி நடுகல் படிமம் எடுத்து, ராஜராஜன் காலத்தில் தரைப் போர் என்கிற ஆய்வுக் கட்டுரையைச் சமர்ப்பித்தாள்.

ரகுராம ரெட்டி அதை ஆட்சேபித்தான். “நடுகல் மட்டும் எடுத்தாக்க போறாது, இன்னும் ஆழ தோண்டியிருக்க வேண்டும், அது புதைக்கப்பட்ட இடமா... இல்லை போர் நடந்த இடமா என்று தெரிய வேண்டும்!” என்று வாதாடினான்.

ரகுராம ரெட்டி ராஜமுந்திரி. எம்.ஏ. படித்தவன். ஆந்திர அரசு. தமிழகம் வந்தான். விஜயநகரப் பேரரசு கன்யாகுமரி வரை பரவியிருந்தது என்பதற்கு சாட்சி தேடுபவன். மதுரையும் ஸ்ரீரங்கமும் அவனுக்கு மனப் பாடம். அங்குள்ள சகல கல்வெட்டுகளும் அவனுக்கு அத்துப்படி. தமிழர் பெருமை பேசினால் கொஞ்சம் கோபம் வரும்.

மறுபடி நடுகல் இடத்துக்குப் போனாள். ரெட்டியும் கூட வந்தான். தோண்ட கலெக்டரிடம் மனு செய்து காத்திருந்தார்கள். நெல் வயலில் எட்டுக்கு எட்டடி என்று நில ஆர்ஜிதம் செய்தார்கள்.

ரெட்டி தோண்டினான். தேன்மொழி மண்வாரிக் கொண்டாள். ஆறடி ஆழத்தில் மண்டை ஓடு தெரிந்து ரெட்டி மேலே ஏறிவிட்டான். போதும், இது இடுகாடு தான் என்றான். தேன்மொழி பள்ளத்தில் இறங்கினாள். சின்னக் கரண்டியால் மெல்ல மெல்ல மண் அகற்றினாள். இரண்டு எலும்புக்கூடுகள் ஒன்றை ஒன்ற தழுவிக்கொண்டபடி இருந்தன.

நடுகல் விஷயம் தெளிவாய்த் தெரிந்தது. ராஜராஜ சோழன் காலத்தில் நடத்த விற்போர். ஒரு பெண் பொருட்டுச் சண்டை. எதிர் எதிரே நின்று பளிச்சென்றுவில் விட்டிருக்கிறார்கள். ஒருவன் இறந்துவிட்டான். அவன் இறந்த பிறகு எந்தப் பெண் பொருட்டுச் சண்டையிட்டார்களோ, அவள் கத்தியால் தன்னைக் குத்திக் கொண்டு இறந்து போனாள். தற்கொலை. செத்துப் போனவனைக் காதலித்திருப்பாள் போலிருக்கிறது. வேண்டாதவன் ஜெயித்துவிட, செத்தவனுடன் தானும் சேர்ந்துவிட்டாள். வென்றவன் நொந்து வருந்தி அறுபது ஆடுகள் இவன் கோயிலுக்கு நிவந்தமாய் விளக்கெரிய விட்டிருக்கிறான். இதுவே நடுகல்.

தழுவின நிலையில் இறந்த இரண்டு பேரையும் புதைத்திருக்கிறார்கள்.

கை வளையல்கள், காற்சிலம்பு, தாலி, குறுவாள், காது பாம்படம், வீரக்கழல், செப்பு நாணயம் எல்லாம் கிடைத்தன.

ரெட்டி எலும்புக்கூடு பார்த்துவிட்டு வெளிறிப் போயிருந்தான்.

பத்திரிகைகள் போட்டோ பிடித்துப் போயின.

முக்கியத் தடயம் என்று பாராட்டின. தஞ்சாவூர் அரசு, விருந்தினர் மாளிகையில் ரெட்டி இரவு குடித்து விட்டு வாய்விட்டு அழுதான்.

தேன்மொழி அவனைச் சமாதானப்படுத்தினாள்.

“யார்... யாரையோ காதலித்து விட்டுப் போகிறார்கள். இதற்கு யுத்தம் அவசியமா? இது அம்பினால் தீர்மானிக் கப்பட முடியுமா? எவ்வளவு கோரம் தேன்மொழி! மனிதர்களிடம் எவ்வளவு கீழ்த்தரம் இந்த நாகரிகம்! ஏன் மனி

தன் இப்படி இருக்கிறான்? இன்னமும்... இன்னமும் இது நடக்கிறதே தேன்மொழி?"

“காமம்! காமம்தான் சகலத்துக்கும் சத்ரு. உடம்பில், நெருப்பு வைத்து அனுப்பப்பட்டிருக்கும் அந்தக் கங்கு தான் பொறாமை, காழ்ப்பு, ஆளுமை, ஆண்மை என்று தழல் தழலாய் எரிகிறது. ஒவ்வொரு சூழ்நிலை சூறாவளிக்கு வெவ்வேறு விதமாய்ப் படர்ந்து நம்மைக் கொல்கிறது. உலகில் எந்த உயிரும் இப்படிக் காமத்தில் சாவதில்லை. நீ என்ன சொல்கிறாய் தேன்மொழி?”

“சரி... சரி... படு... படுத்துத் தூங்கு!”

தூங்கிவிட்டான்.

காலையில் எழுந்து பல்தேய்த்து விட்டுப் பேப்பர் படிக்க உட்காருகையில் இரவுப் புலம்பலுக்கு மன்னிப்புக் கேட்டான்.

மறுநாள் இரவு திருச்சிபோய் அங்கிருந்து சென்னை கிளம்ப முதல் வகுப்பு கூபேதான் கிடைத்தது.

“நான் தேர்ட் க்ளாஸ்”க்கு மாற்றிக் கொள்கிறேன். நீ கதவு சாத்தித் தூங்கு.”

“ஏன், நீயும் வாயேன்!”

“எதற்கு வம்பு?”

“ஒரு வம்புமில்லை வா!”

“நம்ம சண்டை பெரிசாகும்.”

“உன்னோடு ஒரு சண்டையுமில்லை. நீ சண்டை போட்டதால்தான் இவ்வளவு பெரிய விஷயம் கிடைத்தது. பேசாமல் வா!”

ஸ்ரீரங்கம் தாண்டியதும் விளக்கை அணைத்துவிட்டு மேலே போக யத்தனித்தவனைக் கீழே இழுத்தாள்.

“தேன்மொழி?”

“கமான் ஐ ஸே!”

“பட் வொய் தேன்மொழி?”

“டு ஸெலிபரேட்டு ஸே தேங்க்யூ.”

துணியின்றி ஓர் ஆண் எதிரே நின்றது ஓடும் ரயிலில் தான்.

“உன்னை எனக்குப் புரியலை, தேன்மொழி” மடியில் உட்கார்ந்தவளை ரெட்டி வியப்புடன் பார்த்தான்.

“யாரை, யார் புரிந்து கொள்ள முடியும்?”

“இது எதற்கு?”

“அந்த செத்துப் போன சோழ தேசத்துப் பெண்ணுக் காக!”

“புரியவில்லை...”

“வேண்டியவனைக் கலக்க முடியாமல் வேண்டாதவன் கொன்றான். இவள் தன்னைக் குத்திக் கொண்டாள்.”

“ஸோ?”

“என்னை அவளாக நினைத்துக்கொள்!”

“பட் வொய்?”

“காமம் தீராமல் சாவது துரதிருஷ்டம். அந்த ஆளுக்கும் ஆசை இருந்திருக்கும். நீதான் அந்த ஆள். நான் அந்தப் பெண். அவளோ அவளோ சாகவில்லை. சாக நாம் விடக் கூடாது!”

ரெட்டி எழுந்து அவளை ஆரத் தழுவிக்கொண்டான். மரப்பசு அம்மிணி, 'எச்சில் துப்பினது போல் கிடந்தேன்!' என்று ஒரு முறை சொல்லியிருக்கிறாள்.

இது வெறும் எச்சில் இல்லை.

தஞ்சாவூர் நடுகல் பற்றி தேன்மொழி நீண்ட ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதினாள். அகநானூறு, புறநானூறு பாடல் களை மேற்கோள் காட்டினாள் இருநூற்று நாற்பது பக் கம் கட்டுரை. நல்ல தமிழில் சுவையாய் எழுதிக்கொ டுக்க, டிபார்ட்மெண்ட் முழுவதும் பேசப்பட்டது. கல்வி அமைச்சகத்திலிருந்து பாராட்டாய் ஒரு குறிப்பு வந்தது.

தனிப்பட்ட முறையில் தனது ஆராய்ச்சியைப் புத்த கமாய்ப் போட அனுமதி கோரினாள். புதைபொருள் ஆராய்ச்சித் துறை அனுமதி வழங்கியது. எடுத்துக் கொண்டு இரண்டு மூன்று பதிப்பகம் ஏறியிறங்கினாள்

“நாவலா எழுதிக் கொடுங்கம்மா. கட்டுரை யார் படிக்கி றாங்க? கட்டுரைன்னா ஜோசிய புஸ்தகம்தான் போகும். சரித்திர ஆராய்ச்சி எல்லாம் சரிப்படாது!” ஒரு பதிப்பகம் கூறிற்று.

“அஞ்சாயிரம் கொடுங்க. ஆறாயிரம் காப்பி போட்டுரு வோம்!” ஒரு பதிப்பகம் சிரித்துக்கொண்டே தந்திரம் பேசியது. பண்டமாற்று முறை.

“சரிங்க! வாரா வாரம் காசோட கட்டுரை எழுதித் தரேன்” அதே சிரிப்பை பதிலுக்குக் கொடுத்துவிட்டு அந்தப் பதிப்பகத்தை மறந்து போனாள்.

மறுபடி ஓர் அகழ்வாராய்ச்சிக்குக் கும்பகோணம் போனாள். சோழன்மேடு என்கிற இடத்தை அளவெடுத்தாள்.

வந்த பிறகு, “உன்னைத் தேடி யாரோ வந்திருந்தாங்க!”
அம்மா சிறிய விஸிட்டிங் கார்ட் கொடுத்தாள்.

ஆர். வரதராஜன்.

நல்ல நூல் விற்பனை நிலையம்.

சென்னை -4

விலாசம் போன் நம்பர் இருந்தது.

“என்னவாம்?”

“உன்னைப் பார்க்கணுமாம். இன்னிக்கு சாயந்திரம் -
வரேன்னு போயிருக்காரு.’

இந்த வரதராஜன், என் வரதுவாக மாறுவான் என்று அப்
போது நினைக்கவேயில்லை.

ஸ்போர்ட்ஸ் பனியனும் அரைக்கால் சட்டையும் நாடா
இன்றி ஒட்டுகின்ற ஷூவுமாக ஸ்கூட்டரில் ஓர் ஆள்
இறங்கியதும் தேன்மொழியின் புருவங்கள் உயர்ந்தன.

“தஞ்சாவூர் நடுகல் ராஜராஜன் காலத்தில் தனிப்போர்
கட்டுரை எழுதியது நீங்கதானே?”

“ஆமாம்.”

“நான் வரதராஜன். புத்தகப் பதிப்பாளன்.”

“சொல்லுங்க”

“உங்க ஆராய்ச்சி பத்தி ஹிண்டு, எக்ஸ்பிரஸ் ரெண்
டுலயும் படிச்சேன். இருநூத்திநாற்பது பக்கத்து மேட்டர்
இருக்காமே. ஒரே அகழ்வு பற்றி அத்தினி பக்கமா... பல
அகழ்வுகளா...”

“ஒரே அகழ்வு!”

“அவ்வளவுக்கு மேட்டர் இருக்கா அதுல?”

“பல அகழ்வோட கம்பேர் பண்ணியிருக்கேன், ராஜராஜன் காலம் பத்தி நிறைய எழுதியிருக்கேன்.”

“அந்த மேட்டர் எனக்குத் தரீங்களா?”

“எதுக்கு?”

“படிச்சப் பார்த்து நல்லா இருந்தா போட்டுறலாம்.”

“நான் எவ்வளவு முன் பணம் தரணும்?”

“எதுவும் வேண்டாம். பத்து பர்ஸண்ட் ராயல்டி, புத்தகம் வந்தவுடனே... அல்லது வருஷக் கடைசில கணக்குப் போட்டுக் கொடுத்துருவேன்.”

“இதுட்ரை மேட்டர். நாவல் இல்லை.”

“எனக்குத் தெரியும். இப்ப தமிழ்ல எல்லா புத்தகமும் நல்லபடி போகுது. விளம்பரம் சரியா செய்யணும்.”

“இதுக்கு விளம்பரமா?”

“செய்யலாம்.”

“எப்படி?”

“வாரப் பத்திரிகைல பிரபலமானவங்களை விட்டு எழுதச் சொல்லணும்.”

“செய்வார்களா... பிரபலம்னா யாரு?”

“சினிமா நடிகர், நடிகை அல்லது நாவலாசிரியர்.”

“ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைக்கும் சினிமா ஸ்டாருக்கும் என்ன சம்பந்தம்?”

“பீடிக்கட்டுக்கும் சினிமா நடிகைக்கும் என்ன சம்பந்தம்? சீக்காய்த் தூளுக்கும் நடிகருக்கும் என்ன சம்பந்தம்? அதேதான்!”

“அவங்க பேர்ல யாராவது எழுதுவாங்களா?”

“கொடுங்களேன் கட்டுரையை...”

எட்டு நாளில் “புருஃப் ரெடி. வந்து திருத்திக் கொடுங்கள்!” என்று சடிதம் வந்தது.

பெரிய பழங்கால வீடு, வாசலில் பட்டைத் தூண்கள், முல்லைக் கொடி முதுகு சாய்மானத்துடன் சிவப்புக்கல் பெஞ்சு. தரையில் பச்சையாய் பழைய சலவைக்கல். இடப்புறம் பெரிய ஹால் முழுவதும் இரும்பு ஷெல்ஃப் போட்டு, புத்தகங்கள். ஹாலுக்குப் பிறகு வீடு. பழசுதான். சொத்து பாகம் பிரிக்க இவனுக்கு எஞ்சியதாம். கம் பெனி வேலை சரிப்படவில்லை என்று பதிப்பகம் ஆரம் பித்தானாம். புத்தகம் கட்டுக்கட்ட ஒரு பையன், கணக் குப் பார்க்க ஒரு முதியவர்.

புத்தகம் புத்தகமாய் எடுத்துப் பிரித்தாள். இசை, நாட்டியம், சிற்பம், நெல் வகைகள், பருத்திப் பயிர், பணப்பயிர், கவிதைகள், நாவல்கள், உலகப் போர் பற்றிப் பல நூல்கள். பதிப்பகத்தில் ஒரு ரசனை தெரிந்தது.

“பதிப்பகம் லாபமா?”

“லாபம்தான், கண்டு முதல் எடுக்க வருஷமாகும். காத்திருக்க வேண்டும்!”

“எப்படி இருக்கிறது கட்டுரை?”

“ரொம்ப அற்புதம். இன்னொன்று எழுதறீங்களா? ராஜ ராஜன் பத்திப் பெரியதாய் எழுதித் தறீங்களா?”

“இதுவெல்லாம் விற்குமா?”

“அரசே வாங்கும். முந்நூறு காப்பி வாங்கும். ஏப்ரல், மே மாதம் பள்ளிக்கூடங்கள் புத்தகம் வாங்கும்.” மொத்த புருஃபும் இரண்டு நாளில் திருத்தினாள். அவனே சமையல், அவனே சுத்தம் செய்தல், அவனே பதிப்பகம் என்று புரிந்து கொண்டாள்.

“ஏன் அப்படி?”

“எங்களுக்குத் தங்க வியாபாரம். கட்டிட காண்ட்ராக்ட். இதில் எதுவும் ஈடுபடாது புத்தகம் விற்க வந்ததில் குடும்பத்துக்குக் கோபம். வேஸ்ட் என்று அபிப்ராயம். விலக்கி விட்டார்கள். புஸ்தகத்தைவிட சுகம் எதிலும் இல்லை என்று நான் இங்கேயே உட்கார்ந்து விட்டேன்!”

“என் கட்டுரையில் தவறு உண்டா?”

“ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை. அதனால் வெறும் உரை நடையாய் இருக்கிறது. அடுத்த முறை அகழ்வாராய்ச்சி பற்றிக் கதைபோலச் சொல்லுங்கள். உங்கள் யூகங்களை எழுதுங்கள். சிரமங்களைத் தெரிவியுங்கள். அடுத்த கட்டுரைக்கு, 'எம்.ஏ. படித்த பெண்ணும் ராஜராஜ சோழனும்!' என்ற தலைப்பு வையுங்கள்.”

தேன்மொழி வாய்விட்டுச் சிரித்தாள்.

ஒரு தமிழனின் கதையைப் என்று ராஜராஜனின் சரித்திரம் எழுதினாள்.

ஒரு தமிழனின் கதையைப் புத்தகமாகக் கொடுக்க வரும்போது சொட்டச் சொட்ட நனைந்தபடி வந்தான். கிளம்பும்போது மழை இன்னும் வலுத்தது. ஸ்கூட்டரும் கிளம்பாமல் மக்கர் செய்தது.

அப்பா, அவனை இருந்து மழை விட்டதும் போகச் சொன்னார். அம்மா குக்கரில் கூட அரிசி களைந்து போட்டு சாதம் வைத்தாள். கொத்தவால்சாவடி சரித்திரம் பற்றி அப்பாவிடம் தெரிந்துகொண்டான். பழைய சிந்தாதிரிப்பேட்டை, மவுண்ட்ரோடு, கடற்கரை சாலை என்று பேச்சிலேயே பழைய விஷயங்களை சிலாகித்துக் கொண்டார்கள்.

மழை வலுத்துப் புயற்காற்று சேர... கவலையோடு மௌனமாய் இருந்தார்கள்.

“இருந்துடேன் தம்பி...” அப்பா கேட்டார்.

“நல்லா இருக்காதுங்க”

“பஸ் ஆட்டோ எதுவும் இருக்காது. நடந்தா மயிலாப்பூர் போக முடியும்? விடிஞ்சு போய்க்கலாம்.”

அப்பாவின் வேட்டி உடுத்தி சாப்பிட உட்கார்... அம் மாவும் தேன்மொழியும் பரிமாறினார்கள். சாப்பிட்ட பிறகு சென்னைப் பட்டினம் பற்றிப் பேசினார்கள். முதலில் கட்டிய கோட்டை சர்ச், ஐஸ்ஹவுஸ் தோன்றிய விதம், மயிலைக் கோபுரம், செயிண்ட் தாமஸ் வருகை, சின்னமலைத் திருநாள் என்று பேசினார்கள்.

சென்னைப் பட்டினம் என்ற கட்டுரைப் புத்தகம் எழுதச் சொன்னான். இரவு அங்கேயே படுத்துக்கொண்டான் ஏனோ கண்ணனையும் ராணியையும் தேன்மொழி நினைத்துக்கொண்டாள்.

காலையிலும் மழை இருந்தது. ‘அரசு அலுவலகம், பள்ளி விடுமுறை!’ என்று வானொலி அறிவித்தது.

“மழையானாலும் போகணுங்க. நானும் சோறு கண்ட இடம் சொர்க்கம்னு உட்கார்ந்துட்டேன். ஜன்னல் கதவை பையன் சாத்தினானோ இல்லையோ? திறந்து போட்டிருந்தா, இந்த மழைக்கு ஹால் முழுவதும் நனைஞ் சுட்டிருக்கும்.”

“எப்படிப் போவீங்க?” தேன்மொழி கவலைப்பட்டாள். அவளும் குளித்து உடுத்திக் கிளம்பினாள். மவுண்ட் ரோடு ஜலம் சிந்தாரிப்பேட்டைக்குள் பாய்ந்து கூவம் தளும்பி நின்றது பி.ஆர். அண்ட் சன்ஸ் வரும் வரை இடுப்பு ஜலம். சைபன் லிங்கி தெருவெல்லாம் கழிவும் கசண்டும் ஓடியது. கைப்பிடித்துக் கொண்டுதான் நடக்க வேண்டியிருந்தது.

ஆட்டோ பிடித்து லஸ் வரைக்கும் போய் அங்கிருந்து மயிலாப்பூர் நடந்தார்கள்.

ஜன்னல் சாத்தப்படவில்லை. கூரை வரைக்கும் ஈரம் தெறித்திருந்தது. ஜன்னலோர ஷெல்ஃப் முழுக்க நனைந்திருந்தது.

'கடவுளே... கடவுளே!' என்று கன்னம் பொத்திக் கொண்டான் கெட்ட வார்த்தைகளால் இரைந்தான்

குமுட்டி அடுப்பு மூட்டி மேலே தகரப்பட்டம் வைத்துப் புத்தகத்தைக் காய்ச்சினார்கள் ஈரம் போக்கினார்கள்.

“என்னவோ வீச்சம் வருதே என்னது?”

“நம்ம ட்ரஸ்தான், கூவம் தண்ணி.”

“ஐயய்யோ மாத்த வேணாமா?”

“மாத்தணும். இல்லேன்னா மஞ்சள்காமாலை வரும்.

“எங்கிட்ட புடவை இல்லீங்களே லுங்கி, பேண்ட் தான் இருக்கு.”

“பேண்ட் குடுங்க”

அவன் பேண்டைப் போட்டு... பெல்ட் போட்டுக் கட்டி, மேலே சட்டை போட்டு உடுத்திக்கொண்டு எல்லா துணிகளையும் தண்ணீரில் டெட்டால் விட்டு நனைத்தான்

பிரெட் வாட்டித் தர... சாப்பிட்டாள். மேலும் தணல் போட்டு அறையைச் சூடாக்கி நைலக்ஸ் புடவையை ஒற்றையாய் விரித்துக் கட்டி உலர வைத்தாள்

இருட்டி இருட்டி வானம் பொழிந்தது. தனது வீட்டுக்கு போன் செய்து ஜீப் வரவழைத்தான். கொண்டு போய் சிந்தாதிரிப்பேட்டையில் பத்திரமாய் இறக்கினான்.

மழை விட்ட பிறகு நாலு நாள் கழித்து போன் செய்தாள்.

மஞ்சள் காமாலையாம். ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கிறானாம். ஓடினாள்.

“ஒண்ணுமில்லீங்க! ஆரம்ப ஸீம்ப்ளம்ஸ். வீட்ல கவனிக்க ஆள் இல்லேன்னுட்டு இங்க சேர்ந்துட்டேன்”

பத்து நாள் தினமும் காலையும் மாலையும் பதிப்பகம் போனாள். கணக்கு வழக்கு கவனித்தாள். கீழாநெல்லி அரைத்துக் கொண்டு போய்க் குடிக்க வைத்தாள்.

மஞ்சள் தோலும் வைர பேசரியுமாய் ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்த அவன் அம்மாவைக் கும்பிட்டான்.

“யார் இது?”

“சினேகிதம்.”

“என்ன ஜாதி?”

“மனுஷாதான்.”

இரண்டு வரியில் அம்மாவை அறுத்தது. மனசுக்குப் பிடித்திருந்தது.

ப்ரெட்டும் தயிர் சாதமும் அடுத்த நாள் முதல் ஒரு மாதம் வரை உணவாய் இருந்தது. அவனை வாட வைத்தது. சென்னைப் பட்டினம் எழுதி முடிக்கும்போது மறுபடி அவன் கன்னத்தில் புது ரத்தம் ஏறியது.

ராஜராஜன் காலத்தில் தனிப்போர் புத்தகத்துக்குத் தமிழக அரசுப் பரிசும், தமிழ்ப்பாடநூல் நிறுவனத்தின் பாராட்டும் கிடைத்தன. பி.ஏ. தமிழுக்குப் சிறப்புப் புத்தகமாய் வைக்கப்பட்டது. எழுதியவருக்கு ஆயிரம் ரூபாயும் பாராட்டுப் பத்திரமும் பதிப்பகத்தாருக்குப் பாராட்டுப் பத்திரம் மட்டும்.

வாங்கிக் கொண்டு வள்ளுவர் கோட்டத்திலிருந்து இரவு திரும்புகையில் கேட்டான்:

“என்னைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளச் சம்மதமா?”

“பார்க்கலாம்.”

“ஏன் பார்க்கலாம்?”

“அது அவசியமானனு பார்க்கலாம்.”

“புரியலையே?”

“விலங்கு மாட்டிக்கிட்டு முழிக்கிறதைவிட விலங்கு இல்லாம இருக்க முடியுமானனு யோசிக்கலாம்.”

“எது விலங்கு தேன்மொழி?”

“உனக்கு நான்; எனக்கு நீ. இது தவிர வேற வழியே யில்லை. வேற உலகமேயில்லைன்னு கண்ணை மூடிக் கிற விலங்கு கல்யாண விலங்கு!”

“கல்யாணம் ஏன் இப்படி வெறுப்பாச்சு?”

“பொய்யா வாழ வேண்டாம்னுதான். வம்பு இல்லாம... வல்லடி வழக்கு இல்லாம இருக்கத்தான்.”

“என்ன பொய் வரும்?”

“கல்யாணம் செய்துகிட்டா உன்னை நான் காதலிச்சா கணும் வரது. உன்னை மாதிரி உண்டான்னு பேசியாக ணும். உன் கோபம் அசட்டுத்தனம் எல்லாம் பொறுத் துக்கிட்டு சிரிக்கணும். என்னால முடியாது. நீ கத்தினா பதிலுக்கு நானும் உன்னை முட்டாள்னு திட்டத்தோ ணும். கல்யாணம்ங்கறதே என்னை மூச்சுமுட்டக் கட்டிப் போடற மாதிரி இருக்கு... என்னால முடியாது!”

“ஸோ...”

“சும்மா இருந்துட்டுப் போறது.”

“போகலாமே... சும்மா இருந்து பார்ப்போம். ரெண்டு பேருக்குமே அவசியம்னு பட்டுதுன்னா மேற்கொண்டு யோசிப்போம்.”

“கற்பு கேரண்டி தர முடியாது. கன்னிப் பொண்ணானனு படுத்த பிறகு கவலைப்படக் கூடாது!”

“பட்டத்துக்கு ஆண் வாரிசு வேணும்னு உன்னைத் தேடலை தேன்மொழி!”

“நாளை நான் மதுரை போறேன் வரது.”

“சரி, எப்ப வருவே?”

“அஸாம் சீஃப்மினிஸ்டர் வரார். மதுரை, தஞ்சாவூர் இரண்டு இடமும் சுத்திக் காட்டணும். கைடா போகணும். கவர்ன்மெண்ட் ஆர்டர். மினிஸ்டர் ப்ரோக்ராம் ஒருநாள் தான். ஆனா நான் நாலு நாள் இருந்துட்டு வரலாம்னு இருக்கேன்.”

“ஏன்?”

“சும்மாதான். இங்க இருந்தா தினமும் பார்க்கலாம்னு தோணும். பார்க்காம இருந்தா எப்படி இருக்கும்னு தெரிஞ்சுக்கத்தான்!”

“நான் அங்க தேடிக்கிட்டு வந்தா?”

“ஏன் வந்தேன்னு கேக்க மாட்டேன். வற்றதும் வராத தும் உன் இஷ்டம். வான்னு உன்னைக் கெஞ்சவும் மாட்டேன். வந்தா ஏன் வந்தேன்னு கேக்கவும் மாட்டேன்!”

“ஒட்டுதல் வரவே வராதுங்கறியா?”

“இல்லை, திமிர்தான். என்னவோ தெரியலை. என் பரம் பரைக்கும் எனது திமிருக்கும் சம்பந்தமேயில்லை. எல்லாருமே சாதுவான பொம்பளைங்கதான். ஆனா எல்லாருமே கல்யாணத்துக்குப் பிறகு விதியேன்னு சகிச்சுகிட்டுப் போறாங்களேன்னு கோவம் இருக்கு. நல்லா வாழ வேண்டிய வயசுல என் அக்கா வியாதியில் அவஸ்தப்பட்டு செத்துப்போனது பற்றுதலை அறுத்திடுச்சு. எதிர் பார்ப்புன்னு எதுவும் இல்லை. இப்படி நிறையக் காரணம்.”

“சந்திரனுக்கு மனுஷன் போனதை லீப்னு சொல்லு வாங்க தேன்மொழி. லீப்னா என்ன தெரியுமா? தாண்டல். நடுவுல பத்தடி விட்டுட்டு, ஒவ்வோர் அடியா முன்னேற்றதை விட்டுட்டுத் தாவித் தாவிப் போறது. யோசிக்க ஆரம்பிச்சிட்டோமில்ல. அதை நடையா நடக்க முடியலை. ஓடத் தோணுது.”

“தப்பா வரது?”

“தப்பு, சரின்றது தனி அனுபவம். இப்ப தேன்மொழி... நாளைக்கு இன்னும் நாலு பேர். நாலு வருஷம் கழிச்ச நாற்பது பேர், நானூறு பேர்... பத்து வருஷத்துல நடக்கற மாற்றம் பத்து நாள்ல நடக்கும். நடந்து போனோம். குதிரைல போனோம். தேர்ல போனோம். திடீர்னு பறந்துடலையா? பதினெட்டு நூற்றாண்டுகளா குதிரைல போயிட்டு, பத்தொன்பதுல பன்ற விஷயம் இது. பயண வேகம் அதிகமாக அதிகமாக உலகமே சுருங்கிப் போச்சு தேன்மொழி. தப்புன்னு எப்படிச் சொல்ல முடியும்?”

மினிஸ்டரை அனுப்பிவிட்டு அரசு மாளிகைக்கு வந்தாள். குளித்தாள். சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுக்கப் போனாள். போன் என்று ரிசப்ஷனில் கூப்பிட்டார்கள்.

“வரது.”

“எங்க இருக்கே வரது?”

“மீனாட்சியம்மன் கோயில் வாசல்ல.”

“அங்கேயே இரு; வரேன்.”

“பொட்டி எடுத்துக்கிட்டு.”

“எங்க போறோம்?”

“எங்கயாவது.”

கோயில் கோயிலாய்ச் சுற்றினார்கள். கும்பிடாமல், குங்குமம் விபூதி வாங்காமல், கல்தூண் கல்தூணாகப் பார்த்து வந்தார்கள். படம்

“இங்க வா வரது... படிக்கறேன் கேளேன்.”

‘நாம் எடுப்பிச்ச திருக்கற்றளீ ஸ்ரீ ராஜராஜீச்வர முடையார்க்கு... நாங்குடுத்தநவும், அக்கன் குடுத்தநவும் நம் பெண்டுகள் குடுத்தநவும் மற்றும் குடுத்தார் குடத்தநவும் ஸ்ரீ விமானத்தில் கல்விலே வெட்டுக என்று திருவாய் மொழிஞ்சருள வெட்டிந்து!’

“இங்க வாங்க வரது, ராஜராஜன் தளிச்சேரி பெண்டுகளுக்கு நிவந்தம் விட்ட கல்வெட்டு. தளிச்சேரி பெண்டினா டான்ஸ் ஆடறவ; நூறு கலம் - வருஷத்துக்கு நெல்லு - ஆடறவளுக்குக் கொடுத்துருக்கான்.

தெற்குத் தளிச்சேரித் தென் சிறகு மஹாதேவி ஈச்வரத்து நக்கன் சேர மங்கைக்குப் பங்கு ஒன்றும்;

இரண்டாம் வீடு இத்தளி நக்கன் இரணமுகரா மிக்குப் பங்கு ஒன்றும்;

ஆறாம் வீடு இத்தளி நக்கன் சோழகுல சுந்தரிக்குப் பங்கு ஒன்றும்... இப்படி நானாத்தி சொச்சம் பெண்களுக்கு வீடு, நெல்லு கொடுத்திருக்கான்.”

“தளிச்சேரி பெண்டுகள்ளா ப்ராஸ்டிடியூட்டா?”

“இருக்கலாம். இல்லாமலும் இருக்கலாம். கோயில் டான்ஸர். ராஜாங்கச் சம்பளம்!” -

“நம் பெண்டுகள்ளா?” வரது கேட்டான்.

“மனைவிகள். ராஜராஜனுக்கு ஒன்பது மனைவியர்.”

“எல்லாமே பொண்டாட்டிதானா?”

“பட்ட மகிஷி ஒருத்தி. மத்தவங்க மனைவியர்.”

“இது தவிர?”

“அனுக்கின்னு சிலர் உண்டு.

“அனுக்கின்னா?”

“தோழின்னு அர்த்தம்.”

“ராஜாவுக்குத் தோழி ஜஸ்ட் ஃப்ரண்ட். கூத்தி வேற, மனைவி வேற... ரெண்டுக்கும் இடைப்பட்ட ஓர் உறவு அனுக்கின்னு. கூத்தின்னா ப்ராஸ்டிட்யூட்டா இருக்கலாம். மனைவி கற்புக்கரசி. அனுக்கிப்ராஸ்டிட்யூட்டும் இல்லை, மனைவியும் இல்லை. ஜஸ்ட் லைக் தட்.”

“ஏய்... நிஜமா சொல்றியா...”

“கல்வெட்டுல இருக்குப்பா”

“எப்படி உறவு இருந்திருக்கும்? என்ன மரபு இது? என்ன கண்டிஷன் இருந்திருக்கும்?”

“தெரியலை...”

“தேன்மொழி, உனக்கு அனுக்கியா இருக்கணும்னு ஆசையா?”

“தெரியலை வரது. ஆனா, தமிழன் சந்தோஷமான வன்னு தெரியுது. பெண்களை ஹிம்ஸைப்படுத்தாத வன்னு தெரியுது. பெண் அதிகாரிச்சியா இருந்திருக்கா. அவ கல்வெட்டு வெட்றா. நிபந்தம் தரா. கட்டளை போடறா!”

“தேன்மொழி...” -

“நான் செத்துப் போயிட்டேன்னா வரது, எரிச்சசாம்பல்ல ஒரு பிடி இந்த தஞ்சாவூர் மண்ல வீசிடு. இந்த விமானம் தெரியற இடமா பாத்து வீசிடு!”

“தேன்மொழி...”

“ஏதாவதொரு லாட்ஜுக்குப் போலாம்.”

அறைக்குள் சோழி வீசி ஆடினார்கள். ஒவ்வொரு தாயத்துக்கும் எதிராளி ஒவ்வோர் உடையை உருவி எறிந்து விடவேண்டும்! என்று பந்தயம் போட்டார்கள். தேன்மொழி பாவாடையோடு நின்றாள். வரது திகம் பரனானான். மன்னனும் அனுக்கியும் வாய் விட்டுச் சிரித்தார்கள்.

சிரிப்பு சிந்தாதிரிப்பேட்டை வரை கேட்டது.

10

நாற்பத்தெட்டு நாளில் தூல் கொண்டது தெரிந்த போது வரதுவிடம் சொன்னாள்.

“தாலி கட்டிடட்டுமா?”

“வேணாம்...”

“ஏன் தேன்மொழி?”

“குழந்தை அவசியமானனு யோசிக்கிறேன்!”

“கலைக்க வேண்டாம் தேன்மொழி பெற்றுக்கொள். உன்னை மென்மையாக்குவோம். ஒரு நல்ல மாற்றம் தரும். நிதானம் வரும். தாலி கட்டுகிறேன் என்று சொன்னதுகூட குழந்தையின் பொருட்டுதான். மெதுவாக மாறி வரும் சமுதாயத்தில் அவனுக்குக் கௌரவம் தர வேண்டாமா?”

“யோசித்துச் சொல்கிறேன்.”

அம்மா விஷயம் தெரிந்து அழுதாள். கலைத்து விடும்படி கதறினாள்.

வரது வீட்டுக்கு வந்து அப்பாவிடம் பேசினான்.

தேன்மொழி தாலி கட்டிக்கொள்ள மறுத்து விட்டாள்.

மூவரும் மாறி மாறிக் கெஞ்சியதும், கயிற்றில் தாலி கோத்துத் தானாய் முடிந்து கொண்டாள்

அம்மா வெளியே போய்விடச் சொல்லி விட்டாள் வரது வீட்டுக்கு வந்து விட்டாள்.

அக்கம் பக்கம் கேள்வி கேட்டது. வரதுவின் அம்மா வாசலில் நின்று வாயார வைதாள்.

திடீர்த்தாலி கண்டு ஆபீஸில் புருவம் உயர்த்தினார்கள். இரண்டு மாதத்தில் விஷயம் தெரிந்து பின்னால் சிரித்தார்கள்.

தேன்மொழிக்கு வலி எடுத்தபோது, வரது பக்கத்தில் இல்லை. தானே நர்ஸிங்ஹோம் வந்தாள். பிள்ளை பெற்றாள்.

டெல்லியிலிருந்து வரது வரவேண்டும் என்று காத்திருந்தாள்.

வரது டெல்லியிலிருந்து வீட்டுக்கு வந்தான். விஷயம் கேள்விப்பட்டதும் அதே டாக்ஸியில் நர்ஸிங்ஹோம் நுழைந்தான்.

“தேன்மொழி...”

“ராஜாவுக்கும் அனுக்கிக்கும் குழந்தை பிறந்தா என்ன வாகும் வரது?”

“நீதான் சொல்லணும் தேன்மொழி.”

“அனுக்கன்.”

“அப்படின்னா?”

“இவன் நமக்கு ஃப்ரண்ட் சினேகிதன். நான் அம்மா இல்லை; நீ அப்பா இல்லை. நான் உனக்கு சிநேகிதம். நீ எனக்கு சிநேகிதம். நமக்கு இவன் சிநேகிதம்.”

“வார்த்தைதான் மாற்றம்.”

“இல்லை வரது. உறவு மறந்து வாழ்க்கை மாறுது. இவனை ஃப்ரண்டாட்ரீட் பண்ணலாம். இவன் இஷ்டத்துக்கு இவன் சுபாவத்துக்கு விடலாம். அப்பான்னு அதட்டாம, அம்மான்னு ஆளுமை பண்ணாம... நமக்குத் தெரிஞ்சதையெல்லாம் சுமத்தாம, அவன் அவனா வளரட்டும்... நாம வெறுமே கார்டியனா இருப்போம்.”

“புரியறது தேன்மொழி”

அனுக்கன் சிரித்தான்.

தேன்மொழி கனவில் யானை வந்தது. தேன்மொழி யானையை, மற்றவை துரத்த பள்ளத்தில் விழுந்தது.

விழுந்த யானையை இன்னொரு யானை தூக்கிற்று. இரண்டும் ஓடின. காதுகளைச் சிறகாய் விரித்துப் பறந்தன. பறக்கத் தெரிந்த யானைகளைப் பள்ளத்தில் வீழ்த்த முடியாது. வேட்டையாடமுடியாது. மதம் பிடித்த யானை களை, யானைகளை வைத்தே வேட்டையாடுவது இனி முடியாது. இனி யானைகள் பறக்கும். தாவத் தெரிந்து விட்டது. லீப் நடந்து விட்டது. இனி பறப்பது முடியாதா? தாவல் நடக்குமென்று யாரும் நினைத்தார்களா? பறப்பது சாத்தியமில்லை. எப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?

தேன்மொழி பறந்தபடி கேள்வி கேட்டாள்!

முற்றும்